

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

VI legislatura

Cinquè període

Sèrie P - Número 66

Dijous, 18 d'octubre de 2001

Ple del Parlament

PRESIDÈNCIA DEL M. H. SR. JOAN RIGOL I ROIG

Sessió plenària núm. 42, segona reunió

Í N D E X

Moció de censura

al president de la Generalitat i proposta del diputat Sr. Pasqual Maragall i Mira com a candidat a la presidència (tram. 205-00001/06) (continuació) (pàg. 3)

SESSIÓ PLENÀRIA NÚM. 42.2

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a les deu del matí i nou minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficiala major i el lletrat Sr. Santaló i Burrull.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat de tot el Govern.

El president

Es reprèn la sessió.

Moció de censura al president de la Generalitat i proposta del diputat Sr. Pasqual Maragall i Mira com a candidat a la presidència (tram. 205-00001/06) (continuació)

Demana la paraula l'honorable conseller senyor Artur Mas, que la té.

El conseller en cap (Sr. Artur Mas i Gavarró)

Molt honorable senyor president, senyores i senyors diputats, senyor Maragall, replico, en nom del Govern, la intervenció que vostè va fer ahir. I voldria començar dient-li que..., fent-li una confessió, i és que jo tenia previst començar aquesta intervenció jutjant –li he de dir que negativament– el procés que vostè ha portat amb aquesta Moció de censura, però no ho faré. No ho faré perquè vostè ahir va presentar una sèrie de propostes, va fer, sobretot, una sèrie de reflexions, i a mi em fa la impressió que, fins i tot per a la bona finalitat, per al bon fi que del que ha de ser aquest debat i per l'interès que això pugui despertar entre la gent, crec que és millor que jo em centri, no amb tot –perquè serà impossible–, però sí en algunes de les coses que vostè va dir i, per cert, en algunes de les coses que vostè no va dir, que també són importants.

De tota manera, deixi'm que jo li expressi, en nom del Govern, una primera conclusió a què nosaltres vàrem arribar. I, és que tot i que l'esforç que vostè va fer, perquè s'ha de reconèixer que nou mesos de feina, suposo que envoltat de molta gent que li donava papers –com vostè mateix va reconèixer–, suposo que això, doncs, havia de produir, per dir-ho així, una alternativa que realment fos esclatant, això és el que, més o menys, durant aquests nou mesos flotava, per dir-ho així, surava una mica en l'ambient, que podia ser d'aquesta manera. I, en canvi, jo, sincerament, i no li dic per raons estrictament partidistes, crec que comparteixo una mica l'ànim general –no diré de tota la cambra, perquè potser seria excessiu, però sí de molta gent...*(remor de veus)* Si encara no he dit res, no, no, esperin, home, encara no he dit res, a la millor anava a dir una cosa que els hauria agradat...!*(Rialles.)* No, li anava a dir que, sincerament, vostè, senyor Maragall, no té alternativa. *(Remor de veus.)* Vostè no té alternativa, i li ho demostrarem.

Vostè no té alternativa, i li ho demostrarem, i l'hauria de tenir, no només perquè està a l'oposició, i l'oposició, a més a més de controlar el Govern ha de tenir una al-

ternativa, sinó que, a més a més, hauria de ser una alternativa que, realment, despertés algun tipus de connivència, algun tipus de complicitat, algun tipus –fins i tot, si m'ho permet– de passió. I, la veritat, la veritat, escoltant-lo ahir –jo ho vaig fer amb moltíssima atenció, vaig prendre moltes notes–, escoltant-lo ahir, la sensació que jo tenia –i crec que molta altra gent, sincerament– és que no hi havia alternativa. Vostè, per dir-ho gràficament, ahir no se'n va sortir; no se'n va sortir. Atenció!, no perquè deixés de fer unes reflexions –que tenien algunes d'elles un cert interès que, evidentment, era així–, sinó perquè vostè havia creat una expectativa tan gran de l'alternativa que, al final, aquella alternativa se'n va esmunyir entre els dits. Aquesta és la impressió que jo, personalment, i el Govern ens vàrem emportar de la seva intervenció d'ahir.

Deixi'm dir-li –a més a més d'aquesta constatació que, realment, no hi ha alternativa– que això es veu des de molts punts de vista. Per exemple, es veu des del punt de vista del contingut –després m'hi referiré–, però, abans d'entrar en el contingut hi ha una altra òptica que també li volia comentar i és la del to; la del to que vostè va emprar ahir. Un to, per altra banda, doncs, que suposo que volia ser didàctic, volia ser planer, però a vostè se li va escapar una cosa que ara jo voldria recordar.

En un moment determinat vostè va dir: «Sóc conscient que els puc avorrir», va dir això. Bé, no estàvem per avorrir-nos, senyor Maragall, nosaltres; nosaltres estàvem atents al que vostè deia. Vostè presentava la seva alternativa, vostè presentava la seva alternativa per a Catalunya i tenia por d'avorrir la gent. I això no és un bon símptoma, des del punt de vista del to.

Però, jo crec que encara li va passar una cosa pitjor, molt pitjor que no pas aquest dubte de si avorria o no avorria la gent, i és que em temo molt que vostè es va avorrir a si mateix. *(Remor de veus.)* Em temo molt que va ser així, sí, sí, i, a més a més, no només m'ho temo sinó que se li va notar. Vostè ahir transpirava, senyor Maragall, avorriments, i se li notava, se li notava i molt. Li va faltar passió, i li va faltar energia, i li va faltar convicció: tot això li va faltar.

Vostè va venir aquí, ens va fer una conferència, per altra banda, una conferència en un to acadèmic que –hi insisteixo–, en alguns temes concrets tenia un interès, i li ho he de reconèixer clarament, però que a l'hora de traslladar en el que era no només aquesta cambra sinó el poble de Catalunya, al qual vostè havia apel·lat que seguís aquest debat a través dels mitjans de comunicació, li va faltar convicció, li va faltar passió; allà no hi havia passió. I jo li dic, li dic això perquè jo a vostè l'he conegut en altres circumstàncies, jo he vist un altre Maragall, he vist un altre Maragall que no era el Maragall d'ahir. L'he conegut en circumstàncies més apassionades, quan vostè realment vivia amb aquesta passió el que feia. I, avui, se li nota molt que no ho viu amb la mateixa passió. Se li nota, segurament vostè no n'és conscient del tot, però els altres –i sobretot la gent que l'hem conegut més en altres moments de la seva trajectòria política– això ho notem, i ho notem molt.

El Maragall d'ahir, evidentment, no era el Maragall d'aquells temps, apassionat, sinó que era un Mara-

gall que s'avorria a si mateix parlant de Catalunya, i d'altres coses, perquè va parlar de moltes altres coses a part de Catalunya –com després li explicaré. Però era, hi insisteixo, un Maragall que s'avorria.

I, pensi una cosa, vostè s'avorria en un moment molt delicat perquè, de fet, vostè tenia ahir la gran oportunitat –de fet, l'havia construïda vostè mateix–, tenia la gran oportunitat de transmetre un projecte vital, un projecte de vitalitat, d'illusió per a Catalunya. I, sincerament, senyor Maragall, no li ho dic jo només, em sembla que surava en l'ambient que això no va ser d'aquesta manera.

Entrem ara ja en el contingut, en els temes de fons. En aquests temes de fons hi ha coses que vostè no va dir –que ara n'hi recordaré algunes– i algunes altres que va dir –que intentaré matisar. En aquests temes de fons hi han temes sectorials i, després, hi han temes més generals. Primer, em referiré als més sectorials.

Vostè, senyor Maragall, ahir va tenir oblits molt greus, no sé si se'n va adonar, però va tenir oblits molt greus. Dit d'una altra manera, es va oblidar de molta gent d'aquest país. Ens va dedicar una part molt important del seu discurs i, per altra banda, interessant, a parlar, per exemple, del Tribunal Internacional i de la necessitat, que podem compartir –jo mateix ho he expressat en declaracions públiques després que ho digués vostè–, de la necessitat, que podem compartir, que, finalment, la gent que comet actes terroristes siguin portats davant de la justícia internacional. Cap inconvenient, jo mateix comparteixo aquesta idea que vostè va expressar.

Però, potser va destinar tant temps a això –que, per altra banda, és molt interessant– que, al final, tot i que no tenia limitació de temps, es va oblidar de gent molt important del nostre país, molt important. Per exemple, vostè va parlar de la necessitat que tinguem joves de cara al futur, i ho va lligar a la innovació. Això és cert, vostè ho va dir això, però jo li faig una pregunta que m'agradaria que em contestés quan torni a replicar –si aquesta és al seva intenció–: I els joves, d'avui, senyor Maragall? D'aquests no en va parlar. Vostè va dir: «Necessitem joves de cara al futur», molt bé. Va vincular aquests joves de cara al futur a la innovació, molt bé. Però, i els joves d'avui, senyor Maragall? Aquests... No, no, escolti'm, és que és molt gros, això, és molt gros. (*Remor de veus.*) Els joves d'avui, els joves d'avui no van merèixer, els joves d'avui no van merèixer ni trenta segons de la seva atenció; ni trenta segons. I vostè va fer un discurs de dues hores i mitja i va parlar de coses molt importants, li ho he reconegut, però, els joves d'avui no van merèixer ni trenta segons de la seva atenció, en un moment en què el senyor Maragall ens presentava l'alternativa per governar Catalunya.

Vostè sap que a Catalunya hi ha un milió i mig de joves, en aquest moment? Vostè sap que Catalunya no havia tingut mai, en tota la seva història, un volum de gent jove tan important? I vostè sap, per cert, quan va parlar –que d'això sí que en va parlar, que després m'hi referiré– de formació, aquest milió i mig de joves d'avui és la generació de joves, de tota la nostra història, més ben formada, globalment considerada? Segurament no un per un, però sí tots ells, tots en conjunt.

Mai havíem tingut tanta gent jove i tan ben formada. I, vostè, d'això, que és una realitat magnífica del país que, com vostè va dir molt bé, és un factor d'innovació importantíssim, que és un factor de futur bàsic de cara a les coses que hem de fer, vostè es presenta aquí, a la cambra, a parlar de futur –perquè presenta una alternativa– i s'oblida del milió i mig de joves d'aquest país.

Va dir en algun moment, vaig observar que a vostè el venia a veure tothom, últimament; vaig veure que el venia a veure absolutament tothom –probablement perquè vostè ara ja, com que preparava la Moció de censura, durant molt temps, no tenia temps d'anar a veure als altres. (*Rialles*). Però, si hagués anat a veure..., sí, pot passar, pot passar, jo sé que ha estat un treball molt dens. Però, si ha parlat amb els joves durant aquests darrers vuit o nou o deu mesos, amb els joves d'avui, amb aquest milió i mig de joves que hi han al nostre país, estic segur que li haurien parlat de coses com, per exemple, la següent. Li haurien parlat de la necessitat que ells tenen de tenir estabilitat a la feina. De la mateixa manera que avui, quan es transmet un missatge a aquesta gent jove, se'ls ha de dir, perquè és així, que a diferència del que passava fa quaranta anys enrere, que una persona podia tenir una feina per a tota la vida, avui és molt difícil tenir una feina per a tota la vida, molt difícil.

I, que la condició que s'ha de seguir sempre, com a nord de la seva actuació –i aquí nosaltres hi hem d'ajudar– és que aquesta gent jove que avui s'està formant, i s'està formant bé, globalment, no abandonin mai la seva formació, perquè és la millor garantia que de cara al futur puguin conservar una feina o una altra. D'això parla la gent jove en aquest moment.

Quan jo em veig amb la gent jove, em parlen d'una altra cosa. Em diuen que estan cansats de ser notícia en els mitjans de comunicació només pel tema de les drogues i pels accidents de trànsit. Volen ser notícia en els mitjans de comunicació per altres coses. Per exemple, per tota la seva acció de voluntariat, que també és molt important entre la nostra joventut. Parlen d'això, de veure quins camins podem trobar, quines vies podem trobar perquè finalment la notorietat de la gent jove del nostre país s'expressi per camins moltes vegades més positius que no pas negatius.

Parlen d'això i em parlen de l'habitatge. Vostè, senyor Maragall, entre els seus oblits, no va fer ni una referència al tema de l'habitatge. Com es pot presentar, una persona..., com pot presentar, una persona, una alternativa per governar el país i oblidar-se del tema de l'habitatge. Sí, sí, escolti'm. Repassin... (*Remor de veus.*) Escoltin, jo només els puc dir una cosa... No em facin culpable, a mi, ara pel que estic dient dels oblits del senyor Maragall, repassin l'acta de la intervenció del senyor Maragall d'ahir, no hi ha ni una sola referència al tema de l'habitatge, i, per suposat, no hi ha ni una sola idea –ni una sola–, ni una sola proposta. I especialment lligada a la gent jove, tampoc. Una gent jove que, quan em veig, jo, amb ells, lògicament em parlen d'habitatge, i em parlen d'habitatge de lloguer, per exemple, d'aquests 1.800 habitatges de lloguer que en aquests moments està promovent la Generalitat de Catalunya a municipis com Barcelona, Castellar del Va-

llès, Cornellà de Llobregat, Manresa, Reus, Salt, Vic, la Seu d'Urgell i d'altres. A mi em parlen d'això.

De la mateixa manera que nosaltres expliquem al país –el president de la Generalitat ho va explicar ara fa quinze dies– que nosaltres com a Govern –en el debat de política general, ho va explicar– tenim un programa per promoure en els propers quatre anys 190.000 habitatges, per promoure sòl residencial que signifiqui 190.000 habitatges, 40.000 dels quals seran de promoció pública. A nosaltres ens parlen d'això. I vostè, de tot això, se'n va oblidar.

Va parlar de la immigració d'una manera que li confesaré que a mi em va sorprendre molt. D'entrada li diré una cosa que encara em va sobtar més, no?, i que em va preocupar, fins i tot. Vostè va venir a dir: «Una d'aquesta gent que em vénen a veure són els fills» –vostè va dir– «dels immigrants dels anys seixanta que no es veuen cridats, per dir-ho així, al que és l'actualitat del país i el seu projecte de futur.»

Jo no ho comparteixo en absolut, senyor Maragall, això no és veritat –això no és veritat. I vostè ho sap. Els fills dels immigrants –si se'ls pot dir d'aquesta manera, que jo no els en diria així– dels anys seixanta avui comparteixen el present i tenen ganes de treballar en el futur del nostre país, i ho fan, i ho fan en el camp de la política, ho fan en el camp de la universitat; hi ha catedràtics, hi ha professors d'universitat que són d'aquesta gent que vostè descrivia ahir, hi ha periodistes, hi ha alts càrrecs de l'Administració, hi ha empresaris, hi ha empresaris molt importants a Catalunya que pertanyen a aquesta generació que vostè ha dit. Aquesta gent, no estan compartint el present del nostre país? Aquesta gent, no són protagonistes del seu futur? És clar que hi són cridats, el que passa és que potser –potser– a vostè li passa una cosa: que quan parla amb alguna d'aquesta gent, sobretot parla amb militants del Partit Socialista... (*Remor de veus.*) Sí. I els militants del Partit Socialista pot ser que diguin: «Escolta, nosaltres no estem a la Generalitat.» Home!, això ja ho sabem, però això no vol dir que tots, això no vol dir que tota aquesta gent estiguin fora del que és el present i el futur d'aquest país, ni molt menys –ni molt menys–, senyor Maragall.

Bé, a banda d'això, vostè va fer algunes altres reflexions que no comentaré, en el tema d'immigració, per no entrar en polèmica amb vostè en un tema tan delicat i que, de fet, no vol soroll. Em refereixo, en aquest cas, a una altra immigració, a la immigració més present en aquests moments, a l'autèntica immigració d'ara.

Però sí que li he de dir una cosa: vostè compartirà amb mi –n'estic segur, sé que ho comparteix– que el tema de la immigració és, si no el més gran –que jo crec que sí–, un dels dos o tres reptes més importants que té Catalunya de cara a aquests propers deu anys. Per tant, la pregunta que jo li faig, senyor Maragall, és la següent: com pot ser que una persona que presenta una alternativa de Govern per governar Catalunya en el futur no digui pràcticament res de què faria des del punt de vista de les polítiques d'immigració, per part del Govern de Catalunya, que té moltes competències per fer això, almenys des del punt de vista de la integració de la immigració. (*Remor de veus.*)

Escoltin, el senyor Maragall... Jo els insisteixo una vegada més: no m'acusin, a mi, de les mancances que ahir va posar en evidència el senyor Maragall; jo simplement –simplement– em dedico, diguem-ne, a reflectir-les.

Vostè va dir una cosa, en aquest sentit –va dir una cosa–, va dir: «S'han de transferir competències als ajuntaments.» Va dir això. Però escoltin, amb això, en el cas que vostè realment ho pensés a fons –que suposo que sí, per això ho va dir–, amb això, no n'hi ha prou –amb això, no n'hi ha prou. El Govern de la Generalitat té un programa interdepartamental d'immigració –que, per cert, jo presentaré en el Parlament de Catalunya, una vegada ja aprovat pel Govern aquest proper dia 24, aquest proper dia 24 d'octubre– que té 133 programes d'actuació –133–, alguns d'ells tan importants com, per exemple: plans comarcals d'integració dels immigrants, amb 240 ajuntaments que hi estan col·laborant; reagrupament familiar; acollida a l'escola de l'alumnat nouvingut; formació d'adults per a persones estrangeres a Catalunya... –l'any 99 vàrem tenir, a les escoles de formació d'adults, en els indrets de formació d'adults, 3.840 alumnes; l'any 2000 vàrem tenir-ne una mica més de 8.000; per tant, evidentment que aquest és un programa important de cara al món de la immigració.

O, per exemple, aquest programa que tenim ara –que va comentar també el president en la seva intervenció– d'obrir, per part de la Generalitat de Catalunya, una sèrie d'oficines a l'estranger per assessorar i per informar i per orientar millor els immigrants que després han de venir a treballar i a viure a casa nostra.

Tot això –tot això–, i molts altres, fins a 133, són programes que el Govern té –i que s'han explicat, i que explicarem en el Parlament amb tot detall, aquesta propera setmana– en l'àmbit de la immigració i en allò que la Generalitat de Catalunya pot fer, que és molt, a més a més d'entendre's amb els ajuntaments –que, per cert, senyor Maragall, ens hi entenem molt més del que vostè va dir, i després també li'n posaré alguns exemples importants–, però aquest –aquest– ho és –aquest ho és–, d'important.

Jo vaig viure aquest mes d'agost els problemes que hi va haver inicialment a la plaça de Catalunya i després en altres indrets de Barcelona. Jo ho vaig viure, jo estava aquí. I vaig estar en contacte amb el senyor Clos cada dia. I la consellera Gispert hi va intervenir molt activament, i la consellera Rigau també, i el conseller Pomés. El Govern estava al costat de l'Ajuntament de Barcelona –al costat de l'Ajuntament de Barcelona– per intentar, diguem-ne, ajudar-lo a resoldre una situació que evidentment era complexa. Va estar al costat de l'Ajuntament de Barcelona, com tantes i tantes altres vegades hi ha estat.

Per tant, senyor Maragall, la pregunta és: com pot ser que, en dues hores i mitja de discurs, vostè només digués, com a alternativa de govern, des de la Generalitat de Catalunya, només digués que s'havien de transferir competències als ajuntaments i prou? Això és una alternativa? Jo crec que no, sincerament.

També es va oblidar d'una altra cosa molt important, respecte a la immigració, que nosaltres sap que recla-

mem constantment i que tenim una comissió creada en aquest sentit: que és que no hem de demanar cap competència de l'Estat en matèria d'immigració? Que és que no hem de fer cas de les referències, de les recomanacions que fa la Unió Europea, que diu que aquelles administracions que tenen competències per integrar els immigrants també han de tenir competències en tot el que és el procés de regularització i tot és el procés d'orientació d'aquests immigrants cap al país de destí? De tot això, tampoc en va dir res, absolutament res.

Li he dit que s'havia oblidat de moltes coses. Per exemple, ens va dir que, a vostè, el venien a veure els pagesos i que li explicaven ara no recordo exactament què, va explicar una cosa. (*Remor de veus.*) Sí, però hi va destinar això. El senyor Maragall, ahir, als pagesos, als ramaders, als pescadors d'aquest país, hi va destinar això; ens va explicar, amb una frase, no recordo exactament què –segurament vostès ho recordaran millor. Però, a més a més d'explicar-nos això, la pregunta que jo li faig és: quan vostè va presentar la seva alternativa, com pot ser –com pot ser– que no dediquéssis ni una sola línia als pagesos, als ramaders i als pescadors, que, segons vostè, tenen tants i tants problemes? Com pot ser? Com pot ser? Això sí que no s'explica, perquè ara imagini's vostè, tot el món pagès de casa nostra, el que va estar atent o el que ha seguit després a través dels mitjans de comunicació el que vostè va comentar ahir, quina sensació poden tenir? Què els ofereix vostè?

Ahir va demostrar una cosa: que vostè no té res a oferir-los, perquè, si no, ho hauria dit –si no, ho hauria dit– aquí, era la seva oportunitat, no tenia limitació de temps, i nosaltres no fèiem cara d'avorrits, crec jo. Per tant, vostè tenia, insisteixo, una gran oportunitat per parlar de sectors molt importants de la nostra societat.

Vostè pot tenir la temptació, en la rèplica, de convertir aquest debat en una acusació contra no se què fa el Govern. Això ja va passar fa quinze dies en el debat de política general. Li recordo que, avui, el que fa aquesta cambra és jutjar la seva proposta d'alternativa, avui jutgem la seva proposta d'alternativa. No pugi aquí a criticar no sé què del Govern, expliqui'ns –perquè ahir no ho va fer, i el dia de fer-ho era ahir, no avui; el dia de fer-ho era ahir, no avui–, vostè, quin programa realment té de cara al món de la pagesia, i després el contrastarem.

Jo li he de dir, per exemple –i ja li ho dic d'entrada, perquè jo sí que en vull parlar–, que, de cara al món pagès de Catalunya, nosaltres tenim en marxa un programa de desenvolupament rural que significa, en set anys, invertir 156.000 milions de pessetes; que aquest programa, el PDR, incorpora, incorporava 9.000 milions de pessetes de cara a la incorporació de joves al camp català, i que, aquests 9.000 milions de pessetes, els hem hagut d'incrementar fins a 12.000 perquè aquest programa té demanda, per tant, hi ha gent jove, a la pagesia de Catalunya, que es vol incorporar a l'activitat agrària. I li diré que nosaltres tenim en marxa un programa de 17.000 milions de pessetes adreçat al món de la pesca, per renovar flotes, per fer llotges i per ajudar a la comercialització dels productes pesquers.

I els regadius, senyor Maragall? Nosaltres, quan fem la llista dels nostres regadius, quan parlem del Xerta -

Sènia, de la Terra Alta, del Segarra - Garrigues... (*Remor de veus.*) Vostès aleshores..., vostès sempre s'exclamen, no?, sempre es posen a riure. Del Segrià sud, de les Garrigues sud, fem aquesta llista..., insisteixo: vostès es posen a riure; no riguin tant perquè s'ho va carregar el senyor Borrell, això del Segarra - Garrigues. (*Algú diu: «Vinga, va, home, ja n'hi ha prou, eh?» Pausa.*) L'any 94. No, destinem trenta segons a això perquè veig que vostès hi tenen un especial interès. (*Remor de veus.*) L'any 94 –l'any 94 governaven vostès–, Borrell –entre cometes–: «El Segarra - Garrigues crearà agravios comparatius.» (*Remor de veus.*) Era ministre d'Obres Públiques, depenia d'ell. No era, no era..., va, ja, no era, era del PSOE, però a més a més era del Partit Socialista de Catalunya, per tant, era –encara ho és– estrictament de vostès. (*Remor de veus.*) Borrell: «El Segarra - Garrigues crearà agravios comparatius.» Jo no sé qui l'ha defensat, el Segarra - Garrigues –no ho sé–, el que sé molt bé és que vostès no el van defensar, quan podien, i nosaltres sí, perquè vàrem insistir una vegada i altra vegada... –per cert, amb el suport en aquell moment d'altres formacions polítiques, per exemple, d'Izquierda Unida i del Partit Popular. Es va fer en contra de la voluntat, es va declarar d'interès general en contra de la voluntat del Govern socialista de l'època, amb un ministre del Partit Socialista de Catalunya com a responsable d'aquelles obres d'inversió.

Per tant, quan nosaltres parlem d'aquesta llista de regadius, li preguntem, senyor Maragall, si un tema com els regadius, que és un tema fonamental de cara a la modernització del nostre sector agrari, que és un tema que aixeca expectatives molt importants a moltes comarques de Catalunya, com pot ser que vostè aquí no digués res? Com pot ser? I va passar això: vostè no va dir absolutament res, tampoc, en aquest sentit.

Un altre tema que va causar una sorpresa li diré que infinita va ser que vostè no parlés tampoc de sostenibilitat. Jo, senyor Ribó, no sé com s'ho farà per votar a favor de l'alternativa del senyor Maragall. Ja ens ho explicarà. Perquè, vostès, que són Iniciativa per Catalunya - Els Verds... (*Veus de fons.*) Sí, sí... «Verds?» (*Veus de fons.*) Molt bé, Verds; d'acord, Iniciativa per Catalunya - Verds.

Verds, com pot ser que vostès votin a favor d'una moció de censura, d'una alternativa que no parla de sostenibilitat quan presenta una alternativa de dues hores i mitja davant d'aquesta cambra sense limitació de temps? Com pot ser? Això suposo que vostès ho canviaran tot, no? Però vostès demà o avui, quan sigui, han de votar a favor o no d'una alternativa que es va presentar ahir en aquesta cambra. Vostès votaran això i jo els pregunto i ja em contestaran en el seu moment: com s'ho faran per votar que sí?

Perquè realment no hi va haver, com han dit a través dels mitjans de comunicació... Jo, simplement –simplement– transmeto el que en aquest cas he llegit. Em puc equivocar –em puc equivocar–, de tota manera, aquesta reacció airada m'agrada; m'agrada –m'agrada– perquè vol dir que vostès han reflexionat. (*Remor de veus.*) Sostenibilitat...

No va parlar de coses tan fonamentals com aquells subministraments que al final limiten o fan possible la

competitivitat d'un país: res d'aigua, res d'energia –res de gas, concretament–, res d'energies renovables, ni una paraula, ni una sola paraula, res d'Agenda 21.

Vostè sap que, a més a més, per mandat d'aquest Parlament el Govern de la Generalitat ha de presentar l'any 2002, abans de la propera cimera de Rio, ha de presentar la seva Agenda 21. Ni una sola referència, ni una, absolutament ni una. Ni una referència a alguna mesura per lluitar contra la contaminació ambiental. El nostre Govern fa tot just uns pocs dies, com li va recordar la consellera de Governació, va enviar a aquesta cambra un projecte de llei per lluitar contra l'excés de soroll a molts indrets de Catalunya i a moltes de les seves ciutats. De tot això, senyor Maragall, vostè no en va dir absolutament re de re.

Algú ha dit –he llegit també amb molta sorpresa– que vostè ahir va fer un discurs, va fer una intervenció amb un fort contingut social. Doncs, escolti'm, no sé com defensarà això, sincerament. Perquè, com és pot fer un discurs de fort accent social sense ni esmentar les persones que tenen discapacitats en el nostre país? L'última estadística disponible ens diu que a Catalunya hi han aproximadament unes 245.000 persones –245.000 persones– amb un grau del trenta-tres o superior de discapacitat. Tota aquesta gent, que són gent, senyor Maragall –i vostè ho sap molt bé–, gent especialment vulnerable, tota aquesta gent no mereixen ni trenta segons de la seva atenció quan vostè presenta l'alternativa. Això és un programa social?

Va parlar de la família –després m'hi referiré–, per cert, en la línia que nosaltres entenem que és correcta, però, i els discapacitats? Són molta gent i –hi insisteixo– són gent vulnerable. Són gent que no ho té tan fàcil com els altres. Aquests no mereixen ni trenta segons d'atenció, per part d'una persona que està presentant un programa de futur per Catalunya?

I la pobresa i l'exclusió, tampoc no existeixen en el seu programa? Ni una referència a la rendes mínimes d'inserció, ni una sola referència, com si aquesta part de la societat no existís. I existeix, senyor Maragall, evidentment, amb molts problemes, amb molts problemes i, per tant, res no és fàcil de resoldre en aquest sentit; res no és fàcil.

I nosaltres podem reconèixer les limitacions de la nostra actuació, les podem reconèixer, i podem ser, fins i tot, autocrítics en algun sentit i podem recollir idees dels altres, tot el que vulgui –tot el que vulgui–, però el que no és admissible, senyor Maragall, i li ho dic amb tota fermesa, és que quan vostè es presenta davant del poble de Catalunya i li parla de futur, quan vostè presenta una alternativa de govern –això és el que vostè ens va presentar ahir–, que vostè no se'n recordi de la pobresa i de l'exclusió, això no és presentable, això no és acceptable.

I a aquestes forces d'esquerra que vostès moltes vegades diuen que són progressistes jo els pregunto ara: és progressista fer això? És progressista donar suport a una moció de censura que s'oblida d'això? És presentable quedar-se simplement indiferent davant d'un programa de govern que s'oblida d'això? Jo crec que no. Jo no sé si vostès diran: «No. És que ho teníem previst,

però...», no sé què; no sé si diran això. Però, escoltin, el que val, el que val és el que vostès van dir aquí, en aquesta tribuna, això és el que val, i eren vostès qui presentaven la proposta, no nosaltres. Nosaltres la vam presentar fa quinze dies i la presentem cada any, i la sotmetem a la seva consideració. Eren vostès que presentaven la proposta.

A on estava tot això? On estaven els minuts llargs que havia de significar l'atenció de tot això? No hi era. I alguns diuen: «Això era una proposta de fort contingut social.» Que s'ho mirin bé, que s'ho mirin bé perquè hi haurà molta gent d'aquest país que no pot estar d'acord amb això, que no hi pot estar absolutament d'acord.

Per suposat, ni una sola referència a la violència domèstica; ni una, ni una. Totes les dones que avui estan assetjades al nostre país, com a conseqüència de la violència domèstica, ni trenta segons; això tampoc existeix. I vostè –li he de reconèixer, ho de fer públicament–, vostè té gent molt sensibilitzada en aquest sentit. La té, la gent sensibilitzada. Té gent que, a més a més, doncs, treballa en aquest camp i que ens ho han demostrat moltes vegades, i que ens donen opinions apreciables. Per tant, vostè ho havia d'haver posat i no ho va posar.

Bé, li he fet aquestes referències, no per violentar-lo, sinó simplement perquè vostè entengui que nosaltres no acceptem el programa que vostè va presentar ahir amb l'etiqueta de social. Si tot això simplement quedava oblidat, tot això quedava en el calaix, tot això no existia, nosaltres de cap manera podem acceptar que això sigui un programa de contingut social, tot i que, evidentment, alguna cosa en la línia social lògicament tenia, després m'hi referiré.

Una altra cosa que li volia comentar, que suposo que en aquest cas és purament un oblit, però un oblit diguem-ne involuntari, vostè va parlar –hi insisteixo–, molt de temes que afecten el món: va parlar de terrorisme, va parlar de pau, va parlar de justícia. Bé, no va fer ni una referència al Fòrum 2004, ni una. (*Veus de fons.*) No, escolti'm això, alguns podrien dir: «Ahir no estava, diguem-ne, alt de reflexos el senyor Maragall, ni en va parlar.» Perquè a més a més, com vostè sap, el Fòrum està travessant un moment, està travessant un moment complex, i, per tant, era un moment, parlant de futur –això és el 2004–, era un moment que vostè tenia una oportunitat de fer-hi una referència. De tota manera –hi insisteixo–, essent aquest el cas, suposo que va ser un oblit involuntari.

Bé, deixem aquelles coses, per altra banda, algunes d'elles gravíssimes, que vostè ahir no va dir quan presentava una proposta, una proposta de govern, i anem a algunes que sí que va dir, a algunes que va citar, i que jo hi voldria fer alguns comentaris, que necessàriament han de ser molt de passada per no allargar tampoc excessivament la sessió.

Per exemple, vostè es va referir al tema de cooperació amb el Tercer Món. Deixi'm dir-li que, com en altres coses –com en altres coses–, aquí va fer una proposta que no és viable des del punt de vista econòmic. I si vostè creu que és viable ens ha de dir exactament, no amb una frase genèrica al final, com després li comen-

taré; no, ens ho ha de dir –i ara tindrà una oportunitat, d'aquí a pocs dies, quan presentem el pressupost de l'any 2002–, ens ha de dir d'on traurà els diners per cobrir aquesta proposta. Perquè, escolti, vostè fa una proposta de cooperació amb el Tercer Món, que és molt gran econòmicament parlant i que, sincerament, jo li he de dir que no està al nostre abast. Fixi's en una cosa, li posaré un detall per exemplificar bé això. El govern basc, que té un model de finançament bastant millor que el nostre, i fins fa poc molt millor que el nostre, no pot destinar, amb gran model de finançament, no pot destinar el volum que vostè demana de recursos a Catalunya, no pot, està destinant molt menys. Per tant, això és inviable tal com vostè ho ha presentat, no? És utòpic. Això suposo que queda molt bé, algú potser s'ho pot arribar a creure, però això és inviable.

Jo li avanço el que nosaltres volem fer. Quan presentem el projecte de pressupostos en aquesta cambra, nosaltres proposarem –i esperem que algú, doncs, ens doni suport en aquest sentit–, nosaltres proposarem doblar –doblar–, multiplicar per dos el pressupost, el que va destinat concretament a ajuts del Tercer Món. I això, multiplicar per dos, pujar el 100%, evidentment, és un esforç molt considerable. Esforç que jo espero –esforç que jo espero– que servirà també per poder, diguem-ne, enllestir els treballs de la Llei de cooperació que s'està debatent en aquest Parlament.

Política familiar. D'això sí que en va parlar –d'això sí que en va parlar–, i jo, senyor Maragall, li he de dir en aquest sentit: «Benvingut, benvinguts a casa.» (*Rialles.*) Sí: benvinguts a casa, perquè fa molts anys... (*Remor de veus.*) Esperin, esperin un moment, nosaltres, ens hem esperat molts anys –són dos segons el que vull dir–, nosaltres, ens hem estat esperant molts anys que vostès truquessin aquesta porta. Perquè quan nosaltres trucàvem la porta que deia «política familiar» ens la tancaven. No s'obria la porta. Quan nosaltres, any rere any, Convergència i Unió anava a Madrid i feia els seus plantejaments de política familiar, quan vostès deien que allò no era massa progressista, ens tancaven la porta. I ens tancaven la porta a nosaltres i se la tancaven vostès mateixos, com ara s'està demostrant. Però la tancaven perquè no hi creien, simplement perquè no hi creien. Evidentment, tothom, tothom pot rectificar i, a més a més, doncs, bé, si avui vostès volen parlar de la família en els termes que ho fan, nosaltres, com diríem col·loquialment, encantats de la vida. Benvinguts a casa, parlem-ne tot el que vostès vulguin i parlem-ne a fons.

Tindrem una oportunitat que no hem de desaproveitar. No per fer-ho tot de cop, que no podem perquè, com vostè va dir –amb això estic d'acord– la política familiar és cara. La política familiar no són quatre duros, ni dos euros. La política familiar val molts diners i, per tant, s'han de sacrificar altres prioritats per poder fer una política familiar important. I no es poden sacrificar competències directes que té la Generalitat, aquestes no es poden sacrificar perquè, aquestes, les hem de complir. Per tant, han de sortir diners, a més a més, d'allò que no teníem per poder destinar a la política familiar.

Vostè, implícitament, va fer un altre reconeixement –vaja, no implícitament, explícitament– que l'honra, que l'honora, quan, de fet, adreçant-se al president Pujol, li va dir:

«Vostè va tenir» –li va faltar dir «fa molt temps»– «una intuïció en el tema del número de fills per família.» Això, ho va reconèixer i és una demostració seva que, en el fons, quan jo els dic benvinguts a casa, tinc raó, i vostès ho saben. De tota manera, no jutgem tant la història en aquest moment, que és la que és, sinó el moment present i sobretot els anys de futur. I en aquest sentit, li insisteixo, tindrem amb el projecte de pressupostos de l'any 2002 una oportunitat de parlar de polítiques adreçades a la família.

Jo mateix, abans de l'estiu, vaig proposar –i així ho farem– que totes aquelles famílies que en aquest moment per decisió del Govern de la Generalitat, d'acord amb els pressupostos pactats en el seu moment, reben 62.500 pessetes quan tenen uns determinats límits d'ingressos, que són 3 milions i mig de pessetes bruts a l'any, que aquest límit d'ingressos passi a 6 milions de pessetes. Això ho proposarem.

En el debat de política general, concretament, el Grup Popular va fer la proposta que nosaltres vàrem dir que sí, que ho faríem, que ho incorporariem, d'incrementar aquestes 62.500 fins a 80.000 pessetes, això també. Però, a més a més –però, a més a més–, el nostre Govern en aquest moment està preparant altres mesures, que també proposarem i que esperem que algú ens donarà suport, que aniran directament en la línia d'un major suport a la família. No només aquelles famílies que tinguin nens o nois i noies fins a divuit anys, sinó també aquelles famílies que tinguin gent gran –cosa que, per cert, ja estem fent– i gent amb discapacitats a casa seva. A tot aquest tipus de famílies adreçarem instruments més potents de suport.

I, a més a més, abans probablement d'arribar als divuit anys, a més a més, volem primar especialment el que són les famílies nombroses. Volem fer això. I com que tot això, com vostè molt bé va dir, ha de ser progressiu, tot això ha de ser progressiu, ho anirem fent a mesura que el nou sistema de finançament ens vagi donant els recursos de futur que esperem.

Per cert, parlant de la família, no tot són diners, hi ha altres coses. Per exemple, el Govern de la Generalitat està promovent, a través d'un equip de sociòlegs de molt reconegut prestigi en el país, està promovent un estudi a fons en la línia del que estan fent, per exemple, països com Alemanya o com França, on aquest debat que li vaig a dir és molt viu; estem promovent un estudi sobre la compatibilització dels horaris, la compatibilitat entre la vida laboral i la vida familiar, cosa que, evidentment afecta, i molt, les parelles que treballen, com vostè deia –en aquest cas sí que hi va fer una referència–, que treballen els dos.

En aquest sentit va fer, quan parlava de família, una referència al tema de les guarderies, de les llars d'infants. Nosaltres, senyor Maragall, ho estem fent. Ens passa una cosa, que quan vostè presenta la proposta, moltes de les coses que vostè diu, o les estem fent o fem més, com després li diré, del que vostè mateix proposa, cosa que vol dir que vostè probablement no coneix a fons l'acció del govern, perquè si la conegués no proposaria menys del que nosaltres estem fent.

En aquest tema de les guarderies, senyor Maragall, que vostè sap que ho estem fent, ho estem fent, a més a més, amb tot tipus d'ajuntaments, també amb el de Barcelona, no només amb el de Barcelona, però també amb el de Barcelona. Li dic, perquè si tant, tant interès vostè té a fer una política de llars d'infants, és bastant curiós, bastant curiós, per no dir fins a cert punt inexplicable, que en el seu moment, quan vàrem llançar aquest programa, ens trobàssim amb una certa obstaculització per part del Partit Socialista. Vostès van arribar a recomanar, públicament, que els ajuntaments governats pel Partit Socialista de Catalunya no s'hi afegissin, ho van dir. El que passa és que els ajuntaments governats pel Partit Socialista, com els governats per altres formacions polítiques, quan tenen responsabilitats de govern han de fer front a aquestes responsabilitats de Govern, no poden fer només partidisme, han de complir amb les seves obligacions.

I la primera obligació d'un govern és atendre les necessitats de la gent, i com a conseqüència d'això, aquests alcaldes del Partit Socialista no van complir la seva instrucció, feliçment per a ells i per a la seva gent, i van signar, profusament, convenis per fer guarderies en els seus municipis. El de Barcelona, també, i molt en primera línia, i per les informacions que jo tinc, a més a més, àmpliament satisfet, suposo que també com alguns altres.

Un altre tema que vostè va comentar, el tema de la gent gran. D'això sí que en va parlar; va proposar envellir a casa; ajudar a envellir a casa. Nosaltres en diem d'una altra manera que ens sembla més interessant, nosaltres parlem de viure en família, parlem d'això, però, en definitiva, el concepte ve a ser el mateix. Aquest és un d'aquells exemples, senyor Maragall, en què vostè presenta una alternativa i nosaltres resulta que no només ja ho estem fent, sinó que fem més del que vostè proposa. Fem més del que vostè proposa, cosa que he d'imaginar que vol dir que vostè desconeix el que estem fent, perquè si ho conegués no proposaria menys del que fem nosaltres, segur. Agafin-se el programa electoral del Partit Socialista de Catalunya –no recordo quina pàgina– i mirin quantes places de gent gran vostès proposaven per a aquests quatre anys: 2.500; nosaltres 7.000, i les estem fent. Nosaltres 7.000 i les estem fent! Per tant...

Després ens parlen d'ajuts a domicili, i, si no recordo malament, diuen: «En el primer any hi destinarem 2.700 milions de pessetes.» Nosaltres, l'any 2001, per a ajuts a domicili per cuidar persones grans amb dependència, hi destinem 3.700 milions, mil més dels que vostès proposen i, a més a més, ens proposem d'incrementar-ho també, de cara als pressupostos de l'any 2002.

Per tant, escolti, tot aquest tema de la gent gran, si fem més del que vostès demanen; fem més del que vostès proposen, no tot el que caldria, no fem tot el que caldria i lògicament hem de seguir fent més de cara al futur, però fem més del que vostès mateixos proposen.

Un altre tema molt important que sí que vostè va tocar, el tema de les tecnologies de la informació i de la comunicació, de les TIC. Vostès, en aquest tema, senyor

Maragall –i jo li demano que canviïn d'estratègia–, li ho demano de tot cor, vostès transmeten una imatge negativa al país. La transmeten, constantment, i s'equivoquen. S'equivoquen, perquè Catalunya està fent un esforç molt gran d'adequació i de modernització des del punt de vista de les tecnologies de la informació i de la comunicació. Vostè, ahir, venia aquí i ens parlava d'aquesta tecnologia que en diuen l'ADSL, ens en parlava com si això fos una cosa de via estreta, com si això fos una cosa d'estar per casa. No, senyor Maragall, no s'equivoqui, això no és una cosa de via estreta, no és el sùmmum del sùmmum, però en aquest moment, a l'any 2001, un país que està equipat per a l'ADSL com el nostre, que en aquest moment –octubre de l'any 2001– té el 93% de la seva població amb possibilitat de cobertura a través d'aquesta tecnologia, és un país que està ben preparat, és un país que està molt ben preparat, molt ben preparat. I les xifres són aquestes: 93% de la població catalana coberta avui a través de l'ADSL.

Però és que aquí no s'acaba tot, aquí no s'acaba tot. Vostè sap que en aquest moment –o ho hauria de saber–, que en aquest moment el Govern de la Generalitat està fent dos grans concursos per connectar, a través de les TIC, a través d'aquestes tecnologies de la informació i de la comunicació, tota la seva xarxa sanitària i tota la seva xarxa educativa, i això vol dir arribar a racons del país que no s'hi arribaria si el Govern de la Generalitat no hagués pres aquesta iniciativa. Vol dir això. Vol dir que, a més a més d'arribar a molta població, volem arribar també a molts llocs on hi ha poca població, però que també, lògicament, han d'estar connectats a través de la banda ampla. Això s'està fent a Catalunya, i vostès no poden dir que estem a la cua de no sé què. No ho poden dir.

Evidentment, estem per darrere d'alguns països d'Europa, que són molt capdavanters, això és veritat, però estem molt per davant o igual que altres països d'Europa que també són molt importants. I això ho estem fent, ho estem, a més a més, fent tots plegats. Per exemple, li posaré un cas claríssim que ho estem fent tots plegats –exemple també evident d'aquesta permanent col·laboració entre el Govern de la Generalitat i els ajuntaments del país–: l'Administració oberta de Catalunya. Vostè, això ho coneix bé. L'objectiu de convertir la Generalitat de Catalunya, a través de les noves tecnologies de la informació i de la comunicació, en una administració, diguem-ne, de gran modernitat, d'aprofitar a fons aquestes tecnologies des del punt de vista del funcionament de l'Administració, que vol dir des del punt de vista de l'eficàcia de la relació amb els seus ciutadans.

Doncs, escolti'm, això ho estem fent a Catalunya. Ho estem fent tot això, i ho estem fent amb Localret, i vam tenir molt interès a fer-ho amb Localret. Això ho vull explicar, perquè a vegades es vol semblar aquesta ombra de dubte de si la Generalitat de Catalunya dóna l'esquena o no als ajuntaments. Aquest és un projecte que, d'una forma o d'una altra, jo ajudo també a dirigir conjuntament amb el conseller Mas-Colell. Escolti, nosaltres ens vam esperar uns quants mesos, a la Generalitat de Catalunya, a tirar endavant aquest projecte de l'Administració oberta de Catalunya, per esperar que el món local s'hi pogués incorporar.

Per què? Per què? Sí, és veritat, vostè ho sap, senyor Maragall, vostè ho sap, vostè ho sap... No negui l'evidència, si és un mèrit de tots, home, és un mèrit de tots, si li ho estic dient així! Però per què em nega aquesta evidència? És un mèrit de tots, no ens estem posant cap medalla nosaltres. Li estic fent una reflexió sobre el país, li estic dient, no facin propaganda negativa d'una cosa que a Catalunya va bé, perquè donar una imatge del país que no estem preparats des d'un punt de vista tecnològic, és una imatge pessimista fora de la realitat.

Vostè, en una part del seu discurs ens va dir: «Escolteu, jo no vull semblar ni massa optimista, ni massa pessimista, vull ser realista.» Oi que va dir això? Ho va dir vostè. Jo li demano que en aquest tema de les noves tecnologies de la informació i de la comunicació sigui simplement realista, que sigui objectiu i que s'adoni que a les administracions públiques d'aquest país, la Generalitat de Catalunya i el món local estem col·laborant i som la primera comunitat de tot l'Estat que ho està fent, per fer un projecte exemplar de modernització de l'administració pública. Això no ho hem de valorar? Això ens situa al davant de tot. Per què hem de negar l'evidència? Per què l'hem de negar?

Per cert, en aquest àmbit de les noves tecnologies tenim un altre exemple, que nosaltres citem moltes vegades i que jo avui no vull oblidar de cap manera, vinculat també a aquest àmbit de les tecnologies de la informació i de la comunicació, que és la Universitat Oberta de Catalunya. Escolti, exemple al món, no a Espanya, no a Europa, al món, exemple al món. Aquest és un gran actiu que té el país, i això està dintre d'aquest camp de les noves tecnologies de la informació i de la comunicació. No ho hem de valorar, això? No ho hem de posar en el nostre actiu? No pretenem ser tampoc els millors en tot això, ja sabem que no ho serem, però escolti, tot allò de bo que tenim ho hem de defensar i ho hem de posar com a exemple, i ho hem d'oferir als altres, cosa que, per cert, Catalunya fa d'una manera molt habitual.

En aquest camp de les TIC, senyor Maragall, tenim..., podem fer un bon balanç i tenim unes bones perspectives. No tot funciona al cent per cent bé, evidentment, però tenim un bon balanç, podem fer un bon balanç i tenim unes bones perspectives.

Un exemple de realitat. A Catalunya s'estan instal·lant, cada vegada més –això m'ho explicava el conseller Subirà fa uns dies–, cada vegada més, centres de disseny en el món de l'automoció. Aquestes empreses –moltes vegades estrangeres– que inverteixen a casa nostra, no podrien invertir, aquestes concretament, si no trobessin un país ben preparat des del punt de vista de les tecnologies de la comunicació, i ho fan, ho fan, vénen aquí, prova que, realment, aquest bon terreny i aquesta bona base ells la troben.

Un altre tema que vostè va comentar, que jo no puc deixar de passada, és concretament el tema de la recerca, el desenvolupament, i jo hi afegeixo una altra cosa –que vostè no sé si va dir o no, no ho recordo bé, ho va dir vinculat al tema dels joves–, que és la innovació. Recerca, desenvolupament i innovació –ja he dit que no em recordava i per tant, aquí no estic formulant cap

crítica explícita. Nosaltres, senyor Maragall, en aquest camp tenim un programa ambiciós. Tenim un programa ambiciós, però una vegada més, realista; ambiciós, però també realista, tocant de peus a terra. Vostè ens deia: «Passarem la despesa en R+D sobre el PIB fins al 2,3%.» Escolti'm, amb això no es pot fer, vaja, no es pot fer, no es pot fer a menys que vostè no sacrifiqui moltes, i moltes, i moltes altres coses, i aleshores ens hauria de dir què pensa sacrificar, no?

Nosaltres tenim un projecte a quatre anys, al 2004, que és passar de l'1, l'1 que tenim en aquest moment, a l'1,4, i al 2010 fins al 2%; 2% de R+D sobre el PIB. Creiem que és un objectiu, per altra banda, molt ambiciós, no és qualsevol cosa i, lògicament, això requerirà esforços econòmics importants.

Estem fent, com vostè sap –es va referir a un d'ells–, tot un munt de centres de referència en matèria de recerca. Per cert, vàrem aprovar fa un parell d'anys enrere una sèrie de beneficis fiscals a les Corts espanyoles, el Govern del Partit Popular i el Grup de Convergència i Unió van aprovar rebaixes fiscals en el tema del R+D, concretament per fer les empreses, i vostès hi van votar en contra d'allò. Ho dic perquè, és clar, és molt important que tothom inverteixi en R+D, l'Administració pública, els governs i les empreses. Quan resulta que promovem uns beneficis fiscals per poder estalviar impostos en aquelles empreses que inverteixin en R+D, vostès, en aquella ocasió, hi van votar en contra.

En aquest moment, senyor Maragall, a Catalunya hi ha quaranta-dos centres d'innovació, quaranta-dos. I les exportacions d'alt contingut tecnològic que incorporen innovació de Catalunya representen el 41,5% de les espanyoles. Per què no parlem d'aquestes realitats? Moltes vegades, ens anem posant cendra a sobre de la teulada, a sobre del cap, amb aquesta comparació, moltes vegades també malaltissa, amb Madrid, i en canvi, tot allò que tenim de positiu, que és molt, i que és molt important, perquè són vectors de la nostra activitat diària, que tenen molt de pes, tot això, moltes vegades, ho oblidem.

Jo ara li dono una dada molt interessant: 41,5% de les exportacions d'alt valor en contingut tecnològic de tot l'Estat, catalanes. Aquesta és una dada absolutament positiva.

Vostè va parlar, en aquest cas sí, amb molta profusió, de les infraestructures. Ens va parlar del TGV, formulant aquella ombra de dubte: el tindrem el 2004, el 2005..., deixant l'interrogant. Escolti, i molt abans que l'hauríem tingut, el TGV!, molt abans! No? (*Remor de veus.*) Com? Qui? No, no en Borrell, no només en Borrell. Si només fos en Borrell ja hi hauríem estat acostumats. (*Remor de veus.*) No, és que va ser allò un procés. Tots hi van passar per allà: tots els ministres d'Obres Públiques del Partit Socialista. Tots s'hi van negar: tots, tots, fins al punt que vostès, i per això no el tenim encara –i per això no el tenim encara–, van decidir que l'havien de fer entre Sevilla i Madrid, que és una opció –atenció– legítima. És una opció legítima, és una opció de govern; però, home!, si la història és aquesta i la coneix tothom, per què cada vegada que vostès intervenen es posen a la gola del llop? Jo no ho entenc.

Per què ens van recordant una i altra vegada que tenim algun dubte sobre el tema del TGV..., que, per cert, ara està plenament en marxa. El TGV s'està construint a Catalunya, s'està construint, s'està arribant a acords pràcticament amb tothom. Els alcaldes del Baix Llobregat van anar, ara fa pocs dies, a Madrid a signar el conveni amb el Ministeri i amb el Govern de la Generalitat per passar el TGV per algunes poblacions del Baix Llobregat, que incloïen, per cert, aquell bunyol que vostè diu de l'aeroport. Això també ho han signat. (*Remor de veus.*) Sí, home, també hi ha una referència allà. (*Remor de veus.*) Bé, ja en parlarem després.

El president

Prego silenci, si us plau, i deixem la qüestió del bunyol aparcada. Gràcies. (*Rialles.*)

El conseller en cap

Moltes gràcies, senyor president. Jo els demano una cosa. Mirin, el TGV, en la història del Partit Socialista, és el següent. Primer, Barcelona - frontera i, per tant, connexió internacional: no és necessari, no serà rendible, tindrà problemes d'inversió, tindrà problemes de no sé què... Aquesta és la història.

La nostra història en aquest tema del TGV és la següent. Ho dic perquè quedin clares les coses una vegada més. La nostra història és, quan ningú en parlava, estudi: 3.000 milions de pessetes gastats en aquell moment per fer aquell estudi. Quan ningú en seguia parlant: reserva de la traça urbanística. I tot això ens anaven dient que no. I van començar el Sevilla - Madrid. I nosaltres vàrem seguir insistint una i altra vegada, posant-hi diners, fent reserves urbanístiques i posant les coses a punt perquè algun dia, ara, feliçment, poguéssim tenir el TGV.

Vostè després, parlant d'algunes d'aquestes infraestructures... Bé, no va parlar dels ports. Li recordo que en aquest moment s'està fent una inversió... jo m'atreviria a dir gegantina, concretament en el port de Barcelona, que doblarà la seva capacitat en els propers sis - set anys. Doblarà la seva capacitat. S'està invertint fortament també en el port de Tarragona. I aquests dos ports junts, evidentment avui, són un gran trumfo, per dir-ho així, des del punt de vista de les nostres infraestructures i des del punt de vista del nostre comerç internacional.

Tema de l'aeroport. Bé, escolti, ara es farà. Les obres començaran -cal suposar ja definitivament- aquest any 2002. Vostè sempre posa l'exemple de Madrid, però, una vegada més es posa a la gola del llop, perquè, escolti, l'aeroport de Madrid, no només hi inverteix o no només l'amplia el Govern del PP, que també, sinó que ho feien vostès. No, escolti'm, jo els faig una pregunta: si tenim el sistema aeroportuari que tenim a Espanya que vostès critiquen tant, si el tenim, per què és? Podia decidir la Generalitat de Catalunya en una cosa que no té competència directa? O havia de decidir el Govern espanyol? Havia de decidir el Govern espanyol, perquè no el varen canviar vostès si tan malament el troben? Saben per què no el varen canviar? Perquè vostès en aquest tema de la xarxa aeroportuària tenen exactament

la mateixa concepció que el Partit Popular, la mateixa. No és un problema... Sí, senyor Maragall. Sí, senyor Maragall, sí. Vostè potser no. Sí, home, és clar, nosaltres tampoc, senyor Maragall, nosaltres tampoc, però el seu partit... El seu partit, vull dir el que pren les decisions en últim terme. Escolti, les coses són com són. (*Remor de veus.*)

Quan vostès podien decidir canviar la xarxa aeroportuària del model de gestió no ho van fer. I per què no ho van fer? Perquè no se'n van recordar? No pot ser, perquè van tenir tretze anys. No pot ser. Per tant, segur que és perquè no hi creien. No, si vostès creien en l'efecte radial: tot a Madrid i, després, com vostè diu alguna vegada, la perifèria, la perifèria. I a la perifèria... (*Remor de veus.*) Sí, i a la perifèria hi és Barcelona i hi és Catalunya també. En aquesta perifèria imaginada des de Madrid també hi ha Barcelona i també hi ha Catalunya i el seu aeroport i el TGV. Tot això era perifèria. No n'és, de perifèria, atenció. Nosaltres som espai central. S'ha acabat aquesta comparació també malaltissa, tot en termes de l'Estat espanyol. Nosaltres avui a Europa som espai central. Som espai central. Del sud d'Europa. I ho podem ser més.

Ara, des de Madrid no se'ns veu així. Evident. Però no ara: ni ara ni abans -ni ara ni abans. Per tant, escolti, d'acord, vostè fa una reflexió, vostè fa unes propostes... Benvingut a casa una altra vegada, benvingut a casa, però de tota manera em sembla que no tenen precisament el millor full de serveis -en podríem dir des d'aquest punt de vista- per concretament fer propostes en aquest sentit.

Com que vostè veig que es mira el rellotge i... (*Remor de veus.*) Li volia parlar de les inversions. Vostè ahir va fer una proposta d'inversions, una proposta que ens va dir: «Invertirem, les administracions públiques, en els propers deu anys...» Va dir: «Jo proposo que inverteixin 4,6 o 4,7 bilions de pessetes.» Va dir això, no? Doncs bé, jo li voldria fer notar el següent. Si vol després en parlem. La proposta que vostè va fer ahir és una proposta que significa menys del que s'ha fet en els últims deu anys, que ja és fort, i menys del que es farà en els propers deu anys, menys. Vostè concretament va dir que l'Estat havia d'invertir en deu anys -la part de l'Estat - 2 bilions 750.000 milions de pessetes. Dividit per deu, 275.000 milions de pessetes. Aquest any 2001 l'Estat a Catalunya invertirà 332.000 milions de pessetes, bastant més del que vostè proposa per als propers deu anys.

Però és que encara és pitjor! A la Generalitat de Catalunya, vostè li assigna 178.000 milions de pessetes d'inversió cada any a partir d'ara, per cobrir el bilió 780.000, en deu anys, i resulta que en aquest moment estem invertint a la ratlla dels 200.000 milions de pessetes, en xifres homogènies amb les seves.

Per tant, senyor Maragall, vostè ens presenta aquí un programa i ens diu que hem de fer menys del que ja estem fent ara en matèria d'infraestructura, que és on, per cert, vostè dedica una part important del seu treball?

Educació i treball, molt breument. Vostè va dir, senyor Maragall, «necessitem escoles públiques dignes», va dir «volem escoles públiques dignes». I jo li dic, senyor

Maragall, que ja les tenim. Tenim escoles públiques dignes. No totes les hem acabades. Això és veritat, no totes estan acabades, però, escolti, això li passa a tothom que governa. No es pensin que és patrimoni del Govern de la Generalitat. Vostès tenen en les seves filles molta gent del món local i ho saben molt bé. Ho saben molt bé, que quan es governa no es pot fer tot de cop, i menys quan hi ha un programa tan ambiciós en el món educatiu, que, per cert, porta la seva etiqueta, i que, per tant, nosaltres... La seva etiqueta i la nostra, perquè nosaltres també varem votar a favor de la LOGSE, però vostès, quan governaven, en aquesta ocasió sí, varen prendre una iniciativa legislativa en el món educatiu que es va dir la LOGSE, que té alguns interrogants, però que és el que estem aplicant a Catalunya. I, per tant, un nivell alt d'ambició en el món educatiu també el varen posar vostès. I nosaltres l'estem complint més que ningú, o tant com el que més.

Per tant, quan tu situes el llistó molt, molt alt, potser que quan saltés acabis fregant el llistó i no l'acabis de passar, però per què? Perquè l'has situat molt alt. Si el situes a un pam de terra, és molt fàcil de passar. Passes a l'any següent. Però, quan el llistó el poses molt alt, no el passes a la primera vegada. Necessites alguns intents per acabar-lo de passar, però l'estem fregant, l'estem fregant. I, per tant, el passarem, i el passarem per sobre, que és del que es tracta. Jo li demano que no doni aquest exemple de «necessitem escoles públiques dignes» com si no les tinguéssim.

Ens va posar un exemple que a mi em va saber molt greu. Va ser l'exemple d'aquella persona que vostè es va trobar –em sembla que va dir– a Cornellà i que li va dir que a l'escola pública no se n'havia sortit i que, en canvi, a l'escola privada anava molt bé. Bé, això, posat com un exemple i generalitzat. És a dir, el perill d'això és, senyor Maragall, que es podria confondre això amb una generalització del sistema, perquè la resultant del que vostè va dir és: «L'escola pública a Catalunya no funciona i l'escola privada, sí. L'escola pública no dóna oportunitats i la privada, sí.» Jo crec que això, senyor Maragall, és molt greu. No es poden plantejar les coses d'aquesta manera, encara que en alguna escola pública del nostre país hi hagin alguns problemes especials. No es poden plantejar les coses d'aquesta manera.

Jo només li diré una cosa. Mitjana de les proves d'accés a la universitat, per tant, de totes les escoles del país, no d'un cas d'una persona, no d'una persona, de totes les escoles del país. Mitjana dels centres públics: 5,74. Mitjana dels centres concertats: 5,95. Pràcticament el mateix. Aprovats en els centres públics: 88%. Aprovats en els centres concertats: 90%. Per tant, escolti'm, en el moment de la veritat, en el moment de l'objectivitat, no es poden –insisteixo– presentar les coses així.

Una molt breu referència al tema dels mestres. Vostè va dir: «Els mestres necessiten un major reconeixement social.» D'acord, jo hi estic d'acord, i ho defensem. És exactament així. Els mestres, sobre les espatlles dels quals s'ha carregat una part molt important no només de la feina educativa, sinó també del contingut social de la LOGSE, que és molt alt..., els mestres evidentment necessiten un major reconeixement social.

Jo els proposo, en aquest sentit, una reflexió. Nosaltres, per exemple, el president i jo, l'altre dia vàrem despatxar els pressupostos de la Generalitat amb el conseller d'Economia i li vàrem demanar que el nou model de finançament, que significa més diners, tingui també alguna traducció en el camp de les retribucions educatives. I hem de veure exactament com ho fem amb els grups que ens donin suport en aquesta tramitació pressupostària. Però la nostra intenció és aquesta. Això també és un reconeixement. Això també és un reconeixement lògicament de la funció dels mestres.

Però, senyor Maragall, no és l'únic reconeixement. No és l'únic, perquè la feina del mestre és una feina que té, com vostè sap molt bé, una component vocacional molt important. I, per tant, no només és un problema de diners. No només és un problema de diners: també és un problema de discurs de tots nosaltres. Aquesta no és una feina només del Govern de la Generalitat: és una feina de tots. Tothom hi ha d'ajudar en aquest sentit. I deixi'm dir-li una cosa molt concreta: no és la millor manera d'ajudar a aquest reconeixement dels mestres que vostè digui que per aprendre idiomes al final les famílies han de portar els fills a les acadèmies. No és la millor forma de reconèixer la tasca dels mestres, perquè això vol dir que hi ha molts mestres a l'escola pública i a l'escola concertada que ensenyen idiomes i que, lògicament, poden sentir-se especialment ferits per una afirmació com aquesta que, per altra banda, en molts casos pot ser injusta.

Hi havia algunes coses més del que vostè va dir. M'ho estalvio, perquè es faria molt llarga la meua intervenció i vull acabar també fent alguna reflexió en altres coses.

Simplement dir-li que seguim sent els primers en el programa Erasmus. Vostè demanava això. En el curs 99-2000 seguim sent els primers. Segon, que tota la seva proposta en el camp del turisme és crear una secretaria general. Que en el tema del comerç..., ara no m'hi esmerçaré, però que m'agradaria poder tenir també un debat amb vostè en aquest sentit.

I dos temes més. Tres temes més molt breus. Primer, seguretat. Vostè parla del model i ens diu: «S'ha de fer un model de comandament únic a les forces de seguretat.»

Aquest Parlament, més d'una vegada, ha votat un model de substitució, i nosaltres estem aplicant el programa de substitució aprovat per aquest Parlament més d'una vegada. Per tant, no ens estem inventant res, estem fent allò que el Parlament de Catalunya ha decidit com a model de seguretat a Catalunya. Després, si vol insistir en aquesta línia, li recordaré quina era la posició del Govern socialista quan es va plantejar aquest tema del comandament únic de les forces de seguretat.

Segon: vostè, ahir, va fer referències meves a l'època de l'Ajuntament. Se'n recorda? Jo sóc dels que recordo coses, també, d'aquella època. I en dos temes concrets que vostè va dir, li'n vull recordar dues. Primer, en el tema de la seguretat. Home, escolti, si les discussions que teníem en aquella època allà, vostè i jo, eren que vostès reduïen els recursos de la Guàrdia Urbana. Vostè ens va posar l'exemple de Nova York i ens va repetir dues o tres vegades quaranta mil policies dient: «Són molts, i això és el que es necessita». I vostè reduïa la

plantilla de la Guàrdia Urbana; però, a més a més, la reduïa significativament. Per tant, vostè, en aquest cas vostè, aquest cas no s'atribueix a ningú més, vostè, amb responsabilitats de govern, no va apostar pel que està dient; va apostar pel model contrari, que era reduir aquelles plantilles. I en el tema de cultura vostè ens va dir: «Doblares el pressupost de Cultura».

Home, jo també recordo una altra cosa, senyor Maragall, de l'època de l'Ajuntament: vostè tenia un regidor de Cultura –per altra banda, molt important– que era l'Oriol Bohigas. Per què va dimitir, l'Oriol Bohigas? Per què se'n va anar a mig mandat? Per què el va abandonar, a vostè, quan vostè era alcalde? Sap per què? Ho va dir ell: perquè vostè no li donava diners; no doblar, no; molt menys que doblar; no n'hi donava. O no n'hi donava prou. Escolti: però forma part de la història; forma part de la història i dels exemples, i del tarannà, i del tarannà. Això passava. I ara ve el senyor Maragall, des de l'oposició, i ens diu: «S'ha de doblar el pressupost de Cultura». Bé, escolti'm, però, quan vostè tenia responsabilitats de govern, no ho feia, això; feia coses molt diferents, no?, que fins i tot ocasionaven la marxa d'alguns regidors molt notable, com el senyor Oriol Bohigas.

Bé, escolti'm, deixem-ho estar. Aquesta ha estat una repassada, per altra banda, bastant exhaustiva; una repassada bastant exhaustiva de moltes coses que vostè va dir. Jo, aquesta repassada, senyor Maragall, l'hi hauria pogut fer d'una altra manera; l'hi hauria pogut fer, simplement, entregant-li el discurs que en aquesta mateixa tribuna va fer fa quinze dies el president de la Generalitat. Només amb allò es contestaven moltes de les coses que vostè no ha dit, que no hi ha fet referència, que se n'ha oblidat; o moltes de les coses que vostè ha dit i que, nosaltres, o ja estem fent o fem millor i fem més. Això es contestava en aquell discurs. Allò era un programa de govern, senyor Maragall; un programa d'un govern que governa, que governa el dia a dia.

Vostè ahir ho va dir despectivament: «Aquest és un govern que governa el dia a dia.» És clar que sí, és clar que sí: un govern ha de governar el dia a dia i, a més a més, té visió a llarg termini, com moltes de les coses que li he dit i que va dir el president en aquell moment ho testimonien, i molt diferent, per cert, del programa que vostè ens va presentar ahir. I després ens va dir: «Aquest país va bé –ja ens ho han dit moltes vegades–, malgrat el Govern de la Generalitat.» Com més vagin insistint en aquesta idea, menys gent se'ls creurà, menys gent se'ls creurà. Perquè això, que és un recurs dialèctic, que és una frase que queda molt bé, la gent no la comparteix; la gent saben que, si el país va bé, en part –més petita o més gran; això ja ho jutjarà cadascú–, en part és perquè hi ha un Govern que s'ocupa de les coses de les quals s'ha d'ocupar.

Ens va dir una cosa molt grossa, senyor Maragall –no sé si se'n va adonar. Ens va dir: «Home, és clar que, el Govern de la Generalitat, el puntuen bé; simplement, perquè no existia i ara existeix». Ens va dir això. I, aleshores, jo li faig una pregunta que m'agradaria que ens contestés: si la gent el jutja bé –i vostè ho va reconèixer–, per què ens ha presentat una moció de censura? (*Remor de veus.*) Senyor Maragall, són paraules seves;

jo no me les he inventades. Vostè va dir... No, si, escolti'm, el senyor Maragall va dir exactament allò que diuen les enquestes –va dir allò que diuen les enquestes–, però va dir: «La gent el valora bé, però, escolti'm, jo presento una moció de censura». Home, no, perquè llavors vol dir que vostè no connecta amb la gent; vol dir que vostè no connecta amb el judici i les aspiracions de la gent, no?

Ahir –hi insisteixo una vegada més, senyor Maragall–, es va veure que no hi ha una alternativa ni coherent ni sòlida –no hi ha alternativa coherent ni sòlida–, i això, bé, en el moment en què vostè tenia una gran oportunitat, com a mínim, fa pensar.

Un parell de paraules sobre el tema del finançament, que m'agradaria especialment poder debatre amb vostè, quan vostè repliqui aquesta intervenció. On està, senyor Maragall, la seva alternativa de finançament? Una persona es presenta aquí per ser candidat; se'l votarà en aquest sentit; ens explica moltes coses: algunes d'aquestes, les quantifica; d'altres, no, i, aleshores, la pregunta que jo li faig és: quina és la seva proposta de finançament? Perquè ahir no la vam sentir –ahir no la vam sentir. Només vam sentir una cosa, que ja hem sentit moltes vegades: que paguem per renda i cobrem per població. Home, això no és una alternativa de finançament.

Nosaltres hem hagut de suportar moltes bufetades durant molts anys, hem hagut de situar el tema del finançament molt en primera línia, hem hagut d'arriscar molt perquè al final poguéssim tenir un sistema de finançament que comenci a pagar la pena. Molt, hi hem hagut de posar; molt risc polític, molt entusiasme, posar-ho en primera línia, molta capacitat negociadora, molta influència en alguns casos, molt rebuig en d'altres, moltes campanyes en contra... Ho hem hagut de fer, tot això, per arribar on estem. I vostè es despatxa amb un discurs d'alternativa sense explicar-nos un model de finançament per a Catalunya, que s'ha d'entendre que vostè ha de tenir perquè, a més a més, diu que el que tenim ara és molt dolent.

És a dir, fixin-se en la paradoxa: vostè diu que el que tenim és dolent; ve aquí i no ens explica res sobre el que ha de ser de nou. Com s'aguanta, això? Escolti: el finançament és la base estructural de qualsevol sistema de govern. Què vol fer vostè sense una proposta de finançament? Com ens ho creurem, tot això que vostè ens diu, algunes vegades? Jo li demano que no torni a dir que no hem obtingut més diners –no ho tornin a dir. No tornin a dir que no hem obtingut més diners, primer, perquè d'aquí a poques setmanes, la realitat els desmentirà i els deixarà en evidència –primer. Nosaltres tindrem un pressupost, l'any 2002, que tindrà un increment important, de l'entorn del 10%. D'on es pensa que el traurem? De l'aire del cel? El traurem del nou model de finançament, en molt bona mesura –del nou model de finançament (*remor de veus i pausa*). No ho tornin a dir perquè no és veritat, i, a més a més, els ha passat una cosa que els hauria de fer reflexionar, que és que, per primera vegada des de fa molts anys –i després m'hi referiré molt breument–, hem aconseguit un model de finançament pactat per tothom: pel Partit Socialista, pel Partit Popular i per Convergència i Unió.

Això, senyor Maragall, amb visió històrica, és una gran victòria. No la menyspreï, no la menystingui –és una gran victòria. Després m'hi referiré.

Vostè també ens va proposar –en aquest cas, molt solemnement– la reforma de l'Estatut i, fins i tot, de la Constitució. Ens va dir que treballaria fins al cansament, em sembla –va dir això–, per proposar al PSOE que ho acceptés. Ja, explicat així, fa una sensació de molta dependència –no sé si vostè se n'adona. «Treballaré molt, treballaré molt, molt, molt, molt per veure si puc arribar a convèncer el PSOE.» (*Rialles.*) Home, molt bé, molt bé. Ara, jo li proposo –com que parlem de l'Estatut i de l'autogovern de Catalunya, no hi podem fer broma–, jo li proposo un mètode més senzill, que segur que el deixarà més descansat –no haurà de fatigar-se tant–, que és el que nosaltres proposem aprofitant el marc constitucional i estatutari, que permet fer un salt de l'autogovern, importantíssim, segons com es faci –importantíssim–, i no ho diem nosaltres, ho diu gent amb molt criteri i amb molt aval acadèmic i amb molta experiència, citada, també, per vostè.

Això, jo li proposo que ho voti el PSOE; convencin el PSOE que ens accepti això. Segur que es cansarà molt menys perquè és molt més fàcil, és molt més realista, en la línia, aquella, que deia vostè. Nosaltres no ens tanquem a una reforma de l'Estatut en el futur. No ens hi tanquem, no ens hi hem tancat mai. L'únic que li demanem, senyor Maragall, és, de cara al poble de Catalunya, que és el que tots volem servir..., només li demano una cosa: plantejem les coses d'una forma que no porti Catalunya pel camí de la frustració, sinó que el porti pel camí de l'esperança. Potser vostè, amb aquesta reforma de l'Estatut, pot tenir la sensació que tindrà, per dir-ho així, un crèdit catalanista més gran; pot passar això, pot passar que vostè ho plantegi per això. Però no fa falta, en aquest sentit –no fa falta. Simplement, el que hem de veure és quin és el camí millor, entre tots plegats, per intentar que el nostre autogovern tingui un sostre molt més alt. I n'hi ha un, de camí possible, que és aquest que li deia. I aquest mereix ser escoltat per part de les forces polítiques espanyoles, del PP i del PSOE.

El PP fins ara ens ha dit que no. Ho tornarem a intentar. El president ho va dir: ho tornarem a intentar una vegada més. Estem a la meitat de la legislatura; ho podem i ho volem tornar a intentar. Però ja els demanem, des d'ara, també, el seu suport. Jo li demano això: vostè vagi al Comitè Federal del PSOE, vegi's amb el senyor Rodríguez Zapatero, amb la gent que hi entén i porti'ns l'aval a la fórmula que nosaltres hem plantejat. Significa un pas molt important de més autogovern. És possible; no fa falta canviar textos estatutaris i constitucionals, que vostè sap molt bé que porten per un camí d'una gran dificultat –d'una gran dificultat: Per què no fem això? Per què no ens ajuda a aconseguir-ho? Serà molt més creïble, tot plegat, perquè jo li podria dir –no hi vull insistir massa–, jo li podria dir: «Escolti'm, senyor Maragall, com pot ser que vostè ens plantegi una reforma de l'Estatut, si el seu partit, el Partit Socialista de Catalunya, no és capaç d'aconseguir un grup parlamentari propi a Madrid? Com pot ser? (*Remor de veus.*)

No, escolti'm: és que les coses són així –les coses són així. Canviar l'Estatut és molt difícil, molt més difícil que tenir un grup parlamentari propi a Madrid; vostès no han aconseguit ni això. L'havien tingut, després el van deixar de tenir. Com vol, vostè, això, aconseguir-ho? En canvi, hi ha camins més fàcils que porten a un objectiu més o menys similar. Jo li demano que ens ajudi en aquest sentit.

Les relacions entre Catalunya i Espanya. Vostè en va parlar molt, ahir. Ara li diré una cosa que tampoc li agradarà, però jo l'hi he de dir, que és que vostè, ahir, va fer una intervenció que feia més la sensació o tant la sensació d'un candidat al Govern espanyol. Sí, sí, sí, perquè va parlar tant i tant i tant d'Espanya –sí: tant i tant d'Espanya– que al final, doncs, tenies un cert dubte d'on estàvem, no?, exactament. Jo li posaré un exemple, un exemple que em sembla que és bastant gràfic. Vostè ens va parlar de la concòrdia espanyola –ens va parlar d'això–; ens va parlar de la necessitat d'entendre'ns, de la necessitat de comprendre'ns, de la necessitat de respectar-nos. En tot això, hi estic totalment d'acord –hi estic totalment d'acord.

Ara, quan repliqui, jo li demano només una cosa: si això és així, si això ha de ser així, quina millor oportunitat hi ha per aconseguir aquesta fita que posar-se d'acord amb els diners? Quina millor oportunitat hi ha? Vostè sap perfectament –perquè ha estat alcalde durant molts anys i s'ha hagut de barallar per obtenir diners–, vostè sap perfectament que, quan es tracta de diners a repartir entre les comunitats autònomes, és quan més problemes i quan més bufetades –en sentit figurat– hi ha, perquè és molt complicat posar-se d'acord amb els diners –molt complicat. És, com s'ha demostrat en la història, un gran punt de discòrdia entre les comunitats autònomes. Perquè, quan pactàvem les coses amb vostès, s'hi oposava el PP, i, quan les pactàvem amb el PP, s'hi oposaven vostès. Gran punt de discòrdia; no per voluntat nostra, però sí per voluntat seva de confrontació partidista, no? Resulta que aquesta vegada ens possem tots d'acord.

I el PSOE finalment s'hi suma, finalment; va ser a l'últim moment, i per la decisió que ja coneixem de qui va ser. No va ser la seva, precisament; va ser la d'altra gent que tenen un pes important; però vostè es va trobar en aquest escenari, i aleshores jo em vaig preguntar, aquells dies: «Com reaccionarà el senyor Maragall?» Vostè tenia dues opcions: tenia l'opció que va escollir –que era l'equivocada–, de posar-s'hi en contra simplement perquè nosaltres havíem tingut un cert èxit, simplement per això; però tenia una altra opció; l'opció era afegir-s'hi, i ho tenia molt fàcil, aquesta vegada, perquè el seu partit s'hi havia afegit. Quina millor ocasió per afegir-se a un acord de finançament que és –no ho oblidem– un acord de concòrdia entre això que vostè en diu els pobles d'Espanya? Quin millor escenari per fer una pedagogia de la concòrdia, de l'apropament, de la comprensió, del respecte, quin millor escenari?

Jo em vaig preguntar: «El senyor Maragall, quin camí escollirà?» Perquè vostè tenia aquesta altra oportunitat, i vostè va escollir el camí d'aquell que dona cops des de l'oposició, no va escollir el camí d'allò que en podríem dir un estadista de veritat; i la tenia, aquesta oportuni-

tat, la tenia millor que mai; no ho va fer, no ho va escollir, per tant, en el moment de la veritat, en el moment dels fets, en el moment de les grans oportunitats que no es presenten cada dia; vostè podia fer un gran acte de pedagogia sobre la concòrdia entre això que vostè en diu els pobles d'Espanya; i no ho va fer, –no ho va fer, no ho va fer–, i suposo que avui ens explicarà una mica el perquè.

Una altra part de la seva acusació contra nosaltres són els pactes que vostè diu amb el Partit Popular. Això, sembla que vostès aquí han trobat una espècie de mina d'or i vostès aquí s'hi aboquen d'una forma i s'esplaien d'una forma absolutament impressionant. Va arribar a dir el següent: «El senyor Fernández Díaz ha decidit que s'ha de recolzar al senyor Mas perquè sigui president», i aleshores em va venir a la memòria una cosa que tampoc és tan antiga –fa un parell d'anys–, que era quan públicament, públicament –no «suposo que...», públicament– el senyor Vidal-Quadras, no del Partit Popular, del punt més extrem del Partit Popular, aquell que vostè deu rebutjar més de tots, li donava públicament suport a vostè com a president de la Generalitat. És a dir, el senyor Fernández Díaz se suposa perquè no sé qui li ha explicat que no sé que diu del senyor Mas, però el senyor Vidal Quadras públicament, notòriament, davant de tot el país va dir: «Escolteu, s'ha de votar al senyor Maragall», i segurament hi va haver una part d'aquell espectre sociològic que el va votar a vostè. Sap per què el votava aquella gent, senyor Maragall? El votaven perquè tenien l'esperança que vostè limités l'autogovern de Catalunya. (*Forta remor de veus.*) Sí, sí, sí, senyor Maragall, el votaven per això. Segur que vostè...

El president

Prego silenci, si us plau. (*Persisteix la remor de veus.*) Silenci, senyors diputats i senyores diputades. (*Pausa.*) Pot continuar.

El conseller en cap

Segur que vostè no deu estar satisfet d'aquests tipus de suport, però no ho va manifestar; ja li van anar bé. Ho dic perquè això de pactar amb el PP, tot això té uns límits, i els límits que té és que nosaltres també hi tenim algunes coses a dir i a recordar, i a partir d'ara no callarem en aquest sentit, a partir d'ara no estarem en silenci, a partir d'ara els ho recordarem cada dia si vostès insisteixen en aquesta línia. I també els dic una altra cosa: és molt pobre argument d'oposició i d'alternativa que la gran part de la seva crítica sigui que nosaltres pactem amb un partit que va tenir majoria absoluta a Espanya en democràcia, que vol dir que una gran part dels espanyols els varen preferir a ells abans que a vostès. I si les regles del joc democràtic porten al fet que les coses són així, i nosaltres no ens les inventem, nosaltres tenim l'obligació, com sempre hem fet, d'intentar entendre'ns amb el Govern espanyol que hi hagi; sí, sí, tenim aquesta obligació. I després hem de fer una altra consideració, senyor Maragall: portem més de vint-i-cinc anys de democràcia. Vostè no creu que ha arribat el moment que ja ningú sigui considerat en aquest Estat, en el conjunt de l'Estat, una mena de po-

ble elegit amb el qual es pot pactar i uns altres amb els quals és impossible pactar?

Vostès trobaven magnífic que nosaltres pactéssim amb un govern del Partit Socialista, que, per cert, tenia moltes vies d'aigua obertes, però que tenia objectius importants de cara al futur que nosaltres respectàvem per l'interès de Catalunya i per l'interès de tota Espanya; nosaltres els vàrem ajudar a vostès, en condicions –i vostès ho saben– molt difícils, molt difícils per moltes coses que ara no vull recordar –vostès ho saben, això–; ajudar-los a vostès en aquelles circumstàncies era bo, vostès ho consideraven així, allò era bo; i en canvi pactar amb el Govern del Partit Popular per obtenir un millor sistema de finançament és dolent? O pactar amb el Partit Popular perquè la policia de trànsit al final siguin els Mossos d'Esquadra és dolent? O pactar amb el Partit Popular que els ports de Barcelona i Tarragona siguin gestionats per la Generalitat és dolent? O suprimir els governadors civils és dolent? O transferir l'Inem, que vostès ens havien negat sempre a Catalunya, és dolent? Tot això, és dolent? Jo els demano que aquest tema dels pactes entre els uns i els altres els entenguem des d'un punt de vista de l'estricta joc democràtic.

Si el que vostès volen dir a través d'això és que com a conseqüència de qualsevol pacte a nivell espanyol, sigui amb el PP o sigui amb el PSOE, nosaltres hem d'estar molt vigilants per defensar l'autonomia de Catalunya, no es preocupi: nosaltres hi serem, hi som i hi hem estat; ho podem dir jo diria més que ningú o tant com el que més. Per aquí no es preocupin, això els podria preocupar, d'acord, però aquí no cal que es preocupin, nosaltres estem per defensar l'autonomia de Catalunya fins a l'últim extrem, arriscant el que calgui arriscar; el president Pujol ho deia amb paraules molt gràfiques: l'estabilitat no és un bé suprem; tampoc ho és per a mi, senyor Maragall, l'estabilitat no és un bé suprem. El que és un bé suprem, si ho podem dir d'aquesta manera, és la defensa de Catalunya, de la seva autonomia i de la seva gent, això sí. I nosaltres farem tot allò que sapiguem i tot allò que puguem per actuar en aquest sentit, tot; per tant, no es preocupin des d'aquest punt de vista; aquest és un flanc que ja està cobert, amb una majoria absoluta a Madrid, com hi va haver en les altres èpoques, i per tant, amb el perill que s'imposin determinades coses i amb el recurs, moltes vegades, d'haver de portar les coses al Tribunal Constitucional per defensar-se i potser guanyar a la llarga. Jo els demano que tota aquesta reflexió sobre els pactes i els diàlegs amb uns i altres la convertim simplement, senyor Maragall, en una reflexió de futur; no pot ser que sempre estiguem instal·lats en els mateixos clics i en les mateixes etiquetes.

Vostè ens va dir una cosa –i és la penúltima cosa que li volia dir–, vostè ens va dir una cosa que a mi em va ferir especialment; vostè ens va dir que havíem de deixar de patrimonialitzar el vot catalanista, ens va dir això: «S'ha acabat la patrimonialització del vot catalanista i del catalanisme en general», ens van dir això; precisament em volia referir a això. Jo li demano simplement una cosa, si la reflexió és aquesta, li demano una cosa: no ens facin culpables dels seus errors; no busquin en aquest sentit l'enemic exterior, no el busquin; nosaltres

no som culpables que això hagi passat; no ens facin culpables dels seus errors acumulats, perquè no en som. Nosaltres hem fet la feina que hem cregut que havíem de fer i, com tothom, hem aspirat a tenir la màxima representació possible i el màxim suport possible de la gent; com tothom, vostès també ho intenten sempre, i és legítim que sigui així, però nosaltres no som culpables d'aquesta patrimonialització. Són errors seus i vostès se'ls han de resoldre.

Jo ara ho tindria molt fàcil, però no ho faré; ho tindria molt fàcil, agafar el que van ser onze anys de majoria absoluta del PSOE –no ho faré, senyor Nadal, no cal que es preocupi–; no ho faré, però només els faig una reflexió sobre aquells onze anys, només una: durant bastant temps d'aquells onze anys, amb majoria absoluta del PSOE, l'element decisiu d'aquella majoria absoluta eren vostès, els diputats del Partit Socialista de Catalunya a Madrid eren l'element decisiu d'aquella majoria absoluta; nosaltres van ser l'element decisiu a partir del 93, i ho vàrem ser a partir del 96, i ho hem deixat de ser ara una altra vegada; nosaltres tornem a estar exactament igual que estàvem quan vostès tenien majoria absoluta, tenim una majoria absoluta enfront de nosaltres a Madrid, en aquest cas del Partit Popular. Però vostès formaven part de la majoria absoluta, vostès en formaven part, molts anys, i quan dic «vostès» no vull dir el Partit Socialista en general: vostès, el Partit Socialista de Catalunya, eren l'element decisiu de les majories absolutes del PSOE. I aleshores la pregunta és: si això era així –que és indubtable que ho era–, per què vostès aleshores no van fer una autèntica política a favor de Catalunya? Què els ho impedia? Els impedíem nosaltres fer-ho? Vostès saben que nosaltres hauríem estat al seu costat, per qualsevol cosa que vostès haguessin plantejat a favor de l'autonomia de Catalunya.

No tinc temps de fer una reflexió que m'hauria agradat fer: en aquells anys vuitanta es va decidir l'amplada de la carretera que havia de significar l'autonomia de Catalunya; eren anys molt decisius perquè s'estava desplegant l'Estatut; s'estava mirant quina amplada tindria la nostra autonomia, si seria més ampla o si seria més estreta. Reflexionin vostès quina amplada li van donar a l'autonomia catalana quan vostès ho tenien tot a favor, tenien totes les cartes a sobre la taula per poder decidir; no hi havia res que els impedís allò, res. No ens facin culpables dels seus errors, senyor Maragall, que no són culpa nostra; en tot cas, reflexionin vostès –jo sé que vostè l'altre dia ja ho va començar a fer– per què les coses han estat d'aquesta manera.

Per cert, avui ens trobem encara parlant dels pactes amb el Partit Popular, que molts d'ells es justifiquen, la seva gent els justifica per això que vostès en diuen el 80%. El 80%, com deia el senyor Caldera fa un mes en unes declaracions públiques, és la suma de vostès i del Partit Popular, i aquests pactes –deia el senyor Caldera, no ho diem nosaltres–, aquests pactes justifiquen fer determinats acords molts dels quals o alguns dels quals no van precisament a favor de l'autonomia catalana. Dic això perquè quan parlem d'aquestes coses val la pena tenir una certa memòria ben fresca.

Bé, la part final de la meva intervenció, l'hi volia centrar en el següent: vostès, jo crec sincerament que no

han canviat de forma de ser i de forma de fer. Vostès..., o vostè, d'una forma o d'una altra, ahir ens proposava un canvi; vostè es va presentar aquí per posposar un canvi.

Però aleshores la pregunta que nosaltres li fem és: vostès, des d'aquesta òptica de ser un partit que pot decidir més lliurement, més autònomament, en què han canviat? Aquesta pregunta els l'hem de fer: quina garantia ens donen vostès avui que realment el Partit Socialista de Catalunya, des de l'òptica del país, de Catalunya, de la Generalitat de Catalunya, té un grau d'autonomia i d'independència superior. Vostès diran el que vulguin (*remor de veus*), però, escoltin, és que és molt important saber-ho; és molt important saber-ho perquè el senyor Maragall, ahir, es va presentar a aquesta tribuna per presentar un programa d'alternativa que acabarà amb una votació per ser o no –espero que no– president de la Generalitat. Per tant, no només jo, altra gent –ahir vaig sentir altres opinions en aquest sentit– ens preguntem fins a quin punt vostès, aquest trajecte que es proposen, el poden fer, el poden fer, realment, amb l'autonomia que cal per poder governar un país com Catalunya i per poder governar la seva gent.

A vegades, vostè em recorda, senyor Maragall, aquell patró d'embarcació que té l'embarcació amb amarradors al moll, que engega els motors, que accelera, fa molt soroll, molt soroll, molta escuma. Alguns badocs que passen per allà s'hi aturen un moment a veure com salpa aquella embarcació. Passen uns minuts, segueix fent molt soroll, l'embarcació es queda quieta i la gent se'n va, i el patró es queda sol. Això sí, ha fet una gran sorollada, però té uns amarradors molt grans, molt grans. (*Remor de veus.*)

Jo, senyor Maragall, ja que ens proposem..., ja que ens proposem fer canvis, ja que ens proposem fer canvis, jo, senyor Maragall, li dic que..., li dic que llevi «amarres». Vostè pot fer un canvi: llevi «amarres». Aquest canvi el pot fer. Aquest depèn, fonamentalment, de vostès. Llevi «amarres». Nosaltres volem tractar amb el president del Partit Socialista de Catalunya i amb el Partit Socialista de Catalunya, però també volem saber, quan parlem d'aquestes coses, fins a quin punt això que hem de tractar és alguna cosa que després, realment, ens en podem fiar. Volem això. Els posaré un exemple molt breu. Quan es va pactar i quan es va acordar el model de finançament, amb qui ho vàrem haver de fer? Vàrem anar a trucar la porta del PSOE, vàrem anar a tocar la porta del PSOE. No vàrem poder trucar només a la porta del Partit Socialista de Catalunya: vàrem anar a trucar a la porta del PSOE perquè finalment és on ens havíem d'entendre.

Jo crec, senyor Maragall, per acabar definitivament, que... Bé, escoltin, no s'escandalitzin, perquè porto bastant menys estona que el senyor Maragall ahir. (*Remors de veus.*) No, bastant menys, bastant menys. Sí, sí.

El president

Prego silenci. Prego al senyor conseller...

El conseller en cap

No es preocupin que ara s'acaba definitivament.

El president

...que acabi...

El conseller en cap

Miri... (*Remor de veus.*)

El president

Ah! Perdó. Deixin-me acabar la frase, que pugui acabar tranquil·lament, perquè té tot el temps que li correspon. (*Remor de veus.*) Pot continuar, senyor...

El conseller en cap

Moltes gràcies, senyor president.

Jo crec, senyor Maragall, que vostè amb la Moció de censura s'ha equivocat. Crec que s'ha equivocat. Li ho dic sincerament. I s'ha equivocat no només perquè ahir... podríem dir allò col·loquialment que no se'n va sortir, no només per això, que també, sinó per una altra cosa, perquè vostè amb la Moció de censura jo crec que ha escollit el camí equivocat. Jo crec que vostè ha escollit el camí de la confrontació i no el camí de l'entesa. I jo li proposo un altre camí, que sé que és un camí que no és possible en els propers mesos. Ja ho sé. Que probablement hauran de passar els anys que queden d'aquesta legislatura. Però jo no li proposo el camí que vostè ha escollit de la confrontació. Nosaltres els proposem el camí de l'entesa. Perquè... Sí, sí, els proposem aquest camí.

En la propera legislatura, en la propera legislatura, l'any 2004, farà un quart de segle que es va aprovar l'Estatut d'autonomia de Catalunya. En algun moment hem comentat abans que en aquests darrers vint anys Catalunya no havia tingut mai tant durant tant temps, i això, evidentment, ho hem d'apreciar. Però també hem de saber una altra cosa: que Catalunya aspira a estar entre els millors. Allò que fa vint-i-cinc anys, només vint-i-cinc anys, amb perspectiva històrica, podria semblar una bona utopia avui és una sòlida expectativa. Catalunya sap molt bé que el futur no és un regal, sinó que és una conquesta, que cada pam que guanya de terreny significa un gran esforç, una gran voluntat d'anar endavant i un afany de superació permanent. Catalunya, aquesta Catalunya que li descriu, ha après, des de fa molt temps, que, si vol progressar en molts àmbits de la seva vida col·lectiva, el camí li vindrà de pujada i no de baixada, i que cal dosificar l'esforç per no quedar-se sense aire a mitja escalada. Però també sap que si segueix bregant, si continua pedalant amb convicció, un dia o un altre creuarà la meta.

Aquesta Catalunya, senyor Maragall, vol ser respectada com el que és: una nació. I no vol ser servida i governada per gent que la tinguin... I vol ser servida –perdó– i governada per gent que la tinguin com a veritable prioritat i no com a moneda de canvi. No vol ser inventada cada dia a cop d'efecte mediàtic, sinó descoberta. Demana simplement que se la serveixi sense fer jocs de mans, sense renúncies, sense dependències que ofeguin el seu futur i sense tuteles que li amputin la seva esperança. Aquesta Catalunya real, de carn i ossos, de persones concretes que no volen perdre el seu patrimoni col·lectiu ni la seva identitat; aquesta Catalunya tolerant

i treballadora, oberta i sensible, que ho és, dinàmica i emprenedora; aquesta Catalunya, senyor Maragall, té un gran futur. Un futur que pilotem nosaltres, des de Convergència i Unió, un futur, però, en el que hi cap molta gent i en el que tots, sense excepció, simplement amb l'excepció d'aquell que es vulgui autoexcloure, hi podem posar el nostre modest gra de sorra.

Si això ha de ser així, que jo ho crec fermament, jo li dic que tot i que en els propers temps... –evidentment, vostè ha elegit aquest camí de la confrontació, que no és el que jo crec que vostè hauria d'haver elegit: hauria d'haver tingut una mica més de paciència–, malgrat tot, en els propers anys, en plural, a Catalunya vindran temps de major entesa, i nosaltres treballarem fermament perquè això sigui així.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

(*Aplaudiments.*)

El president

Moltes gràcies, senyor conseller. Un segon, em demana la paraula el senyor Ribó, per...?

El Sr. Ribó i Massó

Senyor president, per una al·lusió directíssima a la meua persona i al nostre Grup, segons l'article 65.1. No li ho puc demanar per contradiccions, perquè em fa l'al·lusió abans que haguem obert la boca en aquesta tribuna.

El president

A veure, primer, durant aquest debat, jo seré molt restrictiu en la interpretació sobre al·lusions i sobre contradiccions, tal com ja he compartit amb els portaveus. Segon, jo no he vist cap al·lusió a la seva persona, sí al seu Grup, però no a la conducta del diputat que es refereix aquí, i que, per altra part, em toca interpretar a mi. Jo crec, senyor Ribó, que no correspondria, però és la primera vegada i, per delicadesa, té un minut.

El Sr. Ribó i Massó

Gràcies, per la seva generositat, president. Senyor Mas, vostè està amoïnada per la nostra coherència en el vot sobre el tema de la sostenibilitat i jo estic amoïnada per la seva coherència en l'acció de govern sobre la sostenibilitat.

El president

Perdó, senyor diputat...

El Sr. Ribó i Massó

S'ha de tenir...

El president

S'ha d'atendre a l'al·lusió a què ha sigut fet vostè.

El Sr. Ribó i Massó

L'al·lusió, senyor president, i m'estic menjant el minut, era sobre sostenibilitat i la coherència, senyor president.

El president

Del seu Grup.

El Sr. Ribó i Massó

Del meu Grup, sí.

El president

Però del Grup...

El Sr. Ribó i Massó

I estic debatent amb el senyor Mas en aquesta al·lusió. Senyor Mas, s'ha de tenir molta barra, estant en un govern... (*Remors de veus.*)

El president

Senyor diputat...

El Sr. Ribó i Massó

...estant en un govern...

El president

Senyor diputat, li prego que de debò se centri exclusivament en l'al·lusió a la seva persona o a la de vostè com a diputat, no al seu Grup.

El Sr. Ribó i Massó

Senyor president, se m'ha alludit sobre la sostenibilitat, i avui a Catalunya, i avui a Catalunya, hi ha trenta-set pobles que no poden beure l'aigua de l'aixeta perquè està contaminada i alguna cosa té a veure en la responsabilitat d'això l'actual Govern.

El president

Senyor diputat, senyor diputat! Prego al senyor diputat que ara ja deixi la paraula en aquest moment perquè continuarem el debat. Moltes gràcies, senyor diputat.

Té la paraula l'illustre diputat senyor Maragall.

El Sr. Maragall i Mira

Molt honorable senyor president, senyores i senyors diputats, el senyor Mas ens acaba de dir que... Perdó, la meua veu està molt agafada avui, però anirà millorant. Ens ha dit que l'estabilitat no és el tema que preocupa al president i a ell mateix. Si és cert que l'estabilitat no és la seva gran preocupació, no entenc, senyor Mas, perquè una moció de censura és tan mal vista per vostès. No entenc perquè, tampoc, consideren que tot això que estem fent ara, que és un debat molt seriós, és un vodevil. No entenc perquè la senyora Gispert va parlar ahir d'una forma enormement crítica d'aquest debat que estàvem fent, que estàvem fent aquí. No entenc perquè si l'estabilitat és..., no és el seu valor més important, vostès temen aquest debat.

Senyor Mas, jo voldria parlar, efectivament, de molts dels temes que vostè ha tocat. No sé si és absolutament correcta des del punt de vista formal, parlamentàriament, la seva intervenció. Crec que la sessió d'avui és

una sessió perquè la Moció de censura i la Moció d'alternativa sigui considerada pels grups, i que el Govern i el candidat es pronunciïn sobre les opinions dels grups. No ha estat així. Ha estat trastocat l'ordre de les intervencions. Vostè ha intervingut al principi. No sé fins a quin punt és correcte. Hi ha hagut algun precedent, senyor president del Parlament. Ho sé. Concretament no aquí a Catalunya. No es va donar aquesta situació en la Moció del senyor Benet. Es va donar en la Moció de Felipe González a Madrid. El senyor Suárez va intervenir com vostè ho ha fet, però vostè no és el senyor Suárez. Sap per què? Primer perquè no es diu Suárez, però en segon lloc perquè vostè no és el president del Govern.

Per tant, el que estem fent avui és una... (*Aplaudiments.*) Perdó, perdó, calma. És un debat al qual jo m'avinc, és un debat al qual jo m'avinc, però que miraria, en fi, de substanciar en aquells punts més elementals i més concrets que vostè ha citat d'una forma relativament ràpida per donar opció als grups que efectivament puguin intervenir i dir les seves opinions sobre el que ahir es va presentar.

Vostè ha parlat de passió, però en fi això són ja temes molt personals. La passió jo la tinc, i la tinc tant que de vegades fins i tot m'enfilo en un tema i segurament el porto una mica més enllà del que la raó i la lògica parlamentària permetrien. I és veritat que això fa que alguns temes a vegades quedin en el tinter, perquè n'hi han de tant importants que un té recança de deixar-los i pensa que hi ha d'insistir. Jo crec que vaig insistir en els temes més importants. No sectorials, sinó els temes més importants del país, els temes més importants globals, els que afecten a tothom. I evidentment que hi ha molts sectors que jo no vaig tocar, com vostè, que avui ha fet una mica de Maragall bis sense haver-ho de fer, probablement, no ha tocat la sanitat, per exemple, o de la cultura ha parlat avui del Bohigas, però no de la cultura pràcticament.

De manera que la passió, senyor Mas, jo la tinc i me'n sobra. A vostè no li... En fi, jo crec que no li belleix aquesta virtut, encara que altres les té. Vostè, per dir-ho d'alguna forma, va néixer pentinat, és a dir, no l'he vist... (*rialles*), no l'he vist... –i perdoni l'allusió–, no l'he vist mai despentinat. No vol dir que ser apassionat vulgui dir despentinat-se, però de tant en tant... Ja veig que ara li fan una mica de pressió: li estan canviant el *look*.

Bé. (*Rialles.*) De passió, en tenim tots. De passió, en tenim tots i tots l'aboquem en la defensa..., tots l'aboquem en la defensa d'uns valors, d'uns interessos i d'uns objectius que segurament compartim en alguna mesura. El que sí que no li vull deixar passar és... –de totes les coses que ha dit i de les quals discrepo, de la majoria d'elles– vostès han fet una història a la seva mida i ara refer-la costarà una mica. En aquest país hem de parlar de futur, però... –més de futur del que vostè parla, segurament, i jo ho vaig fer ahir–, però és evident que arribarà un moment en el començament d'aquest futur en què haurem de revisar el passat, però no revisar-lo en funció del present per fer una racionalització favorable del que havia passat diferent de la que s'ha fet fins ara. En fi, algunes de les interpretacions que vos-

tè ha fet de la nostra història, evidentment, s'hauran de revisar. És a dir, són saviesa convencional aquí. Hi ha uns bons, hi ha uns dolents. Vostès representen els bons. Tot el que és de Madrid és dolent, tant si és de PP com si és de PSOE; PP i PSOE són el mateix. La Constitució no es menciona perquè, en definitiva, hauríem de reconèixer que la van fer una aliança dels nacionalistes democràtics i les esquerres del país, que, per altra banda, són els que havien portat la lluita antifranquista i, per tant, era lògic.

Tot això s'oblida i es passa a aquell moment que el president Pujol va batejar com «l'inici de la veritat», que és l'any 1980, en el qual, finalment, els nacionalistes arriben a governar. I, a partir d'aquí, no hi ha altre catalanisme que el nacionalisme del partit de Jordi Pujol i tota la resta són enemics de Catalunya. Aquesta és..., en fi, aquesta és la història que jo, afortunadament, havia vist que anava desapareixent, però que veig que, a les acaballes d'aquest Govern, torna a última hora –potser és el cant del cigne–, torna a aparèixer a última hora.

Mirin, parlaré d'algunes de les coses que vostè m'ha dit, perquè no les té ben endreçades. Sobre la cultura, l'Ajuntament de Barcelona inverteix entre el 3, el 4 i el 5%, segons els anys, del seu pressupost. Com totes les ciutats, efectivament. Vostès inverteixen l'1,16, que són els que tenen l'1,16%, que són... (*Remor de veus.*)

El president

Prego silenci, si us plau.

El Sr. Maragall i Mira

...vostès, que tenen la competència exclusiva, vull recordar –a part que el senyor Vilajoana tingui raó sempre d'estar a punt de contestar, perquè se li adrecen moltes crítiques i, per tant, ho entenc–, vull recordar que la competència... –calli un moment, per favor, perquè, si no, no puc parlar jo–, vull recordar-li que qui té la competència exclusiva en matèria de cultura és la Generalitat de Catalunya. Dit això, i que les proporcions són les que són, nosaltres doblarem el pressupost, efectivament.

Sobre el tema del medi ambient, que ha citat al principi. És clar, vostès no poden parlar gaire de medi ambient, oi? I no poden parlar gaire de medi ambient perquè la gran agressió al medi ambient que s'està produint a Catalunya –secular, diria– és la que s'està produint en aquest moment entorn del Pla hidrològic nacional, que vostès van rebutjar en aquesta cambra i vostès van votar a favor a Madrid. Si enviar 1.100 hectòmetres cúbics l'any cap al sud no és una agressió al nostre ambient, si dessecar el Delta o bé després recuperar-lo amb unes inversions multimilionàries de 600.000 milions que no s'haurien de fer, perquè el riu ja ho fa i de franc, no és una agressió al medi ambient, si no és una vulneració de l'esperit de Rio i de les successives conferències que hi ha hagut en matèria de medi ambient i de totes les agendes 21 que hi ha i que diu que vostès volen fer, ja em diran el què és. Per tant, en fi, m'estalvio d'entrar massa en aquest tema.

Sobre el tema de l'aeroport, diuen que el PSOE ja va començar a fer l'aeroport de Madrid. I és veritat, va començar a dibuixar un segon aeroport de Madrid, amb preocupació, per la meua banda, en aquell moment, no perquè no cregui que Madrid hagi de tenir un altre aeroport, sinó perquè crec fermament que hi ha un esquema diferent i superior i millor, que és el que nosaltres hem de recolzar, que és que hi ha d'haver un gran aeroport a Madrid, segurament més gran que el que hi ha –això dóna per a més–, però hi ha d'haver un gran aeroport al Prat. I el país dóna de si, per a això, i el mercat dóna per a això. Això és el que jo li demano al senyor Cascos i li prego que vostè, a través del senyor Rajoy, amb el qual té tan bona relació darrerament, li faci arribar que, si ell creu que el mercat no dóna per a més, per a més d'un aeroport transoceànic a Espanya, que deixi que el mercat decideixi, que no sigui el senyor Cascos qui decideixi per nosaltres i pel mercat si sí o si no hi ha aquesta possibilitat i, per tant, que deixi que les institucions financeres potents de Catalunya, que ja hi estan disposades, entrin en consorcis publicoprivats per gestionar una infraestructura que, en aquest moment, és rendible, s'autofinança i encara té perequació per enviar diners a la resta de l'Estat i finançar altres aeroports.

El PSOE va començar a fer l'aeroport de Madrid nou, sí, però el PSOE va fer coses que el PP no ha fet. Per exemple, els Jocs Olímpics amb nosaltres. I en el moment en què la Generalitat va dir que no volia estar en el *holding* olímpic –i ho entenc, perquè tampoc era que anessin sobrats de diners–, s'havien d'invertir 200.000 milions en infraestructures. Vam arribar a un acord amb Solchaga de partir-nos aquestes inversions per tres, Estat, Generalitat, Ajuntament; Solchaga va dir que sí, la Generalitat va dir que no. Vaig haver de tornar a Madrid a veure el senyor Solchaga per anar a mitges i vam anar a mitges i, per tant, en el *holding* olímpic, ells hi van participar exactament amb el 50,1%. President el senyor Santiago Roldán, que va fer, una aportació esplèndida al que va ser la transformació de Barcelona en infraestructures bàsiques. Això, en el període de cinc anys que portem de PP, no ho hem vist, aquesta passió d'un govern de Madrid per fer una cosa molt important a Catalunya i abocar-li diners i considerar-se absolutament, doncs, protagonista d'aquest esforç; senyors de Convergència i Unió, no hem vist que vostès hagin aconseguit que el PP, en fi, s'embarqui en aventures positives a Catalunya amb la mateixa il·lusió.

Vostè ha parlat de discapacitats i ha parlat de menors, i jo no sé vostè el que visita o no visita o què coneix o no coneix. Jo li diré que vaig estar a Sitges, en l'assemblea d'entitats que tracten amb els temes de discapacitats. No vaig veure un gran entusiasme per la política de la Generalitat. Això és tot el que vull dir, perquè tampoc no vull instrumentalitzar opinions d'altres. La senyora Marina Geli i la senyora Pilar Malla li'n poden parlar amb més detalls, no? Però, clar, elles no podran parlar; vostè sí, però elles no, perquè aquest és un debat molt curiós. A l'any 2001 –a l'any 2001... Sí, és un debat amb tres presidents: un president, un candidat a president i un altre senyor que no ho és, però que, en fi, també intervé dos hores si cal. Vejam, jo crec que és bo.

En fi, jo ja vaig dir una vegada –i la senyora de Gispert m'ho ha retret– que a la millor seria bo que cada any féssim un debat d'aquests. No vaig dir que poséssim una moció de censura, però em referia que és bo que, a més a més del debat de política general, en el qual el president va parlar sis hores i els altres en van parlar mitja, més un quart, més deu minuts, doncs, n'hi hagi un altre en el qual el Govern faci d'oposició, com és el cas avui, i que aleshores el públic de Catalunya, tot plegat, es pugui fer un cabal més correcte del que són les propostes. Però, en fi, ella es va enfadar molt perquè jo vaig dir que això seria molt bo cada any i diu: «Això és una falta de respecte al Parlament.»

Home, no, no és una falta de respecte, és considerar que aquest Parlament pot arribar a ser molt més del que és –amb tot el respecte pel que ha sigut, que ha sigut molt–, perquè pot arribar a ser comprès i entès i sentit pel poble de Catalunya, en fi, amb molta més propietat i amb molta més proximitat. Això serà! I sap el senyor president del Parlament –sap el senyor president del Parlament– que jo he demanat que aquest Parlament es reunexi, alguna vegada –una vegada l'any, que no fa dany–, doncs, en alguna capital comarcal; que anéssim a Tortosa per debatre, precisament, l'organització territorial de Catalunya; que anéssim a Puigcerdà per discutir de les polítiques de muntanya i de les polítiques del Pirineu, i crec que, amb això, hi guanyaríem molt, nosaltres, i ells també, no?

Però, en fi, estem en el debat que estem i, contestant el tema de la preocupació social i per la infància i els discapacitats, jo li haig de dir que, amb la senyora Pilar Malla, només a l'any 2001, hem visitat el Centre d'Infants del Raval, el Centre Marianao de Sant Boi, el Centre Arrels, el Centre Català de Solidaritat, Sant Joan de Déu, el Centre de Transeüints i el Centre de Malalts de Sida, la Comunitat Terapèutica de Can Puig, que ja coneixia, el Centre Sintra del Raval, el Centre d'Immigrants de Teresa Losada, que es diu Bayt Al Taqafa, i el Centre Ibn Batuta, que porta l'amic Mohamed Chaib. No és que ens falti informació, d'això, el que ens falta és la possibilitat de posar-la en pràctica en un govern, que és el que volem fer i el que ens porta avui aquí. Hem vingut per això.

Sobre el TGV Madrid-Sevilla o Barcelona-Madrid. A l'any que això es discutia –l'any 91, en fi, una mica abans, segurament a finals dels vuitanta–, nosaltres vam dir sempre que estàvem a favor del Madrid-Sevilla i sabíem que això no era popular. Vam atendre l'argument de Felipe González que deia: «Si no es fa Madrid-Barcelona ara, es farà algun dia, i si no es fa el Madrid-Sevilla, és possible que trigui segles.» Sí, poden riure, però era un argument que tenia la seva solta i, per altra banda, nosaltres vam seguir el criteri de l'alcalde de Montpeller quan va estar aquí, a Barcelona, l'any 86, que és l'any en què Espanya entrava al Mercat Comú i els francesos ens tombaven els camions a la frontera, i ell va venir aquí per dir: «*Je suis pour...*, jo estic a favor de l'entrada d'Espanya al Mercat Comú» –va dir– «i hi estic a favor perquè jo no vull que Montpeller sigui un cul de sac: jo vull que nosaltres siguem un *terrain de passage*» –va dir ell. I jo crec que nosaltres hem de fer el mateix. Nosaltres estem interessats que tota la penín-

sula Ibèrica fins a Gibraltar sigui potent, sigui rica, es desenvolupi i estigui ben comunicada.

Si això ha de trigar molts anys i es pot fer fer una dreuera, jo penso que ha sigut bo, que serà molt bo que això, efectivament, continuï amb el Madrid-Barcelona-frontera. Llàstima que no pugui ser l'any 2004. Era un compromís important i, psicològicament, a nosaltres ens hauria anat molt bé. Serà el 2005 que travessarem la frontera, però, en tot cas, no repeteixo l'esquema que ja vaig presentar ahir, l'esquema d'Espanya que nosaltres volem –que Catalunya vol– i que a Espanya li convé, que no és el del PP, que no és el de la mania radio-cèntrica que tota la resta que no sigui una estrella és pur «barullo».

No els el tornaré a repetir, però jo crec que nosaltres hi hem jugat poc: ens vam seduir molt per la idea del TGV com una fugida cap a Europa i podríem anar cap al nord d'Europa, on la gent és, com deia un poeta, il·lustrada, lliure, feliç, educada, etcètera, no? I rica. I és veritat, i aquesta és una pulsio que tenim, però nosaltres hi hem de portar, senyor president, tota la Península darrere, perquè, si no hi portem la Península darrere, no hi aportem, a Europa, allò que ells ens demanen que aportem per deixar-nos entrar de debò en el nucli central de les decisions europees. Ja saben vostès –i perdonin l'excursió–, ja saben que a mi m'agrada que el Mediterrani..., el Mediterrani hi ha de ser; nosaltres hem d'aconseguir que el Mediterrani sigui la gran preocupació d'Europa a partir del 2004. Estem d'acord amb l'Est; sabem que Europa va néixer per evitar guerres mundials i, per tant, ha de ficar dintre tots aquells que les van provocar, però hi ha d'haver un moment en què s'adoni que la guerra no vindrà d'allà. Ja ho vaig dir el dia del debat de política general: pot venir d'una altra banda, i, aquesta altra banda, nosaltres l'hem de ficar en el quadre de les prioritats europees.

Volia parlar també un moment d'educació. No li passo això de l'educació, això que, a l'educació, nosaltres no ens hi hem abocat i... Miri, és la nostra preocupació, però és que ho és ja des del 1920, com si diguéssim. Ja la Unió Socialista de Catalunya i en Campalans i companyia ja ho deien, això, que la política era pedagogia i que... Nosaltres creiem que Catalunya ha perdut el fil de la gran tradició pedagògica catalana, ho creiem. L'ha perdut, i l'hem de retrobar. No dic que l'ha perdut el Govern, dic que Catalunya, en aquest moment, si haguéssim de ser sincers, no es considera ella mateixa amb la tranquil·litat, en fi, amb la confiança en ella mateixa en què estava, fins i tot, en els anys del franquisme i, per descomptat, en la República i abans. I aquesta és una història que l'he seguit molt de prop, des del Mont d'Or i els primers canvis de les escoles privades que, sense ser públiques, ja tenien més de pública que les públiques, que eren escoles «nacionales», de «maestros nacionales».

Home, el Mont d'Or i les escoles que van crear –fa molts anys, d'això, evidentment: els anys deu–, que van crear la tradició pedagògica catalana, no podien ser públiques, perquè les públiques eren de l'Estat i, aleshores, hi va haver aquesta substitució. Hi va haver una substitució de la societat catalana fent d'estat no essent-ho, eh? Després ja va venir la Mancomunitat i va venir el

que va venir. Després va venir la República, però tot això va passar, en el seu inici, per una escola privada, va passar pel Manel Ainaud i va passar per tota la gent que se'n va anar a Chicago a veure el John Dewey i seguir l'escola activa, etcètera, no? Ara, què ha passat després? Després ha passat que, efectivament, ens han dit: «L'educació és la seva competència.» I segurament, no ens han donat tots els diners que ens havien de donar, però nosaltres, alguns, hem seguit amb la dèria que el bo, bo, bo, era allò que es feia a part del públic –diguem-ne–, i que les autèntiques escoles experimentals, avançades, etcètera, eren aquelles, i, com ja vaig dir ahir, no es tracta de fer una escola bona, que sigui el mirall de les altres, es tracta de fer un sistema bo.

I aquest sistema bo, que nosaltres podem fer, que hem avançat molt per fer, en aquest moment, no el tenim. Diguem la veritat: en aquest moment, no el tenim. Els mestres, els professors no tenen, en aquest moment, el recolzament públic; no tenen, en aquest moment, la moral, la seguretat de tenir el país al darrere essent veritat que ells són aquells a qui hem encarregat de fer la cosa més difícil del món, que és entomar totes les contradiccions que es viuen en la nostra societat en el dia d'avui, de tipus ètnic, de tipus immigratori, de tipus econòmic, de tipus cultural, etcètera, no?

I hem de fer aquest gest, aquest gest de dir: «Nosaltres estem al costat de vostès.» No que estiguem més a favor de la pública que de la privada: és que la pública és nostra; és que la pública és pública, és del públic, i nosaltres representem el públic. És que nosaltres som els accionistes, per dir-ho així, de la pública. Vol dir que menyspreem la privada? No, jo m'he insurgit en contra de... Una vegada, en una reunió amb directors d'instituts, quasi no es coneixien, els maristes i els jesuïtes, que van venir –uns altres van fallar–, però aquests van venir amb els instituts públics i, pràcticament, vaig descobrir que no s'havien parlat mai –exagerant, perquè sí que es coneixen. No pot ser!

Nosaltres per això proposem una cimera pública-privada, amb el pare Rius i amb els representants de la pública, no només amb la Conselleria, per descomptat, on aquests temes es discuteixin, i que no entrem més i que no ens perdem més en la discussió de qui és el bo i qui és el dolent: si no van junts, seran tots dos dolents.

Però diguéssim que aquí que representem la societat tinguem una preocupació especial per la pública, perquè és la nostra en el sentit de la propietat i en el sentit que, poc o molt, ens sentim hereus d'una tradició il·lustrada que vol que la República, en el sentit general que el bé públic depèn enormement de l'escola.

Per últim... Per tant, no li admeto, senyor Mas, en fi, algunes crítiques que ha fet en aquest sentit i m'agradaria acabar dient-li que això, en realitat, és un debat d'investidura, que pot donar-se o no donar-se. En el debat de política general el seu Govern va ser reprovat pels representants de la majoria dels vots de Catalunya, reprovat per Iniciativa, Esquerra i Socialistes - Ciutadans pel Canvi.

Si vostès segueixen igual, emparant-se en una minoria de vots i en un fràgil escó de diferència en aquest Parlament per no governar i anar tirant –bé, perquè, aquest

escó, se'ls pot canviar qualsevol dia–, i anar tirant; si vostès insisteixen a estar a prop d'una aixeta que no raja, esperant que ragi; si segueixen negant la realitat –ja en parlarem, dels diners, més endavant–; si segueixen negant la realitat més evident, que és que vostès són en aquest moment la part més gastada –més avorrida, anava a dir jo, aprofitant la paraula que vostè ha tret al principi– i menys activa del catalanisme, la menys imaginativa, la més conservadora, la que menys valor afegeix a Catalunya, en aquest moment..., si vostès neguen tot això i s'entesten a seguir governant amb el nacionalisme espanyol a Catalunya, no crec que la Legislatura acabi de mort natural.

Serà per una moció de censura, serà per una mala entesa dels dos nacionalismes, l'espanyol i el català; que els bancs de la dreta, que són tots vostès, representen..., serà pel que sigui, però dubto que les eleccions triguin dos anys a arribar. El que vostès dos, Convergència i PP, han pactat –no dic Convergència i el PP; dic el que han pactat–, té molt poc a veure amb l'interès de Catalunya –i faig aquesta distinció perquè vull remarcar que, al Partit Popular de Catalunya, jo crec, se li deu un respecte que moltes vegades en aquesta cambra no s'ha tingut. Per tant, dic que, respectant tothom, el pacte que vostès dos han fet no serveix l'interès de Catalunya. Té a veure molt més amb l'interès de la coalició Convergència i Unió, que, per cert, encara s'han de casar, sembla ser –Convergència i Unió–, un dia d'aquests; són els eterns promesos que mai s'acaben de casar. Crec que és pel novembre, ara, no? (*Remor de veus.*) Novembre o desembre. Quan es casin, quan es casin, ens convidaran... (*Persisteix la remor de veus.*) Només els demano que, quan es casin, abandonin la casa pairal del senyor Aznar. (*Remor de veus i rialles.*)

És clar, és clar: tot això que vostès fan té a veure més amb l'interès del Govern espanyol, que és molt legítim, que és molt legítim –però no és el mateix que l'interès de Catalunya–, i la pretensió de vostès que l'esquerra espanyola i la dreta espanyola són el mateix de cara a Catalunya és inútil. Aquesta pretensió, senyor Mas, senyor Pujol, o senyor Pujol, senyor Mas, és inútil. Ha fet un servei al país durant un anys, que no m'atreveixo a xifrar –ja ho faran els historiadors–, però en aquest moment és absolutament inútil i serveix, només, per a la paralització de la política catalana. «Res no es pot fer perquè les coses són així i ells són tots iguals i no hi ha manera de tenir aliances bones fora de casa». Tot això es basa en un apriorisme nacionalista que, com tots els apriorismes, és obvi: tots són espanyols, tos dos, però els uns van fer la Constitució amb el nacionalisme català i el socialisme català i els altres no hi eren, encara. Fraga, sí que hi era –perdó–; és l'únic que supera Pujol en longevitat política i en contradiccions internes, crec jo.

Les esquerres espanyoles van conduir el país a l'entrada a Europa i a la NATO (*veus de fons*). El Partit Socialista Obrer Espanyol va ser el primer de trencar el malefici d'enviar el primer impost sobre la renda a Catalunya –els altres van seguir. Vostès pretenen que ara ens va millor amb el PP, però això no s'ho creu ningú. Ens hauria d'explicar el Partit Popular com s'ho farà perquè les autonomies no li saltin al coll, si se li acut,

al senyor Montoro, d'aplicar estrictament la fórmula que van pactar el senyor Homs i els altres senyors que representaven altres autonomies i el senyor Montoro, perquè, si apliquen aquesta fórmula aquest any, l'any que ve hi sortirem tots perdent i em penso que faran bé, amb el pressupost de l'Estat, de fer alguna giragonsa i augmentar la xifra.

Moltes gràcies, senyor President.

El president

Moltes gràcies. (*Aplaudiments*)

En nom del Govern, té la paraula l'honorable conseller senyor Artur Mas.

El conseller en cap

Sí; moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyor Maragall, molt breument, perquè la resposta seva, realment, ha estat molt succinta; simplement, per fer referència a algunes coses que ha dit.

En primer lloc, deixi'm constatar, una vegada més, que vostè no té ni respostes ni propostes, perquè, escolti'm: se li han posat tants temes a sobre de la taula, de mancances seves, de debilitats estructurals, d'oblits molt grans, que vostè tenia una ocasió, fins i tot, per reconèixer humilment que, simplement, se n'havia oblidat. Ha dit una cosa pitjor, molt pitjor, que a mi encara em preocupa més, després d'escoltar-lo per segona vegada. Ha arribat a dir: «És que algunes coses que no he dit tampoc són les més importants.» Ha dit això; sí, sí que ha dit això: «Algunes de les coses que no he dit no són de les més importants», i és clar, aleshores, encara em deixa més preocupat que en la seva intervenció d'ahir, perquè no sé si recorda la llista que li he fet al començament, no?

Però li he dit que no hi podia haver programes socials si no es parlava d'exclusió, que no hi podia haver programa social si no es parlava de la gent jove, de la d'avui; que no hi podia haver programa social si no es parlava de la gent amb discapacitats, i vostè surt aquí i contesta: «Home, no he pogut parlar de tot però he parlat del més important». Segurament, és que hi ha una diferència d'òptica real, entre vostès i nosaltres, perquè, evidentment, dir que això no és el més important a mi em sembla, sincerament, que no pot representar, qui diu això, una alternativa de govern seriosa a Catalunya –seriosa i responsable–, i no podia deixar de dir-l'hi.

La segona cosa que li voldria dir és que, a nosaltres, sí que ens preocupa l'estabilitat; en el que no la convertim és en el fi últim de la nostra acció política. Miri si ens preocupa l'estabilitat que, com li he dit abans, en moments molt complicats, els hi vàrem donar a vostès –miri si ens preocupa. Ara, és clar que l'hi vam treure; és clar que els la vam treure. Perquè els la vam treure? Perquè les circumstàncies que vostès estaven patint –perquè la paraula és «patint»– en aquell moment eren circumstàncies que ja no es podien aguantar ni un dia més, i vostès ho saben i no cal que entrem en aquest debat perquè seria un debat molt complicat per a vostès i molt fàcil per a nosaltres, però, simplement, amb aquest exemple, el que li volia dir és que, efectivament, l'estabilitat ens preocupa –no ara, sempre– a Catalunya i a Espanya, amb uns i amb uns altres, amb

independència total, senyor Maragall; no subjectes a una disciplina en benefici de no sé quin interès partidista, sinó en benefici dels interessos d'aquest país que es diu Catalunya i de la seva gent. En aquest sentit, efectivament, ens preocupa.

L'altra cosa que li volia dir –també molt breument– és que, quan vostè parla de medi ambient, es traeix a si mateix, perquè fixi's en una cosa: vostè no ha entès, encara –i a aquestes alçades, doncs, ja era hora que vostè ho hagués assimilat al cent per cent–, que això és un debat provocat per vostè, perquè vostè presenti un programa. El nostre, el va presentar el president Pujol, fa quinze dies, a aquesta cambra. Vostès ens censuren a nosaltres. Com que a Catalunya, com li va dir la senyora Gispert, la moció és constructiva, no només ens poden censurar sinó que s'han de presentar aquí amb un programa alternatiu, que és el que vostè va fer ahir, o, si no, què vàrem fer ahir? Escoltar el programa alternatiu, no? Doncs, escolti'm: quan hi havia aquest programa alternatiu a sobre de la taula, aleshores, no es va parlar –senyor Ribó, ho sento molt– de sostenibilitat, ni de discapacitats –ni físics, ni psíquics, ni sensorials, ni de cap mena!–, ni de l'exclusió social, ni de la pobresa, ni de l'habitatge, ni dels joves d'avui.

D'això, no en van parlar, i era la seva proposta; no jutgi la nostra. Vostès no es van voler defensar l'altre dia amb un joc partidista i oportunista, posats a parlar d'aquestes coses, perquè no van voler contestar al president de la Generalitat quan ell va fer un discurs aquí de dues hores i mitja explicant el programa de govern i l'obra de govern, que és el que havia de fer aquest Parlament. Vostès, aleshores, van dir: «No, escolta'm: ja ho farem d'aquí a quinze dies, que és quan ens interessa a nosaltres. Li interessa, al país? No ho sabem; ens és igual, però ens interessa a nosaltres. Ho farem d'aquí a quinze dies.» Doncs, escolti'm: avui han canviat les coses; avui és vostè que està a examen, i vostè no pot venir aquí, simplement, a dir: «Vostè no està autoritzat a parlar de política ambiental.» És clar que n'estic, d'autoritzat a parlar, perquè vostè es presenta per explicar-nos un programa de govern, i no en parla, i, si no en parla, jo l'he de jutjar, i vostè hauria de tenir, com a mínim, la sensibilitat suficient per dir: «Miri, escolti: no m'hi va cabre», o allò que ha dit –pitjor, encara–: «És que no era prou important o no era de les coses més importants».

És vostè qui està a examen, senyor Maragall, i l'examen l'ha passat molt malament; especialment, avui; avui l'ha passat molt malament, perquè ha vingut aquí, podia donar respostes i no les ha donades, i em temo que, si no les ha donades, almenys, a hores d'ara, és perquè, potser, vostè no les té.

El tema dels Jocs Olímpics: «Barcelona assenta el seu futur. La cascada de primeres pedres que està a punt d'arribar suposa una transformació deu vegades més gran que la dels Jocs Olímpics.» És un article signat pel senyor Clos el 8 de juliol de l'any 2001, és a dir, ara mateix. Quina història ens està explicant, senyor Maragall, de la productivitat dels nostres pactes amb el Partit Popular? Vostè té..., vostè s'atreveix a pujar en aquesta tribuna a parlar d'infraestructures com n'ha parlat i a dir que els nostres pactes amb el Partit Popular no han

servit per a res, que no tenen cap interès per a Catalunya, quan el senyor Clos diu: «Barcelona assenta el seu futur. La cascada de primeres pedres –ho torno a repetir– que està a punt d'arribar suposa una transformació deu vegades més gran que la dels Jocs Olímpics, i després diu, després diu: «És un moviment de terres deu vegades més profund que el que es va dur a terme per als Jocs Olímpics; no té equivalent en cap ciutat europea, potser, amb l'excepció de Berlín.» Un moment –ara ve la «i», senyora Figueras, que la preocuparà especialment: és cert (*remor de veus*) –tenia tant d'interès a escoltar-ho que ara ho escoltarà en totes les seves paraules–, és cert que la Generalitat i l'Estat financen una bona part d'aquestes infraestructures –aquesta és la «i»– i, doncs, que els pactes (*forta remor de veus*) entre el Govern de la Generalitat...

El president

Perdó: prego a les senyores i als senyors diputats...

El conseller en cap

...Doncs, que els pactes entre el Govern de la Generalitat i el Govern de l'Estat serveixen perquè, per exemple, Barcelona tingui un nivell d'inversions públiques molt més important que el que el senyor Maragall va aconseguir quan ell era alcalde de Barcelona –ves per on, ves per on la utilitat! Tornem a estar en el mateix: quan ho aconseguix el senyor Maragall, tot és bonic, tot és florit, tot és positiu, tot és fantàstic; quan ho aconseguixen els altres, tot és negatiu, no serveix per a res, no té interès per a Catalunya, no té interès per a la seva gent.

Vostè creu que aquesta és una manera correcta, senyor Maragall, d'analitzar les coses? Per cert, un afegitó: quan, a vostè, el van ajudar a fer els Jocs Olímpics el Govern del PSOE, i lamento molt que avui –veig que té una fragilitat de memòria important– no hagi recordat que, també d'una forma molt substancial, el Govern de la Generalitat, perquè, això, vostè s'ho hauria d'apuntar com un patrimoni propi seu i se n'oblida –i això és una nota més de la seva visió i del seu mirall estrictament partidista... Quan vostè diu això, s'oblida de dir que aquell govern del PSOE que tanta confiança tenia amb vostè i amb tots nosaltres, col·lectivament, perquè Barcelona no se n'anés massa de la ratlla –i Catalunya també–, ràpidament, els va organitzar, al mateix temps, una Expo a Sevilla i –i– una gran exposició, o una Olimpíada Cultural a Madrid –no fos cas, no fos cas que Catalunya brillés més del que calia o del que aspirava.

Nosaltres, senyor Maragall –nosaltres–, amb Unió, reforçarem els nostres mecanismes de relació. I sap per què? Els reforçarem perquè sabem que Convergència i Unió és el millor instrument per fer política catalanista a Catalunya. Així s'ha demostrat fins ara –no ho diem nosaltres. I com que la nostra aspiració no és, com vostè diu, anar passant, anar fent la videta –la nostra aspiració apunta molt amunt, té el llistó molt alt–, nosaltres, el mecanisme principal per aconseguir aquesta ambició per a Catalunya, aquest sostre per a Catalunya, això, ho volem fer amb un instrument i amb un mecanisme reforçat. I això és bo, no per a Convergència i Unió, sinó que serà bo i serà positiu per a Catalunya, que és el nostre subjecte de preocupació.

Potser, a vostès, el que els convindria, com els he suggerit, dintre d'aquest llevar amarres, és que en lloc d'un procés de tanta unió amb aquells que vostès estan, entressin en un procés d'una mica més de separació. Perquè potser d'aquesta manera ens podríem entendre millor aquí i potser d'aquesta manera nosaltres podríem pensar que, realment, vostès han canviat en alguna cosa, i que, quan vostè ens parla de canvi, realment pot oferir algun canvi substancial a la societat catalana. Evidentment, això no ho hem sentit.

L'última cosa que li volia dir és que vostè... Jo, la veritat és que no m'hi volia ficar, en això, no?, però vostè ho ha provocat, en el fons. Vostè diu que no sap si el que estem fent avui entra o no exactament dintre de les regles del joc. Sí, senyor Maragall, sí que hi entra, en les regles del joc; si no hi entrés, en les regles del joc, el president del Parlament no ho permetria. Entra a les regles del joc. El que passa és que cada vegada més tenim la sospita que vostè, les regles del joc, no se les acaba de creure. I, si se les creu, se li nota massa que en té dubtes. Ho sento però és així. Insisteixo: jo no he provocat aquesta discussió, l'ha provocada el senyor Maragall. I no voler acceptar les regles del joc, per exemple, significa voler confondre sempre i permanentment el paper del Govern i de l'oposició.

Les regles del joc, senyor Maragall, diuen que nosaltres estem al Govern i vostès a l'oposició. Això és el que diuen les regles del joc –això és el que diuen les regles del joc–, i això no es pot canviar, això és així, i s'han d'acceptar aquestes regles, i a més a més s'ha de notar que s'accepten aquestes regles del joc. I aleshores, vostè, el que no pot fer –el que vostè no pot fer– és intentar confondre l'opinió pública, perquè això és un menyspreu a la gent; vostè no pot confondre l'opinió pública dient: «Aquest Govern, el van reprovar la gent que havien obtingut la majoria a les últimes eleccions.»

No, senyor Maragall, les regles del joc d'aquest país, que tots hem de respectar per conrear la nostra cultura democràtica col·lectiva i per apostar democràticament cap al futur, diuen que, vostès, les eleccions del 99, les varen perdre. I, per tant, el que ens va reprovar, en aquest Parlament, no va ser una majoria, senyor Maragall, no confongui ni enganyi la gent; qui va intentar reprovar en el debat de política general el Govern va ser una minoria, que va perdre. Ho ha d'explicar així: qui va intentar reprovar –intentar reprovar– el Govern va ser una minoria que va perdre en aquest afany de reprovaçió. Va ser exactament això. Jo li demano que procuri explicar a la gent les coses tal com són i no simplement com vostè desitjaria que fossin.

I, ja que ha sortit el tema, tot i que no sé quin interès devia tenir, deixi'm dir-li, senyor Maragall, que: vol dir que no és molt pobre d'argument, ficar-se amb el meu pentinat?

(*Aplaudiments.*)

El president

No sap la sort que té, senyor conseller, que s'hi puguin posar, amb el seu pentinat. (*Rialles i forts aplaudiments.*)

El conseller en cap

Segur que deu tenir arguments millors... (*Aplaudiments.*)

El president

Té la paraula el candidat, senyor Pasqual Maragall.

(*Pausa. Rialles i forta remor de veus.*)

El president

Prego que en un debat de Moció de censura no es doni promiscuïtat excessiva, perquè aleshores podem perdre el nord.

Té la paraula, senyor Maragall.

El Sr. Maragall i Mira

Senyor president, senyores i senyors diputats, li he fet a mans, li he fet a mans, al conseller en cap de la Generalitat de Catalunya el meu compromís per Catalunya, que és el discurs que vaig fer ahir, tot sencer i polític, perquè vegi que hi ha tot el que hi ha d'haver. I tenia la recança d'haver-hi deixat alguna nota meua i per això ho he anat a comprovar.

Bé, nosaltres hem parlat dels Jocs Olímpics justament perquè ens semblava que era important d'assenyalar que hi havien diferències entre el que es va produir fa un temps i el que s'està produint ara, referent a les relacions entre el Govern de l'Estat i els interessos de Catalunya. El senyor Clos, que està avui aquí present, a més, va dir –i va dir molt bé– que la inversió que es mobilitzarà entorn del 2004 serà molt més gran que la que es va mobilitzar entorn dels Jocs Olímpics. El que passa és que del que no estic tan segur –el «del que ja no estic tan segur» no ho ha dit ell, però ho dic jo– és que la participació de la Generalitat en aquestes inversions el 2004 sigui tan important com hauria de ser. Això és l'única... Deixem-ho aquí; vostès en el moment en què convingui –en el moment en què convingui– es comprometen fermament a fer totes les inversions que hagin de fer i ho diuen públicament, i sortirem de dubtes sobre aquesta qüestió –sortirem de dubtes.

Senyor Mas, la veritat és que una persona com vostè, que ha dit que..., i com la senyora Gispert, també, que han dit que tot això era un vodevil, que tot això és una funció en la qual l'únic que es vol és el lluïment personal, etcètera, que no té cap interès des del punt de vista dels interessos de Catalunya, que això són ganes de fer publicitat. No entenc com vostè té el coratge, aleshores, de venir aquí a fer el discurs que ha fet, de la llargària que l'ha fet, no sent, com no és, president del Govern –i respecto totalment el criteri del president del Parlament respecte de l'oportunitat o no de la seva intervenció aquí en aquest moment.

Però, cregui'm, el meu interès avui està a sentir els grups parlamentaris, saber exactament què és el que han de dir respecte de la proposta que se'ls va fer. Efectivament, aquest és un debat en el qual nosaltres hem presentat un programa i volem saber no el que en pensa el Govern, que en bona mesura ja ho sabem, efectiva-

ment, pel debat d'investidura, sinó el que pensen els grups parlamentaris que ara són els que parlaran.

Moltes gràcies.

(*Remor de veus.*)

El president

Moltes gràcies, senyor Maragall. (*Pausa.*) Ara, pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Verds, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Rafael Ribó.

(*Remor de veus.*)

Esperi's un segon, senyor diputat, prego silenci, si us plau. (*Pausa.*) Pot començar, senyor diputat.

El Sr. Ribó i Massó

Moltes gràcies, senyor president. Senyor candidat, nosaltres coincidim amb la diagnosi que s'ha expressat abans de la proposta programa, tenim diferències en l'estratègia i en el programa, i ho explicaré, també, a través de les aportacions que faria el nostre Grup Parlamentari a aquest debat.

Coincidim en la diagnosi com hem coincidit els tres grups parlamentaris de l'esquerra de la cambra els darrers dos anys. El Grup d'Esquerra Republicana, el seu i el nostre portem moltes vegades..., votant resolucions i fent propostes que coincideixen amb aquella diagnosi. En concret, ho hem expressat amb paraules textuales de tots nosaltres. El mateix Carod-Rovira, en nom d'Esquerra Republicana, li deia a Jordi Pujol en un debat de política general, de l'any 2000: «La societat catalana va molt bé, qui no van bé són vostès, que tenen una mala gestió.» Sectors molt importants de l'opinió pública catalana coincideixen en aquesta diagnosi, no només els que es mobilitzen –com el cas de l'Ebre, les Gavarres o els mestres o la salut mental–, ciutadans, sectors amb els seus corresponents interessos. I en podria explicar moltes, d'anècdotes, com la de fa dos dies, quan un alt dirigent de la banca catalana em deia: «Fa falta aire fresc a la Generalitat de Catalunya.»

Hi han motius a balquena per al canvi, per a la nova etapa. L'actual situació política fa una olor d'estancament, d'exhauriment, i, a més, és molt humà: són massa anys, de tota una institució, de tot un equip, de tota una forma de fer; que fins i tot des de dins del mateix equip hi ha una percepció d'això: Duran i Lleida al paranimf va tenir frases molt concretes que calia replantejar-se i revisar a fons el que era la seva proposta política.

Els resultats del 99 ho varen expressar, quan va parlar a la ciutadania. Va anar pels pèls, sí que va anar pels pèls, però amb vot popular, no. Amb vot popular –i aquí, senyor Maragall, li ho torno a recordar–, l'opció més votada es deia Partit Socialista de Catalunya - Ciutadans pel Canvi - Iniciativa per Catalunya - Verds. Si vostè li treu aquest *sumando* final, l'opció més votada hauria estat Convergència i Unió. L'any 99 també els resultats eren d'aquesta percepció. I, de la majoria, els dic molt «carinyosament» que espero que estiguin molt agraïts a Izquierda Unida i als que varen provocar, en el nostre cas concret, una divisió que va restar alguns

diputats perquè ara hi hagués unes altres persones assegudes en aquest banc de Govern.

Però hi han motius molt profunds per parlar que cal obrir una nova etapa: el doble joc que vostès fan sobre l'autogovern constantment; promeses electorals o propostes solemnes de Jordi Pujol candidat al debat d'investidura sobre l'autogovern que estan per complir; l'intercanvi partidista constant d'aquest tema amb qui governi, sigui qui sigui, a Madrid. La consellera Núria de Gispert va citar les lleis del PSOE antiautonòmiques. I va citar la Llei de bases de règim local, la de forces i cossos de seguretat de l'Estat, etcètera. Totes elles, senyora Gispert, van ser elaborades per la coalició del Govern del PSOE amb el Grup Parlamentari de Convergència i Unió. I li diré, concret, fins i tot amb persones: Eduardo Martín Toval, en nom del Grup del PSOE, i Miquel Roca i Junyent, en nom del Grup de Convergència i Unió. Moltes d'elles, varen ser dutes al Consell Consultiu per part d'aquesta cambra, el Consell Consultiu va dir que eren inconstitucionals i vostès, en aquesta cambra, van impedir amb el seu vot que hi correguéssim.

O sigui, ja n'hi ha prou, d'aquest doble joc. Com varen practicar fa molt poc amb Esquerra Republicana al darrer debat de política general. Les resolucions abrandaes contra la Llei d'estabilitat financera, pressupostària, i l'endemà vota a Madrid –l'endemà, eh?– a favor d'una sèrie d'articles, entre els quals els que ataquen l'autonomia financera dels ajuntaments de Catalunya. No és una coincidència casual, no és un acord de conveniència, és una clara coincidència social, són dues opcions complementàries, especialment des dels resultats de les darreres eleccions generals. Ara –ara–, senyor Pujol, potser en aquest situació li ve un moment de petit marge d'acció amb el cas Gescartera, si és que –com es poden ensumar els analistes polítics– acaben votant una vegada més per tapar les vergonyes del que pugui ser la corrupció en el Govern Popular.

La diagnosi és aclaparadora quant a l'obra de Govern i la necessitat d'un canvi. He començat per raons humanes, fins i tot. Ho és en temes d'administració. Com és possible que encara ningú s'adoni que són opcions nacionalistes com Convergència i Unió Democràtica, que, amb nosaltres, lluitaven contra el centralisme de Madrid a la clandestinitat, qui ha instaurat a Catalunya un nou centralisme que es diu Barcelona, desconfiant de la distribució territorial del poder? Ho han fet vostès. Tenen noranta-dos serveis, sobre cada cent que té la Generalitat de Catalunya, a la ciutat de Barcelona, amb una macrocefàlia d'Administració com la que varen heretar, amb una administració que té sectors importants de clientelisme i amb casos de corrupteles que no han reconegut ni combatut mai, malgrat, de vegades, fins i tot, evidències judicials.

Són aclaparadores les raons en el tema territorial. El territori, per vostès, és un bé que, malgrat que és, en les seves agressions, irreversible, està a mercè de les opcions econòmiques. Ho han demostrat ara fa molt poc a les Gavarres; en podríem parlar a bastament, si tinguéssim temps, senyor Mas, amb el tema de l'aigua, amb l'energia, amb l'aposta per una determinada mobilitat privada..., i la senyora Núria de Gispert em cita el cas de la

Terra Alta, quan tot just desembre vinent s'acabaran les obres d'una primera fase d'un regadiu que té set fases, sense xarxa elèctrica, encara, per fer-ho funcionar i que poden trigar anys per rebre un reg de suport, un reg de pagament en aquella comarca tan pretèrita. Podria allargar-me extensament sobre motius que emanen de les polítiques que vostès tenen de cara a les persones.

Agafa el cas més espectacular i clamorós: les mancances en els temes de benestar social. Per vostès, les polítiques socials són sempre residuals; per exemple, hi dediquen tan sols el 3% del pressupost de la Generalitat de Catalunya. Ho diu el Síndic de Greuges any rere any. Aquest Govern no té polítiques socials adequades per als problemes de Catalunya. El cost de les polítiques socials, el fan recaure a les famílies i, molt en concret, sobre les dones i també als ajuntaments, els quals els neguen diners públics per dur a terme aquelles funcions.

Un claríssim cas és de les polítiques de cara a les persones dependents. Senyor Mas, recordi que el Govern del qual vostè forma part només atén l'1,7 de persones en situació de dependència a tot Catalunya. Recordi que el que sí que fan és un discurs absolutament ideològic conservador: «La família –ho diu Jordi Pujol, textualment, sobre la família– és el que serà qui salvi l'estat de benestar.» Una família vista amb ulls carques, sociològicament inexistents –perquè això ha variat absolutament a Catalunya– i mancada de polítiques de suport econòmic. Això, sí: hi ha la dona: que no treballi, que es quedi a casa, que tingui cura dels petits perquè no fan escoles bressol, senyor Mas, i que tingui cura dels grans. Aquesta és la seva concepció –un altre motiu per coincidir.

El tema de l'ensenyament és aclaparador. Ha tingut vostè, en parlar amb el candidat, l'atreuiment de tocar el tema de les escoles bressol. Sap –i això no ho pot amagar, perquè són estadístiques molt transparents– que de tots els nens i nenes escolaritzats en escoles bressol només el 8% –només el 8%– està en escoles bressol de la Generalitat. Hi ha ajuntaments, com el de Sant Feliu de Llobregat, governat per Iniciativa per Catalunya - Verds, que atén el 100% de la demanda. Però podria parlar-li dels sous dels mestres, dels barracons, etcètera, etcètera, eh?

I, per últim, li podria parlar de raons que afecten allò que vostè ha llegit per boca d'un altre, un altre que seria bo que pugés a la tribuna a parlar –no vostè, que llegeix els textos del senyor Pujol–, quan ha parlat solemnement, al final, de Catalunya. Ha de saber, en primer lloc, que aquesta Moció de censura no s'adreça a vostè, senyor Mas. Si llegeix el *Bulletí Oficial del Parlament de Catalunya* i veu el títol de la Moció de censura, diu: «Moció de censura al President de la Generalitat», que, fins ara, el tenim entre bambolines i, fins i tot, passant-li papers, com aquest text tan solemne que està llegint sobre la gran Catalunya que s'ha de salvar.

Miri: també sobre això hi ha motius. Tants anys parlant tan solemnement de la identitat i tenen el pressupost de Cultura més baix de comunitats autònomes homologables amb la nostra o d'unitats subestats, com pot ser el Quebec o altres de similars que siguin homologables amb la nostra, i en aquest mateix camp d'identitat ca-

talana, els haurien de pujar els colors a la cara quan parlen de temes tan senzills com Països Catalans.

Per tant, senyor candidat, nosaltres coincidim, com ho fa Esquerra Republicana, com ho fa el seu partit i com ho fan tants sectors socials de Catalunya, en la diagnosi del que està passant políticament. Per això, varem votar, fa molt poc, dos, tres grups plegats, una moció de reprovació a l'actual Govern. Coincidint que cal una nova etapa, no coincidim amb les estratègies que caldria emprendre per obrir-la. Nosaltres varem parlar que caldria convocar eleccions. Evidentment, això depèn, és una competència que té el president de la Generalitat. Al poc temps d'haver llançat la proposta d'Iniciativa per Catalunya - Verds, s'hi va afegir Esquerra Republicana, que va dir que també veuria amb bons ulls, segons en quines condicions, la convocatòria d'eleccions i vostès mateixos també ho varen considerar públicament. Vostès, fa nou mesos, van anunciar una moció de censura com un instrument per a aquesta nova etapa. I, poc després, Esquerra Republicana –crec que el mateix Josep-Lluís Carod-Rovira– va anunciar que ells també farien la seva pròpia moció de censura. Per tant, també considerant aquesta possibilitat. Li faltaven, evidentment, dos diputats, que algú hauria d'afegir-li, perquè hi poguessin arribar.

I, per últim, tenim la tercera proposta, que és un pacte nacional com el que ens va proposar Esquerra Republicana en el darrer debat de política general. Analitzem aquestes tres propostes per veure si serveixen per superar l'actual situació i obrir aquesta nova etapa. El pacte nacional és una proposta molt seriosa. Fa molts anys que diversos grups parlamentaris fan propostes pràcticament idèntiques. Nosaltres parlàvem d'un acord nacional sobre l'autogovern. Calia fa molts anys i segurament cal i continua sent necessari. La pregunta, molt senzilla, a fer-se és: per què no s'ha produït fins avui amb vint-i-un anys de Govern de Convergència i Unió, de presidència de Jordi Pujol, un pacte similar?

Per què no ha estat el mateix Jordi Pujol –que ho hauria d'haver fet– qui hagués proposat, amb una visió transversal des d'una transició plural, un pacte similar? Per què Jordi Pujol, coneixent la solidesa de dirigents polítics que provenen de la transició, com Josep-Lluís Carod-Rovira, quan estava a l'Assemblea de Catalunya, o com Pasqual Maragall, quan estava al Moviment de Funcionaris Democràtics, o un servidor, amb tota humilitat? Per què, coneixent aquesta solidesa, ha estat incapaç –o no ha volgut–, en vint-i-un anys, de fer una proposta similar? Ara, no s'hi val; no és creïble. És que, a més, no és factible; sona a cortina de fum, sona a coixí partidista per ajudar Convergència i Unió, encara que sigui legítim, també, per ajudar els interessos de partit d'Esquerra Republicana. Recordin –recordin– l'any 80, quan van investir Jordi Pujol president de la Generalitat amb els vots d'Esquerra Republicana i amb els vots de Martín Villa, que estava en aquesta banda de l'hemicicle; i que els van prometre que els reformarien l'Estatut a la primera Legislatura.

Recordin el que deia el mateix Josep-Lluís Carod-Rovira al debat de l'any 2000 –any 2000, eh?, 4 d'octubre del 2000. D'aquí a un any, senyor president, quan no hagi sortit bé la negociació del sistema de finançament,

quan l'ofensiva anticatalana i antiinteressos econòmics de Catalunya repreneu amb força, aleshores, no ens vingui a trucar a la porta; aleshores, no ens diguin: «Ei, que hi ha algú?», perquè no hi serem; nosaltres ja estarem pensant a treballar per saltar la paret. Perdoni perquè, segurament, no li he donat l'èmfasi que li va donar vostè però són les seves paraules. No creem un nou miratge nacionalista, no mobilitzem *brunetes* mediàtiques per fer veure que aquest és el tema que avui té plantejat el país. El dilema principal del país no és Catalunya - Espanya; el dilema principal és obrir una nova etapa amb una opció progressista i plural, o continuar amb l'opció conservadora –no pas plural. Com es pot pretendre, ara, pactar amb qui depèn del PP? Com es pot pretendre pactar, ara, amb qui té les responsabilitats de vint-i-un anys de govern i amb aquella diagnosi anterior? Com es pot pretendre obrir una nova etapa amb els mateixos que governen de sempre?

Hi ha una segona proposta, que és la que estem discutint aquests dies –ahir, avui–: una moció de censura. La moció de censura –ho vull recordar no pas per deformació professional– al nostre ordenament jurídic és constructiva, no més ho és que a la República Federal Alemanya, a l'Estat espanyol i a les comunitats autònomes que ho varen copiar. Però vull recordar que, l'any 80, a la primera Legislatura, quan varem redactar la Llei del Parlament, del President del Consell Executiu, varem pactar l'equilibri –ningú tenia majoria absoluta– que hi hauria moció de censura constructiva però que el president de la Generalitat no tindria la facultat de dissoldre el Parlament. Una forma clara del seu tarannà de govern és que aquest pacte se'n va anar en orris, el van esmicolar, quan van aconseguir la primera majoria absoluta, per convocatòria d'urgència, en setantdues hores; per por que vingués de Banca Catalana, es va introduir en les lleis de Catalunya la facultat de dissolució a mans del president. És un estil de governar. Aquell pacte institucional se'n va anar –perdonin– a fer punyetes per conveniències partidistes.

La moció de censura serveix sempre per iniciar alternatives. Això, ho saben perfectament. És el cas de Josep Benet, de Felipe González, de Beiras a Galícia, d'algun candidat de Convergència i Unió que ha dit aquests dies que s'ho està plantejant per fer-ho al seu propi ajuntament, i, l'any 82, en vam veure un en aquest cambra, i el PSC aleshores va dir que hi havia motius per presentar-la, però que no considerava que era oportú votar-la, i Esquerra Republicana va votar en contra, malgrat els flagrants incompliments que feia el Govern de Catalunya, com el que he cita de reforma de l'Estatut.

Avui, el candidat que encapçala aquesta Moció de censura, Pasqual Maragall, ha exposat un programa de partit. Perdó: ahir, el candidat va exposar un programa de partit, del PSC - Ciutadans pel Canvi. Una proposta, un programa, un bon programa de govern, del partit més important de les esquerres amb un candidat clar, el que està més assenyalat a l'opinió pública per substituir Jordi Pujol, però és un programa de partit, senyor Maragall, i un programa de partit –fins i tot, també, per definició: partit polític: polític és el tot, partit és una part–, un programa de partit sempre és una part, és parcial i, per tant, és incomplet. Per tant, no pot satisfer

totes les expectatives de canvi o d'obertura d'una nova etapa. Hi ha expectatives –ho he dit al principi– al país i, entre les esquerres, per a una nova etapa, però no les pot satisfer.

Primer, per error de procediment: no ha fet cap negociació d'aquest programa abans de portar-lo a aquesta cambra amb possibles *partners*, altres grups que hi poguessin participar. No s'ha fet cap consulta ni treball previ, i hauria estat molt més potent impulsar-ho en forma més plural. Jo els reclamo més respecte pel pluralisme. Primer, per matemàtica electoral: ningú pot esperar al 2003 a arribar a la majoria absoluta; segon: l'hi reclamo, perquè ja l'any 99, com ja li he dit, l'opció més votada era plural; tercer: perquè hi hauria més impuls i més força, i quart: perquè, fins i tot havent fet les coses amb temps –nou mesos– ben fetes, a la millor, la votació d'avui o de demà –no sé quan serà– hauria estat, encara, més nombrosa. Són tres sumands diferents com els que governem la ciutat de Barcelona, de fa molts anys –Esquerra Republicana s'hi ha afegit fa poc, però també hi és–: Esquerra, PSC i Iniciativa per Catalunya - Verds, i hi ha molts més sumands encara de forces polítiques i socials que volen obrir aquesta nova etapa.

Jo ho dic a totes les esquerres en general: l'aplicació de les nostres polítiques, la de cadascun de nosaltres, no serà possible si no hi ha un canvi a Catalunya, i el canvi, a Catalunya, no serà possible sense la presència plural de forces d'esquerra –també i amb un paper important d'Esquerra Republicana i Iniciativa per Catalunya - Verds a la nova majoria, des de la diferència, sense dispersió, com ha fet sempre la dreta! Com és que encara no ens hem assabentat que ho ha fet sempre molt bé: barallar-se i, en les coses de les garrofes, saber estar ben junts, a l'hora de votar en coincidència social; si no, no hi hauria canvi; si no, no seria possible fer avançar aquelles polítiques.

Per això, jo, ara, amb orgull, vaig a aportar el que nosaltres creiem que cal per a aquesta nova etapa i per a aquest canvi en nom del meu Grup Parlamentari i de la meva formació política, constatant, en primer lloc, una primera diferència en el camí a emprendre per a aquesta situació: nosaltres som partidaris de convocar eleccions, de donar vot, veu a la ciutadania perquè expressi si és veritat, o no és veritat, que hem arribat al final d'una etapa. I jo li demano, senyor candidat, el seu compromís que, si guanyés la Moció de censura, convocaria eleccions, tant per motius que, per guanyar-la, només seria factible si hi hagués canvis de vot com per motiu de respecte a l'opinió pública, o com per protagonisme de la ciutadania. Nosaltres estem disposats a votar favorablement aquesta Moció si es compromet amb aquella convocatòria, perquè suposo que entén, tothom, que, per nosaltres, entre un govern conservador i una majoria plural d'esquerres, no hi ha color –està molt clar–; suposo que s'entén que estem disposats a conformar una majoria plural, i, per això, subratllem des de la pluralitat les nostres aportacions programàtiques.

L'hi faré, senyor candidat, en tres apartats, en cada un dels quals, evidentment, hi haurà de llegir la nostra crítica. Primer, a les insuficiències que avui hi ha en

aquests apartats a Catalunya i, després, al que potser..., al que no està per molts motius en la seva pròpia proposta programàtica. Nosaltres apostaríem i apostem per un programa de govern amb un model econòmic de sostenibilitat avançat en el terreny social i radicalment democràtic en els usos polítics. Miri: un model econòmic basat en la sostenibilitat per a Catalunya mereixeria, com vostè ha tingut –per respecte a vostès i, fins i tot, a tota l'opinió pública– una bona estona per ser explicat, i vaig a ser extremament telegràfic.

Podria començar per una bateria de propostes socioeconòmiques, com és un pacte social per a la innovació tecnològica, o com és el programa de govern per reduir dràsticament la sinistralitat laboral, o com és l'accent de govern per a més i millor treball, fent d'aquesta acció, el combat a la precarietat, l'acció prioritària del Govern. Qui vulgui governar Catalunya de forma progressista ha d'apostar per treball qualificat i ben remunerat. Però em cenyiré –no només perquè m'ho hagi demanat el senyor Mas fa molt poc, sinó perquè crec que encara és més específic–, em cenyiré a la dimensió de sostenibilitat.

Apostem per un govern que presenti d'immediat en aquesta cambra un debat, un informe per fer un debat, sobre l'estat ecològic de la nació, amb el seu corresponent pla de sostenibilitat. Es fa a les democràcies més avançades del món, ja fa molts anys que es fa. Un govern que tracti d'immediat –com deia abans– el territori com a part de les llibertats nacionals de Catalunya, aquesta Catalunya que tant s'estimen i que s'està malmetent en sectors molt importants; que plantegi una política de planificació territorial, fins i tot per desplaçar el creixement de la població del litoral cap a les comarques interiors, vinculant-lo a les noves infraestructures, la macrociutat compensada, com hi ha a les zones més avançades del món; per un govern que desenvolupi el Pla de parcs naturals i doti el Pla d'espais d'interès natural; que impulsi una nova cultura d'aigua que no depèn del Roine o de l'Ebre, sinó que depèn de començar per educar la població que l'aigua és un bé escàs i cal gestionar-ne la demanda; per un govern que vagi a un pla energètic, complint que l'any 2010 reduïm el 15% les emissions de CO₂ a Catalunya, o que vagi amb les energies renovables fins a arribar al 24% el 2010, com diu la nova directiva europea, i que es plantegi seriosament, com ha fet el govern Schröder, el tancament de les centrals nuclears; un govern que faci de la política de residus una aposta pel reciclatge, no per la incineració, una aposta per la reducció, per la minimització, començant pels envasos als comerços, com es fa a les cultures més avançades.

Que faci una aposta pel transport públic de les persones i mercaderies, amb un bon pla de ferrocarril, amb un consorci per al transport col·lectiu públic a Catalunya. Un govern que rescati els peatges, i vostès han conegut, perquè ho hem distribuït en aquesta cambra, un pla absolutament rigorós, que permet, amb un rescat de la concessió i la nova concessió, reduir els beneficis al 15% –que no està malament uns beneficis del 15% en les èpoques actuals– sense peatges a les entrades de les àrees metropolitanes de Catalunya, no només la de Barcelona, i reducció, amb aquestes mesures, d'un 40% del preu dels altres peatges.

Amb un govern que implanti una ecotaxa, una taxa sobre pernотacions, amb caràcter finalista, per actuacions mediambientals i que redistribueixi la seva recaptació un 50% a la Generalitat i un 50% als ajuntaments.

Un programa inequívocament avançat en el terreny social, i, en primer lloc, una de les mesures que està en la punta de llança de les accions més progressistes arreu del món: la renda bàsica universal. Un govern que garanteixi, no per a determinades rendes, senyor candidat, sinó una renda bàsica universal, i no m'estenc perquè és un programa prou conegut tant per vostès com pel mateix Govern actual de Catalunya.

Un govern que faci un pla nacional d'habitatges de lloguer. Va ser el Consell Nacional de la Joventut de Catalunya, que no té un caire partidista, senyor Mas, que fa molt poc va denunciar el Govern de Catalunya pel seu oblit absolut pels habitatges de lloguer per a joves, i qualsevol política d'habitatges del futur govern de majoria plural ha de començar per un pla nacional d'habitatges de lloguer.

Amb un govern que faci dels serveis públics no quelcom per anar privatitzant, sinó quelcom per anar garantint la igualtat. Els dono l'exemple d'ensenyament, senyor candidat: un compromís pel 6% del PIB com a inversió en ensenyament no universitari a Catalunya, com fa la resta de països de la Unió Europea. Això permetria dignificar nous –són 22.000 milions de pessetes–, nous dels mestres; permetria una decidida aposta per la formació professional, invertint l'actual relació, que és absolutament deficitària, i permetria abordar un pacte, però un pacte social per a educació, començant per auditories i per una revisió seriosa dels concerts, suprimint aquells que són sobers on pot haver-hi oferta pública i, evidentment, anar, en primeríssim terme, a aquells que couen a la pell quan són concerts per a escoles d'elit, on encara avui, senyors del Govern, es margina la llengua catalana.

Un programa que faci dels drets socials una qüestió de garantia per a tota la ciutadania, començant per la dependència, i podem coincidir amb moltes de les propostes que hi ha en el seu propi discurs pel que fa a aquesta qüestió sobre la gent gran, sobre la gent oblidada, hi afegiríem els drets dels infants i hi afegiríem les polítiques per als discapacitats. I un govern que, en aquest apartat d'igualtat social, faci una aposta decidida per la igualtat genèrica. Avui, a Catalunya, encara les dones tenen una mitjana salarial del 75% del que és la mitjana salarial dels homes. He dit abans que avui a Catalunya –i són paraules del mateix president actual– recau l'estat del benestar amb el fet que la dona es queda a casa. Per què no una llei electoral de Catalunya que, com la francesa, garanteixi que el 50% dels llocs a sortir siguin de cadascun dels sexes? Per què no mesures que facin de la política de conciliació entre la vida laboral i familiar una qüestió de dones i d'homes? Per què no reducció d'horaris per maternitat o paternitat tant en dones com en homes? Per què no un govern..., i cal un govern que faci de l'atac a la violència domèstica una qüestió elemental i bàsica.

I per últim, un govern de radicalitat democràtica als usos polítics. I permeti'm aquí una incursió a la crisi

mundial: hi ha por al carrer per temes de guerra, d'efectes econòmics, d'acomiadaments, de llibertats i seguretat, de racisme a la pell. Nosaltres apostem per un govern compromès amb la pau, amb la cooperació i amb la solidaritat. Un Govern que digui no a la guerra com a instrument per a solucionar un conflicte, no a la demonització de l'islam, sí a la justícia internacional, sí a les mesures per combatre els desequilibris.

Senyores i senyors diputats, a les Torres Bessones hi va morir el fill d'un bon amic meu, però el mateix dia van morir, segons la FAO, 35.615 nanos per fam en el món, i no hi va haver cap campanya mediàtica, no hi varen haver manifestacions de solidaritat, no hi varen haver minuts de silenci, cap missatge del Papa, les borses anaven prou bé, no es va mobilitzar cap exèrcit. Hi ha moltes hipòtesis sobre la identitat dels criminals, algunes d'elles ens toquen de ben a prop, com a societat desenvolupada. Un govern que compleixi amb l'aportació del 0,7% –del 0,7%, fa vergonya dir-ho– del producte interior brut per a cooperació al desenvolupament, i l'actual Govern a Catalunya no arriba ni al 0,2. Un Govern que faci una autèntica llei de cooperació, com demanen les ONG, no com la que avui està aturada en aquesta cambra. Una aplicació pressupostària i dotació de la Llei del foment de la pau.

Un govern que tingui en compte els drets i deures de les persones immigrades. Per què no el dret de vot a les persones que portin tres anys de residència a casa nostra, com ja està en moltes democràcies avançades? Per què no el dret de ser elegit als cinc anys de residència a casa nostra? Per què no polítiques selectives sobre l'habitatge, sobre la inserció social per a aquestes qüestions?

Un govern que construeixi una administració transparent, eficaç i que impulsi la participació. Un govern que primer haurà d'agafar l'escombra per netejar alguns racons de la mateixa Administració de la Generalitat de corruptela, de corporativismes. Un govern que haurà d'anar a obrir la participació cívica, començant pel que és la informació i les propostes de cara a les mesures que s'han de fer servir per governar el país. Un govern que descentralitzi la mateixa Generalitat. En aquest apartat, nosaltres hi posaríem les propostes de reforma de l'autogovern.

Senyor candidat, li ho diré amb una frase d'un clàssic. És Taine a *Les origines de la France contemporaine*, que diu que les constitucions són com un vestit. De Gaulle s'ho va agafar molt seriosament, això, a la cinquena república, i hi ha qui ha dit «carinyosament» que Jordi Pujol també s'ho va agafar molt seriosament, amb vint-i-un anys.

Un altre motiu per començar a reformar aquest vestit: nosaltres estem treballant amb Esquerra Republicana i amb vostès un document sobre l'autogovern, molt seriós, i crec que serà un exemple de com es pot obrir una nova etapa. Un document al qual, tant de bo, s'hi afegís la força de Convergència i Unió. Segur que no s'hi afegirà, ja ens ho ha dit mantes vegades, el mateix PP. Bé, seríem quatre sobre cinc, tindríem la força política. «Madrid», «no tenim la correlació de forces»... Per què no parlem a la ciutadania? Per què no busquem el su-

port de la gent? O és que sempre ho hem de portar a la taula de negociació i d'intercanvi partidista, per veure quan em convé o quan no em convé, segons els meus beneficis socials?

I una Catalunya, per últim, que s'integri plenament a la Unió europea amb presència institucional, i aquest govern ho ha d'impulsar, amb la convenció per reformar els tractats, amb el que és el fòrum de societat civil que el mateix president del Consell Europeu d'ara, el belga, ho ha agafat de les seves mans. I quan vingui la presidència espanyola, ho exigim. Catalunya ha de ser-hi present i, sobretot, no podem mancar a la cita del 2004 a Berlín, quan es vagi a la reforma dels tractats. I aquest govern de la nova etapa, d'això n'ha de fer un accent principalíssim.

El president

Senyor diputat...

El Sr. Ribó i Massó

Acabo, senyores i senyors diputats. Estem en un debat legítimament de partits, sabem la votació, és prou coneguda, però torno al principi: si coincidim en la diagnosi, independentment de l'encert o no de la Moció de censura, tenim dos anys per construir l'alternativa, tenim dos anys per anar des de la dispersió a la conjunció, tenim dos anys per no confondre l'adversari, tenim dos anys per fer una bona prioritització de les opcions que espera el poble de Catalunya, aquell que diu prou i que no espera a veure qui arriba primer a la cursa entre nosaltres, sinó que espera que fem visual, real i creïble que allò que s'està acabant, malgrat totes les operacions de maquillatge, tingui una bona substitució, ja que ni ells mateixos, i sobretot el principal responsable, que encara no ha parlat en aquest debat, ha estat capaç de fer una reflexió col·lectiva sobre com es fa una transició. Nosaltres hi estem molt disposats, començant per l'engrescament de la gent que pugui haver comprès les nostres argumentacions en aquest debat.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

A vostè, senyor diputat. Té la paraula l'illustre candidat senyor Pasqual Maragall.

El Sr. Maragall i Mira

Senyor president, senyors diputats; senyor Ribó, permeti'm que, abans d'entrar a contestar-li algunes de les qüestions que ha plantejat en la seva intervenció, faci algun comentari previ.

Senyor Ribó, amb la força política que vostè representa, amb Iniciativa per Catalunya - Verds, ens uneixen moltes coses, i no només el fet d'haver anat junts en les darreres eleccions en tres de les quatre circumscripcions catalanes, tema sobre el qual vull dir-li que, efectivament, és gràcies a aquesta conjunció que es va donar el fet que nosaltres plegats vam ser la força més votada, però també li vull recordar que si vostès no haguessin deixat anar Esquerra Unida i Alternativa, la seva esquerra, avui qui estaríem asseguts en aquests

bancs seríem nosaltres i no aquests senyors. (*Remor de veus.*) Van ser trenta o quaranta mil vots que es van perdre perquè no van arribar al percentatge aquest a què s'ha d'arribar perquè es puguin tenir escons.

Senyor Ribó, amb la força política que vostè representa (*persisteix la remor de veus*), perdonin, vam perdre la Guerra Civil, encara que ens discutíem sobre algunes qüestions. Junts vàrem lluitar contra la dictadura, encara que ens discutíem també sobre algunes qüestions. Junts vàrem treballar per la Constitució i l'Estatut, que han garantit no sols la democràcia, sinó l'establiment d'un autogovern català sòlid, com mai en la història del nostre poble, encara que ens discutíem sobre algunes qüestions. Junts vàrem treballar per fer arribar la democràcia als ajuntaments i en governem plegats una bona colla, encara que ens discutim, de vegades, sobre algunes qüestions. I sense necessitat d'amagar algunes diferències, és molt més el que ens uneix que allò que ens separa. Hem demostrat que som capaços de treballar plegats en benefici de la majoria, i sabrem seguir-ho fent en el futur.

Vull aprofitar també per retre homenatge al que vostès històricament han representat. Reconeixement que massa sovint s'oblida. Encara que el Govern de la Generalitat ha tingut algun gest positiu en aquest sentit i jo li agraeixo, de vostès es poden criticar les coses que es vulguin, però vostès no han fallat mai ni al país ni a les seves classes populars, ni en els temps més difícils ni en els d'avui. Del PSUC vàrem aprendre, jo personalment i tots nosaltres, moltes coses, un cert gust pel treball unitari, per la capacitat de sumar esforços si el repte ho requeria. En fi, hem après molt i em pregunto si hauríem tirat endavant les tesis de l'Assemblea de Catalunya sense el PSUC de Gutiérrez Díaz i Gregorio López Raimundo, evidentment, també sense Raimon Obiols o Joan Reventós o sense Miquel Sellarès.

També hem apreciat la voluntat permanent que han tingut vostès de fer arrelar el catalanisme en els sectors populars, els formats per la gent nascuda aquí i per la gent vinguda d'arreu. Podríem parlar d'unitat civil del poble català sense la tasca de tanta i tanta gent d'esquerres en els anys seixanta, setanta i vuitanta, en aquells anys en què anar al carrer Alí Bei, al monument –que no hi era– de Rafael de Casanova representava, sobretot, sentir parlar de l'11 de Setembre amb accent andalús –ho recordo perfectament– i córrer, evidentment, perquè hi havia la policia? Hi havia més gent parlant català amb accent andalús o castellà amb accent andalús, a vegades, que no pas amb l'accent més nostrat.

Nosaltres penso que no hauríem pogut fer res de tot això, del que hem arribat a ser, sense parlar de la tasca dels sindicats catalans, sense parlar de les Comissions Obreres de José Luis López Bulla –la CONC, famosa ja des de l'any 67, 68– i el Joan Coscubiela, o sense la UGT de Pepe Alvarez. Podríem parlar de tot això si l'esquerra no hagués convençut sobre la necessitat de tenir una única xarxa escolar? Sense la feina de Marta Mata i de Pepe González en aquest mateix hemicicle? Li dic això perquè em comprometo que aquesta dimensió de la nostra història no sols no sigui negada, sinó que sigui adequadament reconeguda.

Senyor Ribó, comptem amb el que vostè representa, amb les seves idees i amb la seva gent, per construir el govern de progrés que Catalunya avui necessita. I sabem recollir amb la seva col·laboració directa la sensibilitat social i la preocupació mediambiental que vostè expressava. Sí, al plenari de l'estat ecològic del país, evidentment; sí, a saber com tenim el mapa d'inundabilitat; sí, a saber quins són els indicadors de contaminació per territoris; sí, a com està avançant la reforestació espontània, i perdent-se per la via dels incendis. Això cada any ho hauríem de fer i espero que es farà.

Des del punt de vista social hauríem de desenvolupar conjuntament temes molt rellevants: el pla de suport a la família, el pla d'universalització de l'atenció domiciliària, el pla d'atenció a la vellesa, les polítiques de conciliació de la vida laboral i familiar, que fins ara han fallat i que ara són absolutament crucials, les accions positives per la igualtat d'oportunitats entre gèneres, l'acció de prevenció i eradicació de la violència contra les dones, el pla de lluita contra la pobresa i exclusió social, la millora de la sanitat primària i hospitalària, donant importància –la importància que es mereixen– a temes com la salut mental, als disminuïts, la sida o als malalts terminals.

Des del punt de vista mediambiental voldria assenyalar algunes prioritats. Per descomptat, i en primer lloc, l'ús racional de l'aigua, que és la companya bessona del que ha de ser una postura diferent sobre el Pla hidrològic nacional, interconnectant totes les xarxes per tal de permetre derivar aigua entre zones deficitàries i excedentàries en funció de la climatologia, al temps que s'actua sobre les fugues i en la millora de la qualitat. Recuperació dels aqüífers sobreexplotats i contaminats, protecció integral del litoral per tal d'acabar amb la seva degradació, temperament del consum de sòl i de la destrucció del paisatge.

I aquí m'agradaria afegir «soterrament de les línies elèctriques d'alta tensió». Estem molt endarrerits en això. En Raimon Obiols sempre em diu: «A Holanda, on tenen un pam de terra i tota la resta és aigua, ja està enterrat tot, i aquí tot són línies aèries.» N'he parlat amb les companyies, també, i em diuen: «No, no, a Holanda és el 50% i aquí és el 30% el que tenim enterrat, per tant, ja estem molt avançats.» Però les últimes xifres que estem veient no coincideixen. Si agafem totes les tensions –l'alta, la mitjana i la baixa– per descomptat que no estem, sembla ser, en el 30%, i amb l'alta tensió hi ha molt de camp per córrer. És evident que hi ha molta conducció dintre de ciutats, però és evident també, com diu Raimon Obiols, que el paisatge és una de les qualitats naturals que tenim i, per tant, s'ha de protegir, encara que sigui de vegades amb inversions fortes.

Entenem que, quan les elèctriques estaven amb els problemes que estaven de capitalització i d'inici de la competència, això era impossible, però algun dia haurà d'arribar, senyor conseller, senyores i senyors diputats, que aquest tema del paisatge passi a ser una prioritat del Govern de Catalunya.

Nosaltres, senyor Ribó, també creiem que cal avançar cap a una democràcia més viva i més participativa, com vostè ha dit. Nosaltres hem començat a parlar amb les

organitzacions no governamentals per mirar de portar en un període de dos anys sobre la taula d'aquesta cambra els temes fonamentals de l'any 2000: el Tribunal Penal Internacional, l'abolició de la pena de mort i la reducció o absorció del deute dels països més endeutats; com també creiem que tots els temes sectorials del comerç just, de la banca ètica, etcètera, s'hauran d'anar enfocant.

En tot cas, creiem que és important que les institucions catalanes tinguin una proximitat amb les organitzacions no governamentals en els temes que realment aquestes poden ajudar a resoldre, si, i només si –em penso que aquesta condició se'ls ha d'exigir–, són capaces de traçar una línia molt clara entre aquestes organitzacions pacífiques i el que són organitzacions violentes, que simplement aprofiten els temes per a l'aldarull i per al soroll.

En aquest punt estem. Hem estat reunits amb totes..., amb una bona colla, hi havia potser dotze o catorze organitzacions no governamentals d'aquest país. Hem demanat al president del Parlament que tingui a bé acollir aquesta trobada, perquè sigui el mateix Parlament qui desenvolupi aquest treball conjunt, amb organitzacions no governamentals de cara a temes que, en el futur, ens seran molt i molt importants.

Em demana, senyor Ribó, què faria si aquesta Moció de censura tirés endavant. Si això succeís voldria dir que les condicions estan madures per promoure un canvi de majoria que sols es podria produir a través d'unes eleccions anticipades. Per tant, estem d'acord.

Vostè ha assenyalat una cosa molt interessant i que la gent ha oblidat, que és el paral·lisme que hi havia en un primer moment entre el sistema de Moció de censura i la capacitat de dissolució. Vull assenyalar-li, tanmateix, que entenc perfectament que això era un equilibri que es va trencar, però també li haig de dir que pensant-hi –hi he pensat molt durant aquests nou mesos, en aquesta Moció de censura, i en general en el sistema de censura del Govern, és a dir, de responsabilitat política del Govern, que és del que es tracta–, i crec que amb una situació en la qual es pugui donar, com casualment en aquest moment històric es podria donar, que un sol diputat decidís el canvi de majoria d'un país, probablement seria necessari que el que en aquell moment fos investit..., perquè ja saben que en acabar la Moció de censura, si això es produeix, la investidura és immediata: no hi ha debat d'investidura, el mocionant passa a ser president de la Generalitat. Però, què pot fer el president de la Generalitat amb una majoria que està dependent de l'actitud d'una persona que el dia abans ha canviat d'opinió, suposem?

Segurament no pot fer gran cosa i, per tant, és evident que el que haurem de fer, si això arribés a passar, que no crec que passi, perquè a més ni jo demanaré a ningú de Convergència i Unió que traeixi el seu compromís de partit, considero que aquest és un valor que aquí s'ha consagrat i s'ha respectat i que és bo que se segueixi respectant, però, si això s'arribés a produir, evidentment l'única solució seria la dissolució, dissolució al dia següent, dissolució al cap d'unes setmanes, al cap d'uns mesos, amb quina transició?, perquè, de tota manera govern se n'hauria de fer –govern se n'hauria de fer–; d'això, ja en parlaríem.

Vostè ha parlat, també, de temes de reducció d'horis. Vostè ha parlat..., sap que anem bastant d'acord en això, però vull que quedi clar, perquè no sé si s'han entès bé algunes de les coses que vaig dir ahir en aquesta matèria, i és concretament que nosaltres estem a favor de les trenta-cinc hores setmanals en còmput anual, o sigui, no estem dient que s'hagin de fer trenta-cinc hores cada setmana, sinó que el còmput anual de cinquanta-dues setmanes sigui l'equivalent a la suma de cinquanta-dues vegades trenta-dues hores, menys les setmanes de vacances. Que no és exactament el mateix, perquè això permet una flexibilitat tant als empresaris com als treballadors que és molt interessant.

Per últim, sobre el canvi de la Constitució, vostè ha esmentat el tema de l'article... És l'article 152.1? (*Pausa.*) Em penso que és el tema preferit del president de la Generalitat i del professor Enric Argullol. (*Veus de fons.*) 151.2, perdó. (*Veus de fons.*) El senyor Nadal no ho sabia, doncs, el senyor Nadal de Tarragona no ho sabia. 150.2, aleshores, aquest punt, el que voldríem és que alguna vegada se'n deixés de parlar i que s'utilitzés, i vostè ara tenen les aliances que s'han de tenir perquè això es pugui plantejar, de manera que sense canviar la Constitució, que és el que diuen sempre vostès: «No canviem la Constitució perquè no es podrà.» Però és que tampoc es pot fer res amb l'article 150.2. Aleshores, per què serveix no canviar la Constitució, si tampoc es pot utilitzar l'article 152.1. (*Veus de fons.*) Ui!, s'utilitza... S'hauria d'utilitzar, d'acord amb el professor Argullol, per a una tirallonga de lleis, en fi, de lleis i de canvis que si s'arribessin a obtenir jo els felicitaria. No ho han aconseguit.

De manera que aquesta mena de moderació que han tingut o de pessimisme ontològic, com si diguéssim, sobre la Constitució espanyola no els ha servit de res i no ens ha servit de res. I li dic al senyor Ribó que, efectivament, aquesta és una possibilitat, però tant de bo que s'hagués pogut utilitzar.

Sobre la Llei d'estabilitat pressupostària, ja n'hem parlat i en seguirem parlant, perquè, com vostè pot comprendre, ja vaig explicar ahir aquesta situació que es produeix cada cinc anys, quan ens diuen que «ara ens donaran» i el dia següent quan arribem a casa ens diuen que «no ens ho han donat», és a dir, que ens ho han donat, però que allò que ens han donat no era exactament el que ens creiem, doncs, és una situació recurrent, que jo espero..., que ben aviat es tornarà a produir, evidentment, ben aviat es tornarà a produir que haurem d'explicar al poble de Catalunya que allò que ens havien dit que ens donaven, doncs, no pot ser i, aleshores, haurem de tirar, en fi, haurem de tirar el carro contra els bous o contra aquells que han preconitzat un sistema que no s'aguanta i que no dóna de si tot allò que s'havia promès que donaria.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Gràcies, a vostè, senyor candidat. Té la paraula, per catorze minuts trenta-dos..., és a dir, per quinze minuts, el senyor diputat.

El Sr. Ribó i Massó

Gràcies, senyor president. Senyor Maragall, al començament em pensava que hi havia una part que no havia escoltat, perquè ara amb tot «carinyo», i no és praxi meva ni del meu Grup, jo estic convençut que el que vaig a dir ara no és praxi nostra, estic segur que el Govern de Catalunya cada any li deu enviar una panera a Julio Anguita en agraïment al que va passar el 99; l'Anguita ho va aconseguir, no? Jo crec que és una bona lliçó, i creguin que és una bona lliçó perquè, com he dit abans, rarament –rarament– la dreta entra en espirals ideologistes que els facin ignorar el moll de l'os on està el seu interès social. I aquí és on jo crec que hi ha el gran engany, en el sentit metafòric, polític, en l'actual pacte de Convergència i Unió amb el PP.

Quan l'alcalde de les Gavarres va fer el que va fer en el tema de FECSA, podem veure la pel·lícula a través de la ironització que tots varem fer –jo el primer– sobre els Mossos d'Esquadra, el setè de cavalleria, etcètera, realment impressionant, però era una pel·lícula molt més profunda. El PP i Convergència i Unió coincideixen que les companyies elèctriques han de rebre 1 bilió –amb «b» de Barcelona–, 300.000 milions de pessetes per adaptar-se a la competència; digui-li al del *colmado* o al de la petita indústria o al professional liberal o al pagès que li donaran diners per adaptar-se a la competència, i miri la factura de la llum: 1 bilió, 300.000 milions. Hi van coincidir i això passa desapercebut. «Catalunya per damunt de tot», «La unidad de España!» són dos nacionalismes contradictoris, però tenen una fermíssima coincidència, si més no.

No parlo de les formacions polítiques, fins i tot; parlo de les accions de govern i de les votacions pressupostàries, que és quan es retraten els governs perquè és quan es decideix on van els diners públics. Una gran coincidència.

Jo li vull dir, senyor Maragall, que anirem junts tant com calgui, com hem anat junts; vostè ha recordat una història i jo em voldria cenyir, fins i tot, només a la darrera història, que és de les darreres eleccions fins ara.

Esquerra Republicana..., de vegades han votat Esquerra Republicana amb nosaltres, sense vostès –i també li ho vull recordar. I forma part del pluralisme de l'esquerra. Amb Esquerra Republicana i amb vostès, com han anat? Perquè som ben conscients i estem molt serens, perquè som diferents. I a vostè és al primer que li interessa que siguem diferents, perquè si no fóssim diferents i si no poguéssim conrear legítimament i democràticament aquelles aportacions ideològiques i programàtiques de cada un dels angles i ens deixéssim dividir com ens va passar –responsabilitat meva més que de ningú– al 99, estem afavorint això, la continuïtat de la diagnosi! Li agraeixo tots els seus reconeixements. Nosaltres som petits avui per avui; som com aquell petit dragonet que està a la paret, simpàtic, eh?, que no..., que de vegades no es veu però fa tota la seva funció. Fins i tot li ho dic en sentit ecològic, que tant de bo anéssim a la biodiversitat i a tot el que significa, també, una cultura al respecte.

M'interessa per la pluralitat, m'interessa perquè la nova etapa també és una nova etapa de la pluralitat. Mirin,

senyor Maragall i senyor Pujol, el senyor Pujol és un dirigent polític de l'alçada d'un campanar; és un dels dirigents polítics més importants que ha tingut mai Catalunya... (*Remor de veus.*)

El president

El senyor president ja està a la disposició. Ja pot continuar...

El Sr. Ribó i Massó

No sé per què diuen «ai, ai ai!», perquè els puc dir que amb l'única persona –i suposo que no s'ofendrà– amb la qual jo he dinat a soles, *mano a mano*, de tots els grups dirigents i polítics de Catalunya, es diu Jordi Pujol i Soley. I, per tant, és una cosa que jo, humanament, mai he entès aquell polític o aquella dona que fa política que confon la crítica amb la relació personal, perquè ja podem plegar en democràcia. Ara va, sí. Segurament, per aquest factor d'enorme pes polític i pel seu tarannà, ell no ha acceptat mai el pluralisme: no l'ha acceptat ni en la seva coalició –i lamento que no sigui ara, aquí, el president d'Unió Democràtica, del Comitè de Govern, Josep Antoni Duran i Lleida, eh?–, ni a la seva coalició. O sigui, un dels defectes –tots en ténim, de defectes; suposo que m'admetran que es pot ser un gran dirigent polític i tenir defectes–, un dels defectes és no haver cregut mai en la força de la suma de la diversitat i la pluralitat.

Jo recordo quan parlava amb ell fins i tot a l'Assemblea de Catalunya –i d'això fa molts anys–, quan jo no pertanyia a cap partit polític i quan ell estava creant Convergència Democràtica... –n'hi ha molts que em diuen: malament vas fer de no seguir-lo, i jo ho tinc claríssim, cada opció és de cadascú–, però aleshores, ja aleshores, ell –no pas tot el seu partit, i del seu partit n'hi ha molts que han d'agrair l'escola de l'Assemblea de Catalunya–, ja aleshores no hi creia, en aquestes coses. No hi ha cregut mai, ell, que la llengua de Catalunya, que és patrimoni de tots menys dels que s'hi volen excloure, té més bons padrins si hi som tots. O no ha cregut mai que, en comptes de demanar temps a l'hora de negociar el finançament autonòmic –el senyor Mas demanant 400.000 mil milions i el senyor Homs picant-li la boca perquè callés i demanant temps– hi havia quelcom que es deixaven pel camí que es deia Pacte fiscal català.

I, per tant, en aquest sentit, senyor Maragall, una nova etapa també vol dir que qui governi tingui molt arrelat el sentit plural. D'aquí la nostra crítica, transparent. Haurien tingut més força en aquesta Moció si aquests nou mesos precedents haguessin conreat molt més el pluralisme.

Miri, nosaltres ens ratifiquem en els tres apartats de les aportacions que hem volgut portar en aquest debat: el de la pau, amb tot el sentit noble del que significa la cultura de la pau; nosaltres hem combatut com qui més –no vull anar a cap medalla– el terrorisme, fins i tot en les èpoques més difícils, però també voldríem veure la justícia internacional per als responsables dels atemptats de l'11 de setembre i –oh, casualitats de la història– per als responsables dels assassinats, a milers, a Xile, l'11 de setembre del 73, es diguin Henry Kissinger o es

diguin Pinochet. És que si es parla de justícia internacional, se'n parla amb totes les seves conseqüències, no se'n parla només com quelcom que es pot posar per tapar els bombardejos sobre Afganistan, que aquests –i ho veurem com en la Guerra del Golf– generen altres coses, segurament, molt pitjors de les que diuen que volen evitar!

Ens ratifiquem en allò dels drets socials universals, però permeti'm que m'aturi en una cosa que, segurament, per raons del temps, no he pogut fer abans i que ara m'hi podré esplaïar una miqueta: el tercer apartat sobre l'Administració.

Senyor Maragall, si hi ha una majoria d'esquerres –com hi haurà– ha de garantir un posicionament moral i polític, amb canvis significatius en la forma d'actuar el món de la política a les administracions. En primer lloc, la transparència: per què les diputades i els diputats d'aquesta cambra no poden conèixer amb transparència en què es gasten els diners públics del govern de Catalunya? Per què han de passar pels sedassos i filtres d'una sèrie de previsions reglamentàries, que acaben en una resposta que pot tenir una línia –això són batalles procedimentals–, però la qüestió és que els que estem nomenats per controlar com es fa la despesa del diner públic a Catalunya, no hi podem arribar! No és moralitzar l'Administració comprometre's a donar transparència als comptes públics! I no estic parlant ara de corrupció, estic parlant, fins i tot, d'errors, de mals usos d'aquells diners, o d'encerts, o de previsions. I passa, aquesta Administració passa perquè l'interès de la majoria, allò que se'n diu l'interès públic, primi sobre el benefici privat. I no tinc temps de repetir –i em diran que torno a un altre debat i no amb el candidat– els exemples en què no ha estat així. Passa per obrir la democràcia als ciutadans, fins i tot aquesta casa.

Hem fet un bon camí aquesta legislatura, i ens queda molt per recórrer si no volem arribar a ser un òrgan obsolet i anacrònic, quan la representació amb setmanes o mesos de retard pot quedar molt endarrerida sobre el fet instantani que passa al carrer, o substituïda –com diria Sartori– perquè veuen els ciutadans l'escenari, que ja no és aquesta cambra sinó la televisió. Una participació cívica a fons.

Per exemple, senyor Maragall, no pot ser que una iniciativa legislativa popular que entra contra la incineració surti a favor de la incineració. Això ha passat en aquesta cambra, i això no pot tornar a passar. Hem de preveure els mecanismes democràtics, que si algú posa en marxa la iniciativa legislativa a favor d'un programa, després, si es vol, es rebutja, per això som aquí elegits per la població, però el que no pot ser és que la capgirem. I queda molt camí a recórrer, sense passar per cap congelador de lleis per reformar seriosament mecanismes com el que acabo de citar, o com el que he citat abans, que és un referèndum per fer de debò valer les posicions de participació ciutadana. I ens queda molt camí a recórrer en un funció pública que no sigui partidista.

L'actual president de la Generalitat es recordarà quan va crear i va encarregar una comissió que es deia de desburocratització, que va desburocratitzar tan poc que

va acabar per desaparèixer. O sigui, som conscients que al segle XXI ens cal una reforma seriosa de l'Administració.

Acabo amb la reflexió que vostè ha fet sobre la Moció de censura. No es pot governar en cap institució amb vots trànsfuges; és un compromís que vàrem adquirir tots, si més no, solemnement, amb una signatura, amb un pacte a nivell d'Estat, a Madrid, a les Corts Generals. És un compromís que està pendent en una dimensió molt concreta, que és la municipal: que venci una proposició de llei que vam fer nosaltres, que va ser acceptada per unanimitat i que està pendent de la seva revisió en Comissió Primera i potser al Consell Consultiu. Però més enllà dels procediments, està clar que ningú hauria de governar amb el suport d'aquell o d'aquella que, havent estat elegit amb un color, canvia de color. Seria una forma que la gent no digués: tots són iguals, van al tripijoc..., això que diuen al carrer!

Nosaltres, per això creiem i acceptem i agraim l'explicitació que caldria, en el cas que aquesta Moció triomfés, convocar la ciutadania. I no ho relacionaria amb el mecanisme de dissolució, senyor Maragall. A la Segona República, l'Estatut Interior del 33 –que va ser l'Estatut que va desenvolupar l'Estatut d'Autonomia de Catalunya, la cosa homònima al que és avui la Llei del Parlament, del President del Consell Executiu– preveia que el mateix Parlament, per majoria, decidís la dissolució. D'això se'n diu, en termes de dret constitucional, l'harakiri parlamentari.

Hi ha molts equilibris, però jo el que he volgut subratllar –també producte d'aquell tarannà que jo critico de Jordi Pujol– que quan hi ha un acord solemne de tots els grups, no pots esperar la primera majoria absoluta per trencar-lo, quan és l'acord sobre un pilar fonamental de l'edifici institucional de Catalunya.

Nosaltres, senyor Maragall, votarem favorablement la seva Moció, mantindrem les nostres propostes, i com també creiem intuir –sense ser Epaminondes– els resultats, esperem que tenim dos anys per aprofitar-los de cara a l'alternativa.

Gràcies president.

El president

A vostè, senyor diputat. L'il·lustre candidat té la paraula.

El Sr. Maragall i Mira

Senyor president, senyor Ribó, bé, a la seva intervenció hi ha elements que donarien per a reflexions molt profundes i molt llargues –no és el cas de fer-les, segurament– sobre la història de l'evolució de la nostra legislació bàsica i els compromisos que l'han anat canviant.

En tot cas, primer de tot, jo vull agrair-li el seu posicionament favorable; el considero, des del punt de vista de la intenció d'aquesta Moció –que no és altra que la d'aportar al poble de Catalunya la possibilitat de veure quines alternatives té–, enormement positiva. Hauria estat, jo crec, en un moment d'una percepció generalitzada de, si més no, una situació d'*impasse* o de, en fi, d'interrogants considerables en aquest país, hauria estat, segurament, molt trist que el Grup que s'hagués

atrevit, com ens hem atrevit, a plantejar aquesta situació davant la cambra i l'opinió pública no estigués acompanyat de cap altre, que després hi hagués abstencions i que hi hagués compromisos de caràcter parlamentari que impedissin una visualització de la importància, en fi, d'aquesta reflexió a Catalunya.

Penso que els ciutadans de Catalunya ens agrairan que hàgim tingut aquest debat, i ho dic, en fi, el debat tot, no només el que nosaltres hem dit, sinó tot el que hem anat sentint i tot el que encara queda per sentir. Per tant, jo li agraeixo que sigui, de moment, el primer Grup que manifesta –i possiblement l'únic, encara que m'agradaria que no fos així– la seva adhesió a la iniciativa i, per tant, a la Moció, i als seus resultats. Ja li he explicat com jo crec que sabrem administrar en el cas que el resultat es produeixi positivament.

En tot cas, sobre els temes que vostè ha esmentat referents a la qualitat de la nostra política, també li haig de dir, sobre la pluralitat de l'esquerra, que nosaltres governem junts, com sap molt bé, a l'Ajuntament de Barcelona, a plena satisfacció. És un govern moderat, és un govern estable, és un govern d'esquerra que jo diria que és més prudent que molts governs de dreta, que ha estat reconegut així reiteradament per la població de Barcelona, en retornar-li la seva confiança; i recordo també que aquest govern va començar per un pacte de progrés.

Aquest Pacte de Progrés va reunir quatre partits: el Partit dels Socialistes de Catalunya, el Partit Socialista Unificat de Catalunya, Convergència i Unió i Esquerra Republicana; i, al cap d'un parell d'anys –i ara els diré perquè ho explico, això–, al cap d'un parell d'anys Convergència i Unió va marxar, d'aquell Pacte de Progrés, cosa que a nosaltres ens va sorprendre perquè fins i tot recordo que va ser com un, en fi, com un llampec en cel blau... No hi havia..., no es veia cap motiu. Va tornar de Madrid el tinent d'alcalde, que aleshores era l'Antoni Comas, que havia substituït en Josep Maria Cullerell, que havia marxat, ja, a ser conseller en aquella època, perquè li haig de recordar, al senyor Mas, que ha tingut predecessors. Van haver-hi dos consellers en cap durant un temps: un es deia Cullerell i l'altre Macià Alavedra. I també dona la casualitat que els van anomenar just abans d'unes eleccions que havien de venir i en les quals el senyor Cullerell havia d'ésser candidat contra Maragall, en aquest cas a l'Ajuntament de Barcelona.

Però oblidem..., però oblidem aquesta..., diguem, aquest camí una mica tortuós a través del qual el senyor Pujol llença els seus candidats creant vicepresidències i anem al que volia dir. Convergència i Unió va trencar el pacte i recordo que el senyor Comas va tornar de Madrid d'una negociació que hi havien tingut el senyor Serra, que era l'alcalde, i ell mateix dient que l'alcalde havia traït els interessos de la ciutat. En fi, començava un tipus d'argumentació que durant vint anys després hem hagut d'aguantar i que ara ja no aguantem. No l'havia traït, evidentment, i la prova ha estat en els fets dels vint anys que han anat transcorrent. Barcelona no ha estat traïda. Barcelona ha estat ben servida, però es va instal·lar en el conjunt..., en la imatge política catalana aquesta idea que hi havia uns que defensaven Catalunya i uns altres que no, amb uns resultats que coneixem: primer de majories absolutes i lentament

d'un decandiment que, de fet, és una desaparició lenta d'aquell capital que van acumular en els primers anys.

Doncs molt bé, jo crec que..., jo crec que Pujol una altra vegada –li ho reconec– tenia raó en una cosa. I és que era bo per a Catalunya, segurament, que hi hagués una divisió en el sentit d'enfrontament, de pluralitat, d'existència d'aquesta pluralitat que vostè, senyor Ribó, reclama dintre de l'esquerra..., jo crec que era bo que a Catalunya hi hagués un nacionalisme, un socialisme, un socialisme més esquerrà, excomunisme, o que hi hagués un partit d'esquerra republicana amb la tradició que portava al darrere, i que hi hagués confrontació. Crec que això va ser bo, i l'únic que discuteixo és que això, que en un moment determinat va tenir sentit i va animar la política catalana, per dir-ho d'alguna forma, va crear contrast i va crear democràcia, que això es pugui allargar en el temps en el sentit d'impossibilitar canvis, en el sentit d'identificar una part i un partit d'aquest univers democràtic catalanista amb el catalanisme.

Això és el que jo crec que ha sigut un joc de mans que la mateixa intervenció de Josep-Lluís Carod-Rovira l'altre dia posava de relleu d'alguna forma. S'ha acabat el període de la història de Catalunya en el qual Convergència i Unió i el catalanisme són el mateix. No són el mateix, i ara menys que mai per raons una mica circumstancials de les seves necessitats partidàries d'aguantar durant un parell d'anys encara més, de llançar un candidat i de tenir la seguretat que en aquesta cambra a última hora un vot de més sempre el tindran. Però el catalanisme vostès ja no ho són: vostès són una part del catalanisme, i en aquest moment la menys activa, la menys interessant i la menys útil per Catalunya. El que necessita Catalunya és justament obrir el futur i no viure del passat. I contesto al senyor Ribó, i contesto al senyor Ribó que, com ell ha dit molt bé, la governació de Catalunya és el que més ha de canviar, probablement un estil de govern també. Fa vint-i-cinc anys que celebràvem a Sant Boi el primer Onze de Setembre en semilibertat. Contenia un gran capital de confiança en les futures institucions públiques que el poble català volia recuperar després de quaranta anys de dictadura.

Podem afirmar que hem satisfet plenament aquelles expectatives? Sense caure en derrotismes que jo tampoc considero justificats, hem de reconèixer que el balanç presenta punts foscos i hem de reconèixer que no podem resignar-nos a acceptar-los com un fatalisme inexorable. En això estic amb vostè. Hi ha alguna cosa més a fer. Hi ha una tasca de renovació democràtica i de formes de fer política que no podem defugir. Com a Govern contribuirem a reforçar aquell esperit de participació cívica que trobem a faltar i que trobem a faltar en la manca de participació electoral, per començar, d'una part substantiva o substancial de la nostra població, en la manca d'interès per l'acció de les institucions, en la manca –que de vegades són una mica llunyanes del poble i que jo crec que hem d'acostar– d'interès o d'atractiu dels nostres partits per a una bona part de la ciutadania. Tot això, referents o indicadors que les coses no van bé del tot, i esforços se n'estan fent i se n'estan fent també en aquesta casa positivament.

Però sense esperar miracles o transformacions sobtades d'aquest estat d'ànim col·lectiu, no podem dimitir de prendre iniciatives per modificar-lo en un sentit més positiu i per recuperar una relació de més confiança entre ciutadans, institucions i la classe política. Proposo en aquest sentit algunes iniciatives que vaig esmentar molt ràpidament ahir mateix. Una llei electoral catalana, que està manada per l'Estatut, que no és que la puguem fer: és que no podem no fer-la, perquè la disposició transitòria per la qual ens estem regint..., es va acabar la seva vigència quinze dies després de l'aprovació de l'Estatut. Una llei electoral catalana que assegurí l'igual valor de tots els votants, el valor igual de tots els vots, que és el que diu l'Estatut; que garanteixi la proporcionalitat, que és el que diu l'Estatut. I no la tenim aquí. Si no, no estariem aixís, estariem aixàs. Que doni més intervenció als electors en la presentació i selecció de candidats i que garanteixi la correcta representació de les aspiracions territorials, dels territoris.

Vostès saben... (*Remor de veus.*) Sí, aquesta, però vostès saben que hi ha sistemes en el món que permeten la proporcionalitat i la representació dels territoris. Alemanya en té un i Holanda en té un altre. Triïn, dels dos el que més els agradi, però el que no podem és seguir incomplint l'Estatut de Catalunya. El seu catalanisme també falla per aquí. Senyors del Govern i senyor president, falla perquè no han complert totalment l'Estatut, no només en el seu esperit, moltes vegades, sinó en aquest cas tampoc en la seva lletra.

Una altra iniciativa que s'ha de perseguir i que s'està seguint, també, des del Parlament: la limitació i la transparència de les fonts de finançament dels partits a partir del recent acord pres per les forces polítiques catalanes, la limitació legal dels mandats, de la possibilitat de reelecció del president de la Generalitat com a referent i exemple per a la renovació dels càrrecs executius, una regulació més oberta de la participació ciutadana en l'activitat parlamentària, tant en l'activitat legislativa com en l'activitat de control del Govern, i, en definitiva, iniciatives que ens permetin avançar en la recuperació de la confiança ciutadana, en les institucions representatives del nostre autogovern, aquelles institucions que només eren un projecte, una aspiració i que van fer sortir al passeig de Gràcia de Barcelona, ara aviat farà vint-i-cinc anys, un milió de catalans.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

A vostè, senyor diputat. Té la paraula l'il·lustre diputat per cinc minuts.

El Sr. Ribó i Massó

Senyor candidat, jo em felicito de tot el to i el desenvolupament d'aquest debat des d'ahir. Crec que és un bon exercici de pluralisme, d'aquell que vostè ha citat que vostès i nosaltres, i també amb Esquerra exercim a altres institucions. Jo insisteixo en què és molt important que coincidim en la diagnosi. Som a la tardor: els colors, les olors de tardor. També som a la tardor d'una determinada majoria. La crítica se sent de molts angles de Catalunya: «ja n'hi ha prou», «aire fresc», «cal su-

perar-ho». Nosaltres ho hem expressat amb moltes coincidències parlamentàries, i demanaria tant a Esquerra com al Partit Socialista que no es deixessin dur al parany del catastrofisme, que ens diguin que som catastròfics. Tot ho critiquen: són catastròfics. Miri, crítica vol dir criteri.

El problema més important que ha tingut mai aquest Govern que avui hi ha a la Generalitat de Catalunya va ser el problema dels residus industrials. Van apedregar l'helicòpter del president de la Generalitat. Van mig segrestar un conseller. Era un problema enorme. Saben qui va treure les castanyes del foc amb una proposició de llei sobre residus industrials en aquesta cambra, a la qual es van agafar com un ferro roent aquests que diuen que som tan catastrofistes? El nostre Grup Parlamentari. Li podria dir el mateix sobre ordenació sanitària i moltes altres qüestions. Ara poden fer molts «ohs» però en aquell moment anaven una mica escarrinyadets i els «ohs» no es sentien (*rialles*), perquè no és cap broma que apedreguin un helicòpter, no és cap broma. (*Remor de veus.*) Sí, no faré servir el terme del senyor Camps, però és això, no?

Avui, molta gent fa servir aquesta crítica i la fa des de la diversitat, des de la diversitat de propostes. Senyor Maragall, nosaltres hi ha temes com el del territori que, per exemple, estem en desacord entre vostès i nosaltres en com haurien de ser determinades infraestructures. Ja ho discutirem. Hi ha un sol apartat... –i ara celebros que hi hagi el senyor Duran aquí–, hi ha un sol apartat que no hauria de ser mai objecte de fraccionament partidista, el que els americans en diuen els *nonpartisan issues*, que vol dir els temes no partidistes: la llengua, l'autogovern, el finançament. El senyor Homs es pot disfressar de Superman i fer tots els exhibicionismes que vulgui del que ha negociat, però en aquesta mateixa coherència política, potser hauria tingut molta més força si solemnement com a Govern de Catalunya hagués fet del finançament un *nonpartisan issue*, com va proposar el president de la Generalitat en el seu discurs d'investidura i va recollir l'aleshores conseller d'Economia, ara conseller de Presidència.

Nosaltres sobre aquests temes voldríem fer marca de fàbrica, amb propostes primer aquí, buscant el consens majoritari. Si un s'exclou, el consens continua essent consens, però el que no pot ser és no anar a cercar la força dels representants de Catalunya quan es parla de temes tan importants com els que he esmentat. I això no ho ha fet pràcticament mai l'actual majoria de Govern. És un altre motiu per a una nova etapa. Catalunya és molt diversa, però molt. I la diversitat està dintre de tots els grups parlamentaris, creuant-se. No pot ser que la seva expressió de govern sigui partidistament –no dels partits, però sí en propostes– monocolor amb exclusions en temes tan importants com el que he citat.

Miri, en aquest moment al Parlament de Catalunya s'està discutint un tema com és el de la participació de Catalunya en la Unió Europea. Coincidim amb el Parlament Balear. Els puc dir per experiència política personal que molts presidents de comunitats autònomes de tots els colors, inclosos els del PP, coincideixen que això s'ha de resoldre. I hi ha un tancament absolutament cabut per part del Govern del senyor Aznar. No

més es vencerà –evidentment, mentre tinguin majoria absoluta– si hi ha la força del pluralisme i del consens per fer-ho avançar. I no és una batalla partidista: és jugar-nos quelcom tan important com que Catalunya compti, sigui algú, a l'escenari polític més important que s'està dibuixant, proper a nosaltres, que es diu Unió Europea.

I això, fins ara, el nostre actual Govern és incapaç d'encapçalar-ho. Per això, jo l'animo, senyor candidat, que, superant errors com els que jo li he assenyalat sobre aquest tema, ben aviat puguem treballar encara amb més sentit plural.

Gràcies, senyor president.

El president

A vostè, senyor diputat.

Se suspèn la sessió fins a les quatre d'aquesta tarda.

La sessió se suspèn a les dues del migdia i nou minuts i es reprèn a les quatre de la tarda i cinc minuts. Pre-sideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficiala major i pel lletrat Sr. Vintró i Castells.

Al banc del Govern seuen el conseller en cap, la consellera de Governació i Relacions Institucionals, el conseller d'Economia i Finances, la consellera d'Ensenyament, els consellers de Cultura, de Sanitat i Seguretat Social, de Política Territorial i Obres Públiques, d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, de Treball, de Justícia, la consellera de Benestar Social i els consellers de Medi Ambient, d'Interior, i d'Universitats, Recerca i Societat de la Informació.

El president

Es reprèn la sessió.

Té la paraula, pel Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, l'illustre diputat senyor Josep-Lluís Carod-Rovira.

El Sr. Carod-Rovira

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyor Maragall, una moció de censura, tota moció de censura, ha de ser presa sempre amb seriositat, amb atenció i amb respecte. Nosaltres, doncs, no som avui aquí per frivoltzar ni ridiculitzar ni desqualificar ningú, com potser algú voldria. Avui som aquí –ho hem fet, avui i ahir– per escoltar-lo, a vostè, senyor Maragall, per debatre amb vostè el model de país i el model de societat que tenim dret a construir.

Aquesta Moció té tota la legalitat de ser un instrument previst en el Reglament. És, doncs, no un procediment excèntric, sinó normal, propi de la cultura dels països democràtics; però, a més a més, aquesta Moció té tota la legitimitat que correspon a un grup parlamentari amb cinquanta escons, i això mereix respecte. Legalitat i legitimitat, doncs, l'emparen.

Després de quinze dies del debat de política general, aquesta Moció té la virtut de tornar a situar el Parlament de Catalunya al bell mig de la política catalana i, tant de bo, de l'opinió pública d'aquest país. I això és positiu.

Vostè, senyor Maragall, representa un partit fonamental per a la vertebració civil d'aquest país. I jo vull fer, aquí, un reconeixement explícit a la tasca que duen a terme tants alcaldes i alguna alcaldessa del seu partit a l'entorn metropolità. Una tasca decisiva per assegurar la convivència civil, social i l'articulació nacional de tants i tantes nous catalans vinguts dels llocs més diversos d'Espanya, i sort n'hem tingut d'aquests alcaldes! Deixi'm que digui aquí, precisament, que en els darrers anys, un dels articles més destacats, millors, més útils, més constructius, que s'ha escrit sobre l'ús normal de la llengua catalana a la societat nostra va ser l'article que va escriure l'alcaldessa Manuela de Madre.

Però aquesta Moció... –com que ara veig que no hi és, després ja li ho diran–, però aquesta Moció té també, senyor Maragall, el seu propi pes específic, el personal de vostè a la política catalana. Vostè ha estat un gran alcalde de Barcelona, ha impulsat la modernització de la ciutat, ha obert la capital al mar i al món, ha estat artífex dels Jocs Olímpics, i vam poder internacionalitzar el coneixement de Barcelona i, de retruc, de Catalunya, evidentment, amb el complement dels anuncis de la Generalitat, dient on era Barcelona i anunciant que Barcelona era a Catalunya, i amb el que en podríem dir «els escamots pacífics del *Freedom for Catalonia*». És a dir, desconnectats, tothom va fer el seu paper. Imaginin si haguéssim anat connectats! (*Rialles.*)

Vostè va dur, senyor Maragall, il·lusió, orgull i sensació de triomf a una ciutat. Tots el recordem amb aquell abric llarg saltant a les fonts de Montjuïc. Quedava bé, tan bé, que al cap de poques setmanes jo me'n vaig comprar un de semblant. (*Rialles.*)

És per tot això, senyor Maragall, que ahir el vam escoltar amb atenció malgrat la durada del discurs. Miri, està bé que vulgui imitar Jordi Pujol –jo també procuro fer-ho–, però no copiem les coses dolentes, si us plau. Dues hores i mitja de Pujol, més dues hores i mitja de Maragall, només en quinze dies. En un discurs sense mitja part, però amb una mica de No-Do. Són massa hores per a qualsevol mortal, per més parlamentari que sigui el mortal en qüestió. Si hi afegim, a més a més, avui, dues hores de més, de més..., de «Mas», doncs, vostè mateix; cent cinquanta minuts donen per a molt. I vostè ha fet afirmacions interessants que són tota una novetat en boca seva, en boca del seu partit, algunes de les quals ja fa anys que nosaltres diem des d'Esquerra Republicana.

Ha parlat de reformar el marc institucional, de millorar l'Estatut i de posar-lo al dia perquè han passat coses decisives en aquests vint anys: l'entrada a Europa, la revolució tecnològica, la immigració. Modificar la Constitució: sincerament, si hem de tocar la Constitució, només per tocar el Senat, més val que ho deixem córrer, perquè encara acabarem prenent mal, com no sigui que passem directament a suprimir el Senat, perquè, pel servei que fa ara seria exactament igual.

Ha reconegut, com sempre hem dit nosaltres, que el concert és el millor sistema de finançament, malgrat les dificultats en la seva aplicació. Ha reivindicat, com ja les tenia la Generalitat Republicana, les competències, el comandament únic de les forces de seguretat, sense

límit de competències. O per què, no? Per què no, també, l'antiterrorisme? O es mana, o no es mana. I aquest país porta massa anys en l'ambigüitat. Ha remarcat la importància decisiva per al nostre futur de tenir un eix mediterrani ben travat en tots els sentits: infraestructures, xarxa ferroviària, comunicacions, relacions culturals... Ha parlat d'un tribunal de cassació, com en l'època republicana. Aquestes són per Esquerra algunes de les consideracions que més mereixen ser escoltades i dutes a la pràctica. Benvingut, doncs, al club dels que tenim més ambició per Catalunya, i en reclamem un nou impuls de cara al futur.

Però, així, amb confiança, entre vostè i jo, ja ho saben a Madrid, això? Ja saben al carrer Ferraz, aquest projecte de novetat política que presenta, vostè, per a Catalunya? Què en pensen els companys del Comitè Federal? Els Ibarra, els Bono, els Chaves, els Caldera, els Vázquez..., també estan per la causa? Si diuen que sí, fantàstic, no en parlem més; però..., i si diuen que no? No li pregunto què farà el PSOE, li demano què faran els diputats del PSC, a Madrid, quan arribi la reforma de l'Estatut si els del PSOE diuen que no hi donen suport. Què votaran? Es comportaran com el tercer grup de la cambra –com els agrada dir a vostès sovint darrerament, encara que no tinguin grup propi, diferenciat, com sí que el tenen al Senat amb nosaltres?–, o passarà el que ha passat fins ara? Pot assegurar-nos, vostè, que aquests diputats seran diputats de Catalunya abans que membres del Grup Parlamentari del PSOE i que votaran d'acord amb els compromisos, no que el PSOE, sinó que vostè ha adquirit davant d'aquesta cambra? Què hi defensaran, a Madrid, senyor Maragall, el catalanisme d'esquerres o el socialisme espanyol?

Josep Rovira... –sap de qui li parlo, no?, Josep Rovira, no érem parents, no m'hauria fet res–, ara fa setantacinc anys, justament ara, aquests dies, participava en el complot independentista a Prats de Molló. Anys després va ser un dels dirigents dels «músics», el Moviment Socialista de Catalunya, i abans del POUM. Doncs bé, en Rovira deia: «El catalanisme no és una tendència política, és la interpretació d'una voluntat de reconeixement de la personalitat nacional, l'expressió d'una necessitat de llibertat.» I confirmava: «El treballador que a Catalunya és anticatalanista és un inconscient reaccionari, però el treballador que a la resta de la Península és anticatalanista no fa res més que expressar inconscientment l'imperialisme de la seva pròpia burgesia.» És bo que, sovint, l'esquerra catalana recuperi la seva memòria.

El seu discurs ha obert portes, n'ha tancades d'altres; algunes les ha deixades en una posició que no ens satisfà o, simplement, en alguns casos, ens ha deixat sense portes. En finançament, ja no parlem del cinquanta, vint-i-cinc, vint-i-cinc..., ara ja estem a la fase del quaranta, trenta, trenta. Anem pel bon camí: de mica en mica, s'omple la pica. Encara que no ens conformem amb un finançament que només parli del pes demogràfic, del pes de la població, i no de l'esforç fiscal que fa aquesta mateixa població, pesi menys o pesi més.

Ens fa un cert pànic, dit així en confiança, aquesta alegria universitària que fóra un suïcidi lingüístic, que deixaria el català en inferioritat de condicions, i força-

ria a anar a estudiar fora d'aquí molts estudiants del país si hi havia un districte únic del tot. Si n'hi ha d'aver un, que sigui europeu; perquè, posats a abatre fronteres, siguem moderns del tot.

Parla d'immigració, i és un tema que preocupa a la gent. Suposo que deu ser la proximitat de les eleccions de diumenge, però quan ahir vostè parlava d'eleccions, semblava gallec. En algun moment no sabia si pujava les escales o si les baixava. Sembla que, a vostè, només li hagi interessat de manera directa la penúltima immigració, i no tant l'última; almenys això era ahir. Si es parla de la immigració, el primer que hem de fer és reclamar competències sobre immigració per a la Generalitat; capacitat per decidir a qui, a quanta gent més, podem assegurar unes condicions de vida digna amb els papers en regla; més polítiques integrals; més mesures socials, culturals, educatives. Mesures que han de fer més fàcil la feina als ajuntaments. Nosaltres hem de decidir quanta gent més ens convé que vingui a Catalunya. I això ho hem de decidir nosaltres, no Madrid. I, sobretot, a veure si deixem de considerar immigrants, ja, aquells que van arribar a Catalunya fa quaranta anys, trenta anys o vint anys, perquè són tan catalans com els que ja hi eren abans. (*Remor de veus.*)

Hem quedat bastant desconcertats amb les seves opinions en algun moment sobre l'escola pública i la privada, potser és que no ho vam saber entendre bé. Però, francament, si la solució a tot plegat és que a l'escola pública el que li cal és més moral, per moral ja tenim la de l'Alcoià. A l'escola pública el que li cal és més suport a tots els nivells; no només més recursos, sinó millor utilització d'aquests recursos, més instruments materials, més augment de plantilla... Només de la moral no en farem gran cosa més, perquè, si alguna cosa han tingut, la comunitat educativa, ha estat sempre moral.

M'ha semblat observar que en el seu programa l'impuls del català... —confio que després em rectifiqui— l'impuls del català com a idioma nacional comú d'aquest país ocupa un lloc gairebé tan important com el que ocupa i preocupa al govern actual; és a dir, aigua en un cistell.

Expliqui'ns quines mesures de política lingüística pensa adoptar. Diguei'm, podem aspirar a ser mai una llengua normal? No res de l'altre món, normaleta, una cosa com el danès a Dinamarca, el finès a Finlàndia... Tindrem mai el català com una llengua normal de les trenta més que hi ha en els productes bàsics de consum? Què pensa fer el seu govern si guanyés aquesta Moció perquè el català figuri en els productes alimentaris, en els electrodomèstics, en els productes farmacèutics? S'atrevirà vostè a fer, senyor Maragall, catalanista d'esquerra, allò que no ha fet el Govern de Convergència i Unió, nacionalista, sinó de dreta, d'aquí cap allà?

M'interessa molt la resposta, perquè d'aquesta resposta en depenen moltes actituds en el futur, no només avui. I està molt bé això que siguem capaços de parlar com a mínim tres llengües, ja ho vaig dir fa quinze dies. Em va sorprendre, a mi, que la seva insistència en el francès, suposo que no deu ser precisament en justa correspondència a la preocupació en la república francesa pel català a la Catalunya Nord. Està bé, em sembla bé que

canviem cromos, però compte que els cromos no siguin falsos, que siguin de col·lecció vàlida. D'acord, més francès aquí, però més català allà. I això que el castellà és la nostra manera d'anar pel món..., no sé què vol que li digui, és una de les nostres maneres d'anar pel món, com també ho són l'anglès, el francès, l'alemany... No podem desapropiar de cap manera una llengua que coneixem, que sabem, que parlem, que estimem, que llegim, que escrivim, que parlem i que escoltem. Però, de vegades, penso, per exemple, ara mateix, a l'Afganistan, o al Paquistán, que cau una miqueta més a prop de l'Afganistan, em fa l'efecte que el castellà ens serveix gairebé tant com el català.

Crec que patim un cert provincianisme intel·lectual —no parlo de vostè, parlo d'alguns sectors d'aquest país— que fa que a alguns Catalunya els vingui petita, però que el món se'ls acabi a Espanya. Ja ho advertia Maragall —l'avi, el poeta—, fa exactament cent quatre anys. Deia: «El dia que Catalunya s'hagués deslliurat del teatre i de la premsa de Madrid —parèntesi: «i de la que aquí encara es fa a la madrilenya»; tanquem parèntesi—, la nostra independència intel·lectual estaria molt avançada, i el dia que la nostra independència intel·lectual sigui completa, lo de més serà lo de menys i Catalunya formarà part d'Europa.» Per als estudiosos i erudits, l'article es titulava «La independència de Catalunya», no per res. I encara afirmava: «Enfortint la nacionalitat, s'arriba a la mundialitat, però d'una vaga mundialitat, abstracta, mai s'ha arribat ni s'arribarà a fer-ne cap nació.» I aquí, senyor Maragall, és on plora la criatura. Vostè ens ha fet un discurs amb propostes interessants —moltes!—, un discurs de possible gestió futura; en algun moment, un inventari de rutines possibles, i s'ha dit ahir i s'ha dit avui i ho diuen alguns diaris, però sense gaire ànima, sense emoció, sense passió. És clar, per a rutines possibles, ja tenim les d'aquests vint anys i amb triennis acumulats. Però, clar, que segons qui li digui a vostè que no té passió és com comparar la passió d'Olesa amb la d'Esparreguera, que, sumades a la baixa, fan passió de son.

El que vostè sembla que ha proposat en algun moment no és ben bé un canvi, sinó un recanvi. Ja no es tracta del recanvi d'una sola peça; no es tracta de recanviar una sola peça a la Presidència de la Generalitat, si continuem anant en el mateix vehicle. No es tracta de canviar una peça; es tracta, senyor Maragall, de canviar de vehicle. No parlo, doncs, de canvi generacional, no parlo de posar-hi algú més jove o no tant per fer el mateix, que tampoc seria cap meravella de canvi. Parlo de canvi polític de debò, no només de persones, no només d'edats, esperant el dia que una nova fornada d'homes i dones, de Barcelona o de comarques, nascuts a Catalunya o nascuts a fora, que parlin el que vulguin a casa seva i no necessàriament de classe alta, sinó de classes populars i de classes mitjanes, com som la majoria, vells catalans o catalans nous, puguem dirigir el futur d'aquest país. Ajudi'm, senyor president, «la fe sense obres morta és.» (*Rialles.*) Corintis? Efesis?

El president

L'ajudaré. Jo no la buscaria en cap carta de sant Pau, aquesta. (*Rialles.*) L'aniria a buscar a sant Jaume.

El Sr. Carod-Rovira

Molt bé, doncs moltes gràcies. Sant Jaume: «la fe sense obres...»

El president

Perdoni, però...

El Sr. Carod-Rovira

El senyor president em diu que no. Aquí hi ha un empat presidencial, que suposo que me'l descompta, perquè és temps mort entre presidents.

El president

Exactament el capítol segon.

El Sr. Carod-Rovira

Molt bé, moltes gràcies. Sant Jaume, capítol segon. Després ja s'ho faran els dos de la coalició, que veig que, en aquest tema, tampoc no ho porten gaire a l'hora. (*Rialles*.) Aquesta és la tragèdia d'aquest país. Aquí, a la dreta, un president, un gran president, amb molta fe, però, al cap del temps, en uns terrenys concrets, amb poques obres. Molta Catalunya, molt de país, molta nació, molta bandera, molt sentiment, molta emoció, molta passió, però en vint-i-un anys no ha tocat ni un sol gest de valentia real, i avui, esclaus del PP. A l'esquerra, un gran alcalde, un bon candidat, amb un important inventari d'obres anunciades, de projectes interessants, de grans intencions, però, pel que hem sentit, amb poca fe, sense emoció, sense passió: en dues hores i mitja de discurs, ahir, l'únic instant d'emoció, de sentiment, de passió, de ràbia que li vam trobar va ser quan parlava, amb raó, de la necessitat de l'eix ferroviari mediterrani, que és importantíssim, i també quan parlava de l'Espanya federal.

Però, saben què passa? Que Catalunya no és només una xarxa de ciutats petites o mitjanes o una comunitat autònoma, una unitat administrativa, un bocí de territori, un retall de mapa: Catalunya és una nació. I això implica –agradi o no– un sentiment. I aquest sentiment, ahir, senyor Maragall, i avui tampoc, ens ha costat de veure. Pel que hem sentit ahir, pel que hem sentit avui, vostè seria, senyor Maragall, un gran president del Govern, del Govern d'una Espanya federal. Prengui-s'ho com un elogi: és el que és. Quin canvi, Mare de Déu, comparat amb el que patim ara! Vostè hi creu, en aquesta Espanya, i s'esforça per arreglar-la, per fer-la d'una altra manera, millor, més plural, més oberta, més moderna, més respectuosa amb la diversitat. Vaja, la vol fer tan diferent que això ja no seria Espanya. Vostè s'entusiasma amb aquesta idea; jo no, francament. Crec que, a l'hora d'Europa, aquesta és una batalla força perduda. Ja està bé que es disposi a arreglar Espanya; ens acontentaríem que poguéssim arreglar una mica el PSOE perquè fos més comprensiu en aquests temes, i si un dia tots plegats dediquem una estoneta a arreglar-nos nosaltres, a arreglar aquest país, ja seria una sensació molt propera a la felicitat.

Quan vam parlar vostè i jo per primer cop, fa uns anys, en un restaurant, a Tarragona, prop del mar –suposo

que se'n recorda, perquè va ser un dinar molt agradable–, va sortir l'*Oda a Espanya* del seu avi. I li vaig dir que una de les diferències entre vostè i jo era que –potser perquè sóc filòleg i la poesia la lleigeixo més ràpid– vostè estava encara en el primer vers de l'oda, «Escolta, Espanya», i jo ja havia acabat el poema: l'últim vers diu «adéu, Espanya». Vostè ha estat, senyor Maragall, un gran alcalde, però crec que ahir, ahir no va acabar de liderar del tot, amb entusiasme, un nou projecte polític, capaç de fer alçar aquest país de la cadira on està escarxofat vint-i-un anys després que no toqui en cap moment, capaç de fer-nos aixecar el cap amb orgull, amb dignitat i amb valentia. Avui, conjugar fe i obres no és fàcil: la fe per una banda, les obres per l'altra. Vostès saben que des d'Esquerra Republicana, des de la modèstia actual d'Esquerra Republicana, farem el que calgui perquè fe i obres, a través nostre, tinguin més còmplices i més aliats en el futur. Si no fos pel nostre optimisme en el futur de la societat catalana, si no fos pel nostre convenciment que Esquerra Republicana anirà guanyant confiança en el si d'aquesta societat, avui ens refugiaríem en el vers aquell de Bertolt Brecht: «No m'agrada el lloc d'on vinc, no m'agrada el lloc on vaig.» Perquè ja m'explicarà, si hem de decidir entre una Convergència i Unió dependent del PP i un PSC dependent del PSOE, doncs, que Déu nostre senyor ens agafi confessats fins i tot als que som agnòstics.

No és possible una altra Catalunya? Ha de ser possible! Volem que sigui possible! Vostè va fer un impecable discurs de candidat demòcrata liberal, i això està molt bé, molt bé, però jo sóc el secretari general d'un partit d'esquerres i tinc alguns dubtes. Si els resultats electorals futurs –futurs: d'aquí a dos anys– li són favorables, amb qui pensa governar, si això depèn de vostè? Amb els altres partits d'esquerres, del qual tant ha parlat avui? O, vista la insinuació que li ha fet el senyor Mas aquest matí, amb Convergència i Unió? Contempla aquesta possibilitat d'un futur govern Partit Socialista - Convergència i Unió –Ciutadans pel Canvi, no sé ben bé com quedaria això: ja no m'hi poso– a la pròxima legislatura, o ho descarta del tot? Fóra bo de saber-ho, més que res per saber de quin mal hem de morir. Quines mesures adoptarà per augmentar l'habitatge social? Aquest matí n'hem parlat: els exclosos, la gent que no arriba a final de mes o bé hi arriba amb l'aigua al coll, la violència de gènere, la Catalunya de muntanya... Com ho farem perquè cada vegada hi hagi més dones que treballin? Per equiparar home i dona en el món del treball i no només en el salari? Per fer més fàcil la vida en família i l'accés a una casa digna? Per no continuar castigant la maternitat en el món laboral de forma encoberta? Per combatre l'assetjament sexual? Quines mesures per a aquestes mestresses de casa que es passen mitja vida cuidant els fills i, quan els fills ja són grans, es passen l'altra mitja vida cuidant els pares i, a elles, no les cuida ningú? Celebrem les seves referències a política familiar; justament, l'únic text de llei que hi ha en aquest Parlament sobre la família és nostre. Perquè els d'esquerres també en tenim, de família, com a mínim nosaltres.

I la veritat, més que diners –més que diners–, subvencions directes, el que fa falta són altres mesures indirectes: llibres de text gratuïts, més possibilitats de llars

d'infants, més accés a un habitatge en condicions de dignitat. Aquest Govern del qual vostè parla, senyor Maragall, augmentarà l'oferta pública en escoles, en sanitat, en autopistes? Què en farem dels peatges? Continuaran esquilant-nos tota la vida? Modificarà la Llei de caixes perquè inverteixen més a Catalunya, ajudin les pimes –les empreses petites i mitjanes–, equilibrin el territori, modernitzin el país, tinguin obres socials del mateix nom? O faran com ha fet durant vint-i-un anys Convergència i Unió, o sigui, res? Entrarà a fons en la xarxa d'interessos pel que fa al negoci, al gran negoci de la nostra dependència? Canviarà les bases d'aquest model social que només beneficia una minoria i carrega els neulers a la butxaca de la majoria? S'oposarà al Pla hidrològic nacional i als grans interessos econòmics que envolten aquesta obra faraònica amb totes les conseqüències? Serà conseqüent a l'hora d'impulsar un creixement econòmic sostenible i un respecte pel medi ambient com a patrimoni a transmetre als nostres fills i filles? Condemnarà el transfuguisme municipal que acata les ordres de les empreses que tenen el monopoli de l'energia elèctrica i que presten uns serveis tan pèssims que el mateix senyor Pujol júnior diu que es tracta d'empreses inútils? Com ho farà per tornar a engrescar el funcionariat de la Generalitat absolutament desmobilitzat en un projecte de país i de servei realment útil?

Això seria fer política d'esquerres i nacional alhora, catalanista i social al mateix temps, una política a favor de l'Estat del benestar a Catalunya, que, diguem-ho ràpid, vol dir Estat i benestar de Catalunya. Capacitat de decidir a favor de la majoria sense passar per Madrid, però també sense passar per la xarxa d'interessos catalaníssims que talla el bacallà a casa nostra i que ens esquila tant com els altres, duguin el cognom il·lustre que duguin. Necessitem un espai social propi, on pensions, salaris, beques, prestacions socials s'adeqüin al que costa viure aquí. I encara, senyor Maragall, el seu discurs d'ahir era un discurs una mica massa barceloninocèntric, i vostè es presenta com a candidat a president d'un país, no com a president d'una ciutat o d'una àrea metropolitana. Compte amb la radialitat madrilenya, perquè hi ha coses que s'encomanen: més enllà del Besòs, més enllà del Llobregat, hi ha vida, i vida intel·ligent. (*Rialles.*)

Però en els discursos d'aquest matí i en els discursos d'ahir hem trobat tota la visceralitat i tota l'esterilitat de la Catalunya dual que s'ha anat construint durant aquests vint-i-un anys. Aquest país no pot ser una partida de tennis, un dissabte a la tarda, al club de sempre. Aquest país és una cursa de fons, on correm tots i de franc, i vestit cadascú com vol; i això vol dir que no s'hi val a intentar substituir la Catalunya dels convergents per posar-hi la Catalunya dels socialistes. Doncs, miri, nosaltres no volem ni l'una ni l'altra: nosaltres en volem una altra on hi capiguem absolutament tots. Fins i tot els del PP, fixi's. Una Catalunya dual, que no es basi més en l'enfrontament, en la negació i en el rebuig. Votar els uns perquè no guanyin els altres, aquesta no és una actitud constructiva. Construir una doble xarxa de país, pagada per tothom, on la gent acaba percebent que, per una banda, hi ha els Mossos d'Esquadra, que són dels uns, la Guàrdia Urbana i els policies locals, que són d'uns altres, i ahir ens semblava que la Guàr-

dia Civil i tot. Els uns una emissora de ràdio, els altres l'altra; els uns una tele i els altres l'altra; els uns una associació de municipis, els altres l'altra; els uns el Teatre Nacional i els altres el Teatre Lliure. I els que volem un teatre nacional lliure, com ens ho hem de fer?

La batalla partidista entre administracions dels uns i dels altres, en vint-i-un anys, ha estat nefasta per a aquest país. La contraposició entre municipalisme i Generalitat, on tots dos bàndols tenen responsabilitats, ha estat nefasta per a aquest país. Però hi ha hagut encara una cosa pitjor: vostès tenen, senyor Maragall, senyor president Pujol, vostès tenen la corresponsabilitat, en vint-i-un anys, d'haver fet una operació realment greu, que és fer el divorci històric entre la noció de país i la noció de progrés, entre catalanisme i esquerra, entre nacionalitat i modernitat, entre identitat i universalitat. Perquè han caigut en la trampa; vostès han caigut en la trampa de confondre durant vint-i-un anys pujolisme amb catalanisme i, en comptes de criticar la política de Convergència i Unió, per ser una política –al seu entendre o no– conservadora, de dretes, liberal, no sé què més, durant anys, han caigut en el parany de criticar-la per catalanista. Com es poden queixar després que s'han quedat la bandera? No és que se l'hagin quedat; no és que els l'hagin pres en un descuit un diumenge tot passejant: és que els l'han regalada! La bandera aquesta d'aquí darrere –la bona, la del mig– és de tots; no és més d'aquí que d'allí: és la bandera de tots! I aquesta bandera, si d'alguna cosa ha de servir aquest debat, és perquè aquesta bandera torni a ser de tots a partir d'avui, més intensament que mai.

I vostès estan plenament legitimats per governar i vostè està plenament legitimat per aspirar a fer-ho en algun moment. No oblidem en cap moment que, a Catalunya, a les urnes, no hi ha només dretes i esquerres. Jo no dic que hi hagi només Espanya o Catalunya, però no entendre res del mapa electoral i polític qui entengui que a Catalunya la gent només funciona votant dreta o votant esquerra; la gent quan vota..., quan votem també votem alguna cosa més. I vostès al llarg d'aquests temps han anat coincidint, amb una política molt similar en aspectes bàsics, en una falsa polarització –en una falsa polarització–; tantes i tantes mesures al llarg d'aquests vint-i-un anys, que les han compartides.

Vostè, també, i s'ha dit en algun moment... Sap què, de tot el d'ahir..., el que m'hi va faltar? I li ho dic sincerament, perquè hauria augmentat de manera considerable la seva credibilitat: ni mitja paraula d'autocrítica pels catorze anys de govern socialista. Jo no dic que vostè surti a dir que aquells catorze anys van ser una meravella, però, home, alguna cosa malament segur que la van fer –nosaltres també la fem; tothom fa coses mal fetes. I el llistat de lleis involucionistes en el terreny autonòmic, de recursos d'inconstitucionalitat –vint-i-tres lleis en pocs anys– o d'inversió pública baixa a Catalunya..., no li costaria gens de reconèixer públicament..., o li demano ara: quina consideració li mereixen a vostè, aquests tres aspectes, durant aquests anys? És que si no acceptem això, aleshores és que estem fent aquí davant un joc de mans tots plegats.

De la seva intervenció hi ha moltes coses que ens suggereixen portes obertes per al futur. Ja acabo. Però dei-

xi'm-li apuntar tres coses positives. Vostè ha parlat d'una convivència plural, distinta a l'Estat espanyol. En tot el que sigui –per part nostra– sumar esforços perquè avanci un model respectuós amb la diversitat, es podrà comptar amb Esquerra Republicana de Catalunya. Tant de bo que això sigui possible: un estat plurilingüe, pluricultural, plurinacional. Però, sense ser pessimista, vostè sap molt bé que, des de Pi i Margall a Maragall, les úniques propostes reals de concebre l'Estat espanyol de manera diferent sempre han sortit d'aquí –sempre han sortit d'aquí–; és a dir, això del federalisme, de debò, més enllà dels que s'ho puguin creure aquí, fora d'aquí, qui s'ho creu? És a dir, amb qui ens hem de federar nosaltres? O, a l'inrevés, hi ha algú que es vulgui federar amb nosaltres de debò?

Segon suport: fer pinya per estrènyer els llaços en temes d'interès comú amb el País Valencià, amb les Illes Balears i amb Aragó. El dia que al Saló de Cent es va donar el premi Jaume I a Eliseu Climent vostè va dir allò de «som 10 milions». I ahir em van desorientar perquè va dir que érem quatre més dos i al final ja em feia un petit embolic. Si som 10 milions, en alguns aspectes, fem que les institucions hi juguin..., com a mínim, ja que no ha estat possible en el terreny polític, sí com a comunitat lingüística i com a mercat cultural. Però sobretot, sobretot... (*S'encén el llum que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.*) I amb això acabo, perquè suposo que això vol dir que he d'acabar..., o encara no? (*Pausa.*) Sí...

El president

Sí, senyor diputat.

El Sr. Carod-Rovira

Sobretot –sobretot– fem tots la màxima pinya possible per incorporar plenament aquesta penúltima onada d'immigració, sense ambigüitats, i d'incorporar-la al projecte nacional català no com a subalterns, sinó com a protagonistes actius. Durant quant de temps els que van venir fa quaranta anys seran considerats encara immigrants? I els fills dels immigrants no catalans que van venir fa quaranta anys, també seran immigrants tota la vida? Catalunya no és cosa d'ells, també? Catalunya és cosa de tots i hem d'acceptar –i ho dic des de la plataforma d'un partit independentista, sobiranista– una Catalunya amb identitats nacionals compartides. De la mateixa manera que, amb nosaltres, hi ha molta gent que no se sent espanyola i no vol que ningú l'obligui a ser-ne, hem d'admetre com el més normal del món que hi hagi gent que se senti espanyola i gent que se senti alhora espanyola i catalana, i si fem una societat per a tothom hi ha de cabre tothom.

Em sento molt més a prop dels castellanoparlants que van venir fa temps i que, en moments de dificultat, quan plegaven de treballar, aprenien català i s'esforçaven per utilitzar-lo en tots els àmbits, que no pas d'aquella gent amb cognoms catalaníssims que fan un menyspreu reiterat de la llengua, perquè, podent incorporar el català al circuit de les empreses que tenen, el menyštenen totalment i absolutament.

La Catalunya que nosaltres volem, la Catalunya que volem construir des d'Esquerra Republicana de Cata-

lunya, i que estem segurs –i tothom sap– que ningú la podrà construir sol, necessita molts més braços, necessita moltes més aportacions que no pas les d'un sol partit. Hauríem de sortir d'aquí avui amb alguns, si no compromisos, sí amb algunes actituds –si se'm permet– fins i tot morals distintes...

El president

Senyor diputat, vagi, al més aviat possible, acabant.

El Sr. Carod-Rovira

...unes actituds morals distintes que impliquin –i ho faig, senyor president– l'autèntica concepció nacional del país, que vol dir que no pertany ni a cap classe social, ni a cap partit; la concepció del catalanisme com el terreny comú –de joc– de les formacions polítiques d'aquest partit. I com deien aquells diputats i... –anava a dir «diputades»; diputades no, perquè no n'hi havia–, com deien aquells diputats catalans del Parlament de Catalunya, tant d'Esquerra Republicana com de la Unió Socialista de Catalunya, en els anys d'exili, «no posem cap límit al futur que lliurement aquesta societat es vulgui donar».

Vostè tenia tot el dret del món a presentar aquesta Moció de censura; nosaltres, l'obligació d'escoltar-lo, i ara vostè, la deferència de contestar-me.

Gràcies, senyor president.

El president

Gràcies a vostè, senyor diputat. (*Pausa.*) Per altra part, estic en condicions de confirmar-li que el que li he dit era cert. (*Rialles.*) És...

El Sr. Carod-Rovira

Senyor president, alabat sigui Déu. (*Rialles.*)

El president

He intentat complaure la seva petició d'ajuda.

(*El president dona la paraula al Sr. Maragall i Mira.*)

El Sr. Maragall i Mira

Senyor president, no sóc tan versat en l'Evangeli ni en les Cartes de sant Pau... (*Veus de fons.*) No, no, de sant Pau –de sant Pau–, que són les més importants. Les de sant Jaume...

El president

Els adverteixo que la Carta de sant Jaume és una carta, des del punt de vista social, molt progressista; els la recomano. (*Rialles.*)

El Sr. Maragall i Mira

De moment, ho deixarem córrer, senyor president, i anirem no tant per l'erudició bíblica com pel que ens reuneix aquí. En reuneix aquí, efectivament, la discussió sobre una mica el passat, molt el present i encara més el futur d'aquest país.

I acabem de sentir un gran discurs. I, a mi, no sempre m'han agradat els discursos d'en Josep-Lluís Carod-Rovira –no sempre m'han agradat–, perquè, per les raons que sigui, n'ha tingut de més..., sempre és brillant, des del punt de vista formal, però hi ha vegades que jo em penso que aquesta passió, que, a ell, li sobra i que, a mi, li asseguro que no em falta, encara que estigui constipat..., sigui un posat. De vegades la seva passió és tan permanent i tan constant i tan contínua que un arriba a pensar si és que..., que no està sempre en el mateix nivell de passió, la qual cosa, senyor Carod, és absolutament impossible de suportar.

Avui m'ha semblat que parlava, efectivament, amb una passió mesurada, com sempre, però també des del fons de les seves conviccions. I jo li haig de dir que vostè ha parlat de Josep Rovira, i vostè m'ha fet moltes mencions històriques. Pràcticament en totes elles jo coincideixo no només en la interpretació que vostè en fa, sinó fins i tot en la passió –si em permet– o la simpatia, si més no, més modestament, amb què ens podem referir a aquests noms, no?

Josep Rovira va ser el que va crear..., no només va estar a Prats de Molló sinó que després va estar..., va crear el Front de la Llibertat, l'any 45, i va ser l'iniciador, en bona mesura, del que és el Moviment Socialista de Catalunya, com vostè ha dit. La seva dona encara viu, la Maria Manonellas, la trobarà al carrer Nicaragua sempre que vulgui.

Jo penso, de vegades, quan ens parlen del catalanisme i de qui és el català i qui és..., en fi, qui és més català o qui és més catalanista, penso que aquesta gent es mereixen una reparació, es mereixen que, abans de morir, algú els digui: «Vosaltres ho sou.» I ja sé que el president Pujol, de vegades, ho ha fet, però –com li ho diria?– no és ja una qüestió del president o, en fi, o d'una persona que els ho digui, és una situació que hauria de canviar, perquè ells sentissin que realment el seu catalanisme ha triomfat en el que té de catalanisme de tots, no en el que té de catalanisme socialista, suposem.

Moltes d'aquests persones em deien, m'han dit sovint: «Hem viscut per veure la democràcia, hem viscut per tenir l'autonomia i hem viscut per veure una victòria socialista a les eleccions» –com deia la Carme Carol una vegada, la dona del Francesc Ramos, que el president de la Generalitat coneixia bé–, «però ens falta la Generalitat socialista.» Jo sempre els dic: «No, no, la Generalitat socialista no: la Generalitat de Catalunya.» Però els falta una Generalitat de Catalunya que tingui un accent que –per molt que vostè digui, senyor Carod, que és el mateix en una banda i en una altra– és un altre accent del que ara té.

Vostè m'ha preguntat una sèrie de coses que jo li vull contestar. No vull anar pel meu cantó, sinó que vull contestar-lo, a vostè. M'ha parlat del Senat i ha dit –ja ho pensava que ho diria–: «si només és per canviar el Senat, no val la pena». Home, sí que val la pena; potser per vostè no, perquè vostè pensa –com ha dit, després, citant Joan Maragall– que està al final de l'*Oda* i que jo estic al principi, i, per tant: «Adéu, Espanya...», no m'interessa res. I s'equivoca, en això, perquè en moltes de les seves altres intervencions posteriors a aquesta citació s'ha traït. Vostè està interessat per Espanya

–i tant, que ho està! Primer, pels seus ancestres, probablement com la majoria dels que som aquí en alguna mesura, però també pel futur. Vostè sap que no hi ha una Catalunya..., vostè sap que no hi haurà una Catalunya lliure sense una Espanya diferent. I aquesta Espanya diferent no ens hem de preguntar si mai existirà, dependrà, efectivament, del fet que les idees que surten d'aquí –com vostè ha dit–, perquè sempre o quasi sempre han sortit d'aquí, triomfin.

Però aquestes idees sempre han tingut un ressò. Per exemple: vostè parla de l'any 1904 o de l'any 1901 i jo parlaria de l'any 1907 i de l'intercanvi de cartes entre Maragall i Unamuno, perquè Maragall va fer un article, aleshores..., després d'haver dit «adéu, Espanya» va dir «visca Espanya», no? I vostè ho sabrà bé, i el president Pujol encara més, perquè alguna vegada, fins i tot, potser n'hem parlat i tot.

I, quan va escriure aquest article del «visca Espanya!, i nosaltres serem els autèntics espanyols, i ells no saben el que és l'autèntica Espanya, i nosaltres la farem...» –que ara podríem considerar que era una ingenuïtat, perquè, efectivament, no va ser real–, va tenir una resposta. I la resposta era de Miguel de Unamuno que li deia –li deia–, de Madrid estant –em penso–, o de Salamanca, deia: «Maragall, no l'entendran, no cal que s'hi escar-rassi» –diu– «perquè quan vostè..., cuando usted dice “Visca Espanya!””, ¿sabe qué entienden? El otro día un compatriota mío, en la estación de Bilbao, gritó “Gora Euskadi!” y aquí en Madrid tradujeron “Muera España!”» –perquè havien entès «¡Muera España!»». «No lo entenderán nunca; piensan...» –en fi, deia coses molt dures, no?– «piensan con aquello que sirve para otras cosas en el cuerpo humano» –deia ell– «no piensan con el cerebro.» Això ho deia Unamuno, però la veritat és –la veritat és– que aquest diàleg de l'any 1904, de l'any 1907... –que evidentment era un moment de gran florida del catalanisme: va ser l'any del pressupost de cultura de l'Ajuntament de Barcelona, que, com tothom sap, era un pressupost d'educació, i va ser l'any de la Solidaritat i tantes coses més, no?

Però hi ha gent a Espanya que ens escolta. I tenim l'obligació de parlar-hi. I no és el mateix, senyor Carod-Rovira, el senyor Zapatero que el senyor Aznar, en aquest sentit, i, si no, vostè, per què em va demanar una entrevista amb el senyor Zapatero i, que jo sàpiga, no l'ha demanat amb el senyor Aznar? –o potser sí, potser sí. Però a mi em va demanar una entrevista amb el senyor Zapatero i em penso que li va concedir. Per què? Home, perquè vostè sap que, en bona mesura, la Catalunya lliure que volem –i deixi'm utilitzar «lliure» en una accepció modesta, si vostè vol–, la Catalunya lliure que nosaltres volem és compatible i és necessària i va necessàriament lligada amb una Espanya lliure i amb una Espanya plural i amb una Espanya viva, no l'Espanya de la por, l'Espanya del *barullo*. Que el *barullo* és justament en el cervell dels que veuen, en el *barullo*, la por que existeixi una Espanya plural en la qual ells no tindrien missió, perquè la seva missió és mantenir-la unida i tancada; Espanya, mantenir-la sempre diferenciada i en el fons dividida, i sempre sota les regnes d'algú que l'hagi de dominar perquè és..., en fi, perquè és un país que en el fons el que fa sempre és acabar-se barallant.

El Senat, el necessitem, senyor Carod, i el necessitem per expressar políticament la pluralitat espanyola. La Constitució ho diu; després ho impedeix, perquè el fa elegir per províncies. I nosaltres necessitem un senat com els alemanys, en què el Govern i el Parlament de cada un dels *Länder* són representats en el Senat, i, com vostè sap, el Senat és presidit, *à tour de rôle*, un darrere l'altre, pels presidents de cada un dels *Länder* alemanys. Aquí hauríem de fer el mateix. Aquí el president Pujol hauria sigut ja... –ara no ho podrà ser, probablement, perquè no es torna a presentar a les eleccions–, però hauria sigut president del Senat. I vostè em dirà: «De què hauria servit que el president Pujol fos president del Senat?» Home, sí que hauria servit, no ens enganyem: és que l'avenç del català, per exemple, i tantes altres coses que hem de fer en la línia de predicar que Catalunya no és difícil, no és esquerra, no és estranya, no és complicada, que Catalunya no és Finlàndia ni Lituània, sinó que és, precisament, un país amb un idioma llatí, proper, que s'aprèn fàcilment, és que tot això no avançaria si nosaltres tinguéssim l'oportunitat de participar d'una forma més viva i amb més protagonisme en unes institucions que, per ser federals, no deixarien de ser espanyoles, però serien diferents, serien d'aquesta Espanya diferent de què abans parlàvem.

Vostè ha parlat del concert. Ja li vaig dir el que jo pensava, i jo crec que el País Basc té la seva història, nosaltres tenim la nostra, que ells tenen els seus antecedents, l'*abraço de Vergara*, i el Pacte fiscal, i una sèrie de coses que vénen del segle XIX i d'abans, que nosaltres no tenim. En tenim unes altres, segurament diferents i millors, en uns altres aspectes, però aquesta no. Per tant, entestar-se a entrar per la via basca en el que hauria de ser un millor finançament des del punt de vista de la disposició de fons líquids mentre es van cobrant els impostos, em sembla una via tancada, i, en canvi, la via de l'Agència Tributària, que li vaig exposar jo ahir, amb entregues a compte, amb lliuraments a compte dels impostos que s'han d'anar cobrant, em sembla a mi que seria, efectivament, una aproximació molt gran al concert.

Vostè sap –i ho sap de sobres, perquè ho hem explicat tantes vegades que ja, en fi, no ho hauria de repetir– que entre els quatre punts del federalisme fiscal nosaltres hi posem, en el primer lloc, efectivament, el 40-30-30, que ja vaig dir ahir que a Catalunya, probablement, hauria de ser 30-35-35, perquè tenim més competències aquí. Però el segon és igualar el règim foral al règim comú quant a resultats, no quant al mètode, que és una baralla impossible, però sí quant a resultats. Quant trigarem? Doncs, vam fer números i vam comptar que potser trigaríem vint anys. És a dir que nosaltres creixem aproximadament el 5% anual acumulatiu; aquest any creixerem més, pel que sembla –si es compleix el pressupost del senyor Montoro, que no hi crec, però bé...–; aquest any hauríem de créixer més, però, si nosaltres creixem el 5% anual i ells creixen l'1,5 o l'1,8 –és el que estaven creixent fa uns anys–, aleshores ens ajuntaríem o ens aniríem ajuntant encara que això trigaria bastant temps. Però jo penso que això l'important és posar-s'hi, saber que estem en el camí, perquè aquest camí després s'escurça de mil maneres diferents.

Vostè ha parlat de l'eix mediterrani; és una obsessió que compartim. Vostè ha parlat de la Corona d'Aragó, és una altra obsessió que compartim; tenim aliats, el Govern de la Generalitat de Catalunya sembla no saber-ho, té aquí al costat un president que es diu Marcel·lí Iglesias, que és català de parla, de Bonansa, de la Franja; i té a l'altra banda i té a les Balears un president que es diu Francesc Antich, exalcalde d'Algaida, catalanista i que ha fet de la defensa de la llengua catalana, una, i de la defensa de la qualitat del paisatge a les Illes Balears, el nucli del seu programa polític. I així li va: el volen descavalcar; el nostre amic Mates, expressent i que vol tornar a ser-hi com sigui, dedica més estona pràcticament a anar a viatjar a Balears que a ocupar-se, jo crec, dels temes de què s'hauria d'ocupar.

Doncs, bé, nosaltres, aquesta amistat amb aragonesos, amb balears i amb valencians, jo penso que la podem anar convertint, efectivament, en alguna cosa més que una amistat. Una construcció política que, evidentment, la Constitució no afavoreix perquè algun tipus d'inconvenient hi posa a la federació entre comunitats, però a la pràctica els convenis no estan prohibits, i segurament, per la via dels fets, es pot avançar bastant. Si algun dia ens topem, senyor Carod, amb el fet que la Constitució ens hi posa límits, aquí sí que haurem de dir que la Constitució s'ha de canviar en aquell punt, perquè contra la naturalesa i contra les coses naturals és molt difícil de posar-s'hi i no hi han lleis que prevalguin.

Vostè m'ha dit que el Tribunal de Cassació li sembla fantàstic, i després m'ha dit que, bé, que eren coses innovadores i que no les coneixia..., això l'hi vaig dir el setembre de 1998 a la platja del Remei de Tarragona, quan vam estar dinant, concretament –no es diu..., del Miracle, perdó, de Tarragona, que és al costat d'on viu–, vam estar dinant i jo li vaig portar un paper que no havia vist ningú –que no havia vist ningú–, que es deia Carta autonòmica catalana, i en la qual nosaltres parlàvem dels quatre federalismes, i una de les coses que demanàvem era que, en matèria judicial, el Tribunal de Cassació vingués a Catalunya i que només quedés per al Tribunal Suprem el recurs d'unificació de doctrina.

A Ferraz, vostè diu: «El senyor Vázquez» –el senyor Vázquez no està al Comitè Federal, afortunadament–, «el senyor Ibarra, el senyor Bono, etcètera.» No; «afortunadament» ho dic perquè no hi estic d'acord, amb ell, no hi estic gens d'acord i és notori, de manera que no em costa res de dir-ho. El senyor Bono sí que hi és, però vostè sap que va perdre les eleccions al Congrés, i el senyor Ibarra hi és, però el senyor Ibarra és el senyor Ibarra i jo li tinc molta simpatia, per altra banda, encara que moltes vegades no estem d'acord. Però fiqui's al cap, senyor Carod, i li dic amb tot l'afecte, que la línia de conducta del Partit Socialista Obrer Espanyol ja la va deixar ben clara José Luís Rodríguez Zapatero, fa molt poc, quan va dir: «El dret..., no el dret, l'obligació constitucional i estatutària dels presidents autonòmics és defensar les seves autonomies primer de tot, que han sigut elegits per a això.»

Després, aquí dintre del partit, en el Congrés, a la Comissió d'Executiva Federal, al Comitè Federal, ja discutirem si sí o no arribem a tenir un model únic d'aquells temes en els quals cada u ha defensat el seu interès. Però sà-

piga que primer de tot és això, i ell sap perfectament que encara que ell no ho hagués dit –i l'hi dic també, en fi, en confidència, quasi– jo ho defensaria. Però dóna la casualitat –i no és casualitat– que el Partit Socialista Obrer Espanyol, que ha tingut la tradició que ha tingut, avui està regit no només per una persona, sinó per unes idees i una experiència i una cultura política que inclou el federalisme real, el pràctic, el de l'amistat, el de l'obertura i el del respecte. I, per tant –i, per tant–, per aquest carreró Catalunya té una possibilitat que abans no tenia; no dic abans perquè el PSOE era diferent, sinó perquè històricament les hem passat de tots colors, i això és evident, i ara hi ha una possibilitat important d'avançar.

Nosaltres no acusem CiU de tenir contactes amb el Govern de Madrid. És a dir, no acusem el Govern de Catalunya –perdó– de tenir contactes amb el Govern de Madrid, que els ha de tenir, ni tan sols CiU de tenir contactes amb el Partit Popular. Nosaltres el que diem és que moltes vegades aquests contactes no estan fets en nom de l'interès de Catalunya, sinó a la pràctica, en nom d'un interès partidari; és aquest el problema. I ho dic per tancar el tema de Ferraz i no Ferraz: s'han de tenir contactes a Madrid, per descomptat que sí, el que passa és que s'han de tenir, jo crec, deixant ben clar quin és el nostre interès.

Immigració. No li accepto que vostè digui que nosaltres no hem lluitat a favor dels immigrants de la immigració anterior. Per l'amor de Déu, ara sí que puc citar Déu aquí... (*Remor de veus.*) Bé, potser és que no l'he entès bé, però m'ha semblat que vostè deia que no hi havia hagut, en fi, una consideració suficient per part nostra.

I amb l'escola pública, tampoc. Vostè diu: «Només predica la moral»; no, no, jo predico la moral i els *quartos* –perdó–, la moral i els... –ho dic, perdó, perquè després això se sent per tot arreu–, la moral i els *quartos* i tot el que calgui. Jo m'he passat dos anys durant la campanya electoral i, després, en el primer any de mandat, doncs, corrent Catalunya escola per escola, quasi. No, escola per escola, no; d'escola en escola, no? Com d'oca en oca, doncs, d'institut en institut. I la veritat és que la moral els cal, però també els calen els diners, però la moral molt, deixi-m'ho dir. Molt perquè, fins i tot amb els diners que hi han es podria fer millor, i no perquè ho facin malament, sinó perquè no tenen la sensació –i no tenim la sensació, ningú– que Catalunya hagi trobat la filosofia educativa que correspon al moment en què vivim i que estigui a l'alçada de la seva tradició pedagògica clàssica.

Vostè ha parlat de l'idioma, i quin impuls donarem a l'idioma, i quina política lingüística farem. Jo sóc un convençut que el català té un capítol pendent, que és el que la gent sàpiga que el català no és llunyà, que no és difícil. És a dir, quan nosaltres diem: «És que nosaltres sabem que el català no és tan diferent del castellà i que, per tant, si vinguessin aquí ens entendrien de seguida», em comparo amb un empresari... Vostè em dirà: «Això és molt...», en fi, això és molt materialista i és molt poc patriòtic.» No, no, però jo em comparo amb un empresari que tingués dificultat a vendre el seu producte. Què hauria de fer? Publicitat, explicar-se a última hora. Ja ens hem explicat prou, en aquest sentit; hem dit prou, una mica, per arreu que el català no és com el finès o

com el lituà, sinó que és un idioma que s'aprèn molt fàcilment, que en tres mesos els nois que vénen aquí –ja ho vaig dir ahir–, doncs, l'aprenen quan estan a la universitat i que, per tant, no hi ha dificultat. Hem fet prou propaganda del català, per dir-ho així? No aquí, no: fora d'aquí. Hem anat amb una actitud més que defensiva, ofensiva? D'acord que hem publicat anuncis al *Times* dient: «*Where is Barcelona? In Catalonia, of course*», però això dubto que..., bé, va tenir la seva utilitat, probablement, en aquell moment, però potser s'hauria de fer més. En fi, deixem-m'ho aquí.

Potser aquest tipus de coses, l'exposició que finalment s'ha fet, al cap de vint anys. Jo sempre li he demanat al president Pujol que corri més per les Espanyes i que s'expliqui, perquè quan s'explica l'entenen. I quan va a Lepe triomfa –perdoni, però és veritat, és veritat–, (*rialles*) i quan va al Senat, també, i va fer un discurs magnífic al Senat. Després, no ho entenc, no s'ha posat mai en la cosa de demanar que torni a haver-hi la sessió del Senat; per això el Senat és important, senyor Carod. Jo crec que el català l'hem d'explicar també actuant, d'alguna forma, parlant el català al Senat, evidentment, i practicant més la nostra pròpia autoconfiança en la nostra llengua. Serà una llengua normal? Sí, serà una llengua normal. El que passa és que no hi ha cap llengua normal en el sentit que no n'hi ha cap que sigui exactament igual que cap altra llengua, cap. Vostè em parla del flamenc a Flandes; la situació del seu idioma, doncs, és absolutament diferent: l'anglès hi juga un paper que aquí no juga; aquí en juga un altre d'important. En fi, no hi ha dos idiomes que tinguin el mateix estatut, la mateixa situació i, per tant, normal no sé ben bé què vol dir. No serà l'espanyol, no serà l'anglès, no sé si serà el francès, perquè el francès, evidentment, està passant dificultats.

I, parlant de francès, per què parlo jo del francès? Home, jo quan vaig parlar de francès va ser quan vaig anar a veure la ministra francesa de Cultura, en aquell moment, Catherine Trautmann, perquè li vaig dir: «Nosaltres, si vostès fan un gest a Catalunya Nord, nosaltres el podem fer molt fàcilment a Catalunya, perquè nosaltres amb vostès hi tenim un deute històric. Per a nosaltres, vostès, França és el país de la llibertat durant molts anys: quan hem hagut de llegir, quan hem hagut de veure cine i quan hem hagut de discutir de política, hem hagut d'anar, d'alguna forma, a beure de les fonts franceses. França és per a nosaltres una referència positiva, i el francès també. Per tant, facin el favor, facin el favor de fer aquest gest amb el català a la Catalunya Nord, perquè nosaltres el farem amb el francès, perquè ens ve de gust, perquè és un deute que tenim amb vostès.» I d'altra banda, i molt important, és el segon idioma de la majoria dels immigrants o una bona part dels immigrants que tenim a casa i, per tant, no és balder, no és absolutament inútil que el francès sigui conegut. Potser més de la meitat dels immigrants recents que tenim de fora, extracomunitaris, tenen per segona llengua el francès. I és per això que ahir en vaig parlar.

No vull parlar més de Joan Maragall, perquè semblaria que estem massa en família, però li recomano que llegeixi, respecte als temes que vostè ha tractat citant-lo a ell, *L'Empordà*, un article que té, dirigit als emporda-

nesos i que els explica què és ser empordanès, què és ser català, què és ser europeu, què és ser espanyol. O sigui, penso que és molt interessant perquè ell diu que la part és el tot i és un article que a mi, particularment, doncs, m'ha impressionat molt i m'ha inspirat, però jo crec que ha inspirat també molts altres catalans i, segurament, amb més propietat que a mi mateix, que totes aquestes coses les puc veure, segurament amb una mica *pro domo*, una mica amb un esperit familiar que no seria fàcil de fer compartir per tothom.

Senyor Carod, no es tracta de canviar de vehicle, no es tracta exactament de canviar de vehicle: es tracta que tots els que hi hem de pujar, en el vehicle que sigui, ho tinguem clar. O si vol, diguem-ho d'una altra forma: canviem de vehicle, d'acord. Un altre, en fi, una altra construcció política. Vostè hi pujarà? Clar, això és el que jo voldria saber, si vostès ho tenen clar. A mi em sembla bé que vostès juguin en aquesta mena de món que està entre, en fi, entre el bé i el mal, entre el sí i el no, entre el blanc i el negre i sempre tenen la raó de tot, i els altres expressen les limitacions i vostès la completud i la generalitat. Home, ja estic d'acord que en algunes coses vostè té el dret a fer-ho, però sempre, sempre, sempre, no. No és..., vostè, *in medio est veritas*, però vostè no sempre està *in medio*, m'entén què vull dir? Tinc la impressió que, de vegades, exagera una mica aquest paper paternal sobre tots nosaltres, sobre tots els altres, que per la seva edat no li correspon, per altra banda, encara que vostè també ja la comença a tenir, una mica d'edat. (*Rialles.*) I a més, va ser, si no recordo malament, director general o delegat de Cultura..., no: delegat de Cultura a Tarragona de la Generalitat de Catalunya. Per tant, vostè sap perfectament –diguem-ho així– que hem de canviar de vehicle, però que, clar, abans de canviar-lo i abans de comprar-lo, quasi jo diria, hem de saber entre quants el comprarem, aquest vehicle. Per utilitzar una mica el tipus d'exemples que vostè posa.

Miri, de comarques i de Barcelona, vostè diu que jo he fet un discurs barceloní. Jo soc barceloní i, per tant, he estat alcalde de Barcelona durant quinze anys i, per tant, difícilment se'm treurà l'accent, per entendre'ns. Però, sap què passa? M'ho he pres molt seriosament, la meva feina me l'he presa molt seriosament, i des que vaig tornar de Roma l'any 98 no he fet res més que voltar per Catalunya, a part d'estar moltes hores aquí, perquè s'hi havia d'estar, evidentment; però, a part d'això, bàsicament no he estat a Barcelona, he estat, bàsicament, per tot arreu. I sap quina impressió n'he tret? Que de les comarques se'n parla molt, però que es fa poc; una.

I dos –i és més referit al que vostè deia que no s'adapta al punt de vista de les comarques–: jo he trobat, per exemple, entre els empresaris, he trobat més empresaris innovadors fora de Barcelona que a Barcelona. Jo quan he trobat els Pujol, de Mollerussa –que sempre surt, pobre!–, o el Ros Roca o els Terradellas, de l'espetec de Vic, eh?, o els Alsina, o els Pont..., en fi, aniríem seguint. Trobo que aquests senyors són probablement més innovadors del que és l'empresari mitjà de Barcelona, per entendre'ns –m'ho sembla. És més, quan vaig anar a un dels cercles empresarials barcelo-

nins i els vaig dir: «Per què no convoqueu aquesta gent que us parlin d'empresa?» Els va semblar que allò no era important, que allò no era..., en fi, no els han convidat, i ells tampoc gosen. Sí que van a veure al president de la Generalitat, per descomptat, perquè, a més, hi tenen confiança; però, venir a Barcelona a explicar-se davant del públic empresarial..., primer, no els conviden, i, després, ells segurament no gosen ni creuen que sigui important. I no només a nivell d'empresaris, també a nivell de pagesos, que ho són, d'empresaris, i cada vegada més, i ho reivindiquen que ho són, eh?

I ja que jo pensava parlar d'agricultura quan vostè intervingués, però veig que no n'ha parlat, igual com amb altres matèries, doncs, he hagut..., de medi ambient, he hagut d'aprofitar la intervenció del senyor Ribó perquè ja estava una mica previst així, però tots preveiem que vostè parlaria d'agricultura i no n'ha parlat... (*rialles*), o molt poc.

Aleshores, sí que els vull dir –sí que els ho vull dir– que jo crec que hi ha hagut un canvi de tònica en agricultura en aquest país, perquè el nou conseller és altrament més dialogant que el conseller anterior. I això li dona un crèdit que efectivament l'anterior no tenia, encara que li haig de dir, senyor Grau, que ser més creïble i més dialogant que l'anterior conseller d'Agricultura no era enormement difícil, no era... (*Rialles.*) És el que havia aconseguit unes cotes d'incapacitat per al diàleg probablement no superades per cap altre conseller. En tot cas, sàpiga que nosaltres veiem positivament les seves relacions amb la Unió de Pagesos i, en general, amb les organitzacions agràries. Creiem que el Pla de desenvolupament rural és interessant per les seves xifres i és interessant per la forma com s'ha anat desenvolupant. Però pensem, també, que s'ha de fer una aposta més forta a una sèrie de temes que el nostre conseller alternatiu, Ramon Vilalta, sempre hi insisteix: un són els temes de qualitat, que vostè coneix bé. (*Remor de veus.*) Un són els temes..., tots dos han sigut alcaldes de Mollerussa parlant-ho bé... (*Veus de fons.*) Ah, no, ell no, ell no..., perdó. (*Remor de veus.*) Regidor, regidor!, regidor, sí!. Bé, molt bé. No, d'això se n'ha de preocupar, perquè com que vostè va marxar, ara, la pròxima alcaldessa de Mollerussa serà la Teresa Ginestà, i, si no, ja ho veurà. (*Rialles i veus de fons.*) Però, en tot cas, en tot cas... (*Remor de veus.*) Això ho diu vostè...

El president

La campanya municipal, deixin-la per quan toqui, eh? (*Rialles.*)

El Sr. Maragall i Mira

Bé. Crec que, francament, hauríem de ser una mica més ambiciosos en el tema del cofinançament. És a dir, em diuen, la Unió de Pagesos, que seria interessant intentar arribar l'any 2003 a la revisió de l'Agenda agrària 2000-2006 amb una possibilitat de pujar les quotes de partida del que són els recursos que ens arribaran per aquesta via, no?

Perquè, què va passar? Va passar que nosaltres no teníem calés, i com que no teníem calés, encara en vam perdre més, curiosament; perquè per tenir 40.000 mi-

lions de, per exemple, indemnitzacions compensatòries d'alta muntanya –que és un dels programes agraris que hi havia en marxa– vam arribar a poder tenir 40.000 milions i no els vam tenir perquè no teníem els 7.000 milions per al cofinançament i els vam perdre. Això va ser dolent en aquell moment, però ha sigut encara més dolent ara, en el moment de fer l'Agenda. Perquè, què ha fet el comissari Fishler? Ha agafat el que hi havia. Ha agafat els quartos que rebíem i, efectivament, a partir d'aquí ha anat indexant cap amunt els quartos que podia enviar. I nosaltres hem partit d'una quota molt baixa perquè durant uns anys aquests diners no els vam tenir.

Aleshores, què diu la Unió? La Unió està dient... (*Veus de fons.*) Perdó...? (*Veus de fons.*) És que el senyor Vilalta em dona lliçons, també, sempre que pot... Què diu la Unió de Pagesos? Diu que el que hauríem de fer ara –el que hauríem de fer ara– és pujar el cofinançament, anar una mica més enllà en els programes cofinançats sobre la base d'aportacions extres de la Generalitat durant uns anys, i també aportacions de fons privats, de manera que el punt de partida dels programes en el moment en què arribi la revisió sigui més alt i nosaltres puguem pressionar la Unió perquè, efectivament, ens posi en una categoria més alta quant a les quantitats. Em sembla que això és absolutament important.

I, finalment, si hi ha... –referit a forestal i al bosc–, si tornen a haver-hi incendis, que n'hi hauran –i n'hi han hagut aquest estiu bastants, també, encara que no ho sembli–, per favor, no tornin a fer el que van fer l'altra vegada. Per exemple, quan es va cremar el Bages, vostès van donar les ajudes a través dels compradors de fusta. I vostès les haurien de donar –o les haurem de donar nosaltres en el seu moment–, no a través dels compradors (*rialles*), dels rematadors, que en diuen, que són els que van comprant camp per camp, i de les serradores, que són els que compren els rematadors, sinó que s'han de comprar als propietaris forestals, que són els que venen. Perquè vostès han donat crèdit als compradors i no als venedors, i els que estan arruïnats són els venedors, que són als que se'ls ha cremat el bosc. I què els passa? Ve el rematador i diu: «Escolti, això que s'ha cremat –això que s'ha cremat– li ho compro demà a tal preu.» I el pobre propietari diu: «Home! És un preu molt baix.» Diu: «Doncs, ja tornaré l'any que ve.» I l'any que ve, en fi, amb el dessecament que es produeix en un any la fusta perd valor, perd pes i perd valor. De manera que si mai més hi tornen a haver incendis, que n'hi hauran, per favor, canviïn de xip i enfoquin el finançament cap als propietaris forestals i no pas cap als compradors.

Vostè al final, després de parlar llargament, senyor Carod, doncs, de temes que es referien a Catalunya i a Espanya i a la nostra manera de ser i com haurien de governar-nos, etcètera, ha citat una tirallonga de temes que ara a mi em serà impossible de contestar, però que estic disposat a contestar-li sempre que vulgui, fins i tot, si els vol repetir ara els tornaré, en la contrarèplica, a tocar, no? Ha parlat d'habitatge, de família, d'autopistes, de peatges, de Llei de caixes, del gran negoci –no sé ben bé a què es referia–, del PHN... En tots aquests temes la nostra postura és bastant coneguda, però si ho torna a demanar, doncs, jo li ho explicaré, eh?

Per acabar, nosaltres, de vostès, esperem quasi tant o més del que vostès esperen de nosaltres. Però per això s'han de definir. I li ho dic amb tota cordialitat: jo entenc perfectament les consideracions de caràcter politicoelectoral, d'espais, d'on és que un s'ha d'adreçar per tenir més vots en les properes eleccions, però hi ha moments, senyor Carod –no són moments de caixa o faixa, perquè això tampoc és tant així, mai, però–, hi ha moments a la vida que els principis han d'estar per sobre de les conveniències i del càlcul electoral i, en fi..., de les conveniències a curt termini.

De debò, vostè ha explicat millor que ningú en quin punt es troba Catalunya avui: es troba en una cruïlla, però volem saber vostè quin cantó agafarà.

(*Aplaudiments perllongats.*)

El president

Té la paraula l'illustre diputat senyor Josep-Lluís Carod-Rovira, per trenta-dos minuts.

El Sr. Carod-Rovira

S'ha deixat les ulleres, senyor Maragall..., ja les recuperarà. (*Remor de veus.*) D'aquesta segona intervenció seva, m'han semblat particularment interessants les seves propostes a l'entorn de la problemàtica de la pesca a Catalunya. (*Rialles.*)

Efectivament, la pesca. La flota pesquera catalana, senyor Maragall, necessita des de fa temps una renovació important –necessita una renovació important. Perquè... i és lògic que vostè n'hagi parlat perquè essent de Barcelona que tenen la mar a prop, és lògic que vostè parli de la pesca, com jo que vinc de poble, de què hem de parlar els de poble, si no és d'agricultura, no? (*Rialles.*) Doncs bé, la flota pesquera catalana necessita una renovació important –important–, i, a més a més, s'ha d'anar en compte perquè en el seu moment la Unió Europea va facilitar, va animar els pescadors catalans –total sis mil famílies que s'hi dediquen, els va animar– a embarcar-se en la compra de noves barques, de nous bastiments, i després les coses no sempre han anat bé i algunes d'aquestes famílies avui tenen veritables dificultats per retornar els crèdits on es van embarcar per comprar aquestes embarcacions, com d'altra banda vostè sap perfectament.

També és interessant la segona línia de reflexió que vostè ha apuntat quan deia: «Compte, perquè hauríem d'incrementar les mesures de control de tot el peix que arriba al nostre mercat» –els de Cambrils som així– «perquè part d'aquest peix no sempre se'n pot certificar amb precisió l'origen. Cal veure, doncs, si aquest peix continua passant el que passava en plena guerra de l'ex-Iugoslàvia quan molt peix amb l'etiqueta en italià, en realitat era peix croat. És clar que per l'accent així indirecte ben bé no es notava, no?, però no sempre tenia, aquest peix, el millor nivell de control higiènic, de control sanitari i de control alimentari.

I, també, acord en la tercera línia de reflexió que vostè ha apuntat quan deia: «Hem d'assegurar-nos que hi ha noves generacions de catalans que es volen dedicar a la pesca i, per tant, a aquestes noves generacions els hem de facilitar la millor formació professional possible.»

Sap què passa, senyor Maragall? Que em penso que..., o és que nosaltres ens expliquem malament, que també és possible, o aquí hi ha algú que no acaba d'entendre les coses. I quan dic «algú» vull dir, per exemple, vostè mateix i, per exemple, l'altre dia, el senyor Mas, que deia: «Segons què voti Esquerra Republicana de Catalunya, doncs ha d'anar cap aquí o ha d'anar cap allà..., allò, nois a veure si feu bon dat, no?» Nosaltres no som Mas...overs de ningú, nosaltres som un partit polític in-de-pen-dent, senyor Maragall, senyor Pujol i companyia. I els partits independents voten el que els dóna la republicana gana. I nosaltres no tenim la més mínima obligació ni de votar-li a favor de la seva Moció de censura, ni devem res a ningú com perquè ens forci tant que l'hàgim de votar en contra.

Nosaltres, sap què farem? El que voldrem, el que més ens convindrà a cada moment, perquè hi ha una cosa que s'ha acabat a la política catalana: la política catalana ja no és cosa de dos que es barallen o que fan veure que es barallen i que al final resulta que es posen d'acord en temes essencials, perquè algunes d'aquelles lleis que dèiem abans de quan l'etapa involucionista del PSOE en matèria econòmica... Escolti, algunes d'aquelles lleis les van votar aquí i les van votar aquí. Per tant, nosaltres farem el que voldrem, i no tenim cap obligació.

Què vol dir decantar-nos? Vostè no m'ha contestat cap on es decantarà vostè. Em pot precisar, vostè, quan el Partit dels Socialistes de Catalunya - Ciutadans pel Canvi –i ciutadanes suposo que també– posarà fi a la seva equidistància entre l'Esquerra Republicana i Convergència i Unió? Quan posarà fi a aquesta equidistància? Està vostè en condicions d'assegurar-me, senyor Pasqual Maragall i Mira –que l'altre dia em va dir el Joan Francesc que es veu que són parents de lluny–, senyor Pasqual Maragall, està vostè en condicions d'assegurar-me que la pròxima legislatura... –és que li ho he preguntat abans i deu ser una de les coses que li he dit que se li ha oblidat–, que la pròxima legislatura vostè continuarà defensant, segons els resultats, un acord de govern amb aquests partits que s'asseuen ara aquí, i que, per tant, no proposarà una altra fórmula? Que no dic que no la pugui proposar. Està perfectament legítim per proposar el que vulgui democràticament. Però, a veure si ens aclaram: es pot definir vostè? És vostè qui es presenta avui, aquí, a candidat de president de la Generalitat; jo no –ho rectifico–, jo encara no.

Vostè s'ha de definir. Vostè ha sortit aquí a fer una proposta de país, a fer una proposta de com organitzar aquest país, de què ha de convertir, en realitat, el Govern que vostè es fia de presidir. I vostè ha de dir amb qui espera fer aquest govern. Per què som nosaltres els que ens hem de definir? O és que no ens definim prou? Per què continuar pensant la política catalana només com un joc a dos? Si és avorridíssim un joc a dos! Si abans, quan he dit el d'Olesa i Esparreguera, ho he dit per la banda baixa, no pel bé que ho fan, pel molt bé que ho fan, a Olesa i Esparreguera, ho he dit per la banda baixa. Això és el que avorreix el país. El país vol una altra cosa, perquè, és clar, segons quin vehicle, doncs, potser hi sortirem guanyant anant a peu. Miri, jo vaig parlar, efectivament, amb el senyor Zapatero. Va ser una conversa molt, molt agradable. Recordo que el pri-

mer que em va dir és: «*Tu eres independentista pero suave, ¿verdad?*» I jo li vaig dir, sense cantar: «*Suave, que me estás matando.*» (Rialles.) Perquè sap una cosa? Mentre, per una banda, vostè fa un discurs federal impecable que se'l creu, perquè a més a vostè se li nota que se'l creu de debò, per altra banda, trobem un Zapatero que està entre el discurs federal que fa vostè i el pacte antinacionalista, *antiterrorista* –que ho anuncien en castellà– que signen amb el Partit Popular. De quin partit Socialista parlem? Del Partit Socialista del senyor Odón Elorza y Aguiguren o del Partit Socialista del senyor Redondo Terreros? No, no és el mateix, no. La sigles són les mateixes, el que defensen no és el mateix. No és igual defensar el dret a l'autodeterminació que estar-hi en contra, com no és igual anar a peu que anar en coet espacial. A veure si ens entenem: de quin Partit Socialista parlem? De quin federalisme parlem? Què és el que volem realment federat? Vostè sap molt bé –vostè sap molt bé– que ni Esquerra Republicana de Catalunya ni jo no ens desentendem d'Espanya. Com ens hem de desentendre d'Espanya si la tenim aquí al costat, si molts en venim familiarment? Avui ningú, en un món comunicat, es pot desentendre de ningú, absolutament ningú es pot desentendre de ningú. En un món globalitzat, qualsevol cosa que passa immediatament ens afecta, no només les nostres consciències, sinó les nostres butxaques. Ningú es desentén d'Espanya.

Ara, en aquest Senat que volem fer, perquè serveixi, tindrem les distintes comunitats nacionals, com els *Länder* alemanys, dret a veto? Ho tindrem això? Podrem anar allà directament des d'aquest Parlament a portar les nostres proposicions de llei perquè tinguin vigència en el conjunt de l'Estat? En els organismes que són comuns –diuen que són comuns– a l'Estat, des del Banc d'Espanya –mentre duri–, el Tribunal Constitucional, Radio Televisió Espanyola..., en aquests llocs continuarem barallant-nos per si hi ha una quota de partit que al final es disfressarà amb quota nacional? És que això ja ha de venir establert per llei. Com podem passar-nos vint anys més agafant el telèfon, trucant al col·lega de torn a Madrid –i fixi's una cosa, senyor Maragall–, col·lega de torn que avui és el PP, que ahir era el PSOE i que demà tornarà a ser el PSOE? I els que avui són comprensius, diuen, amb nosaltres, demà ens recordaran el dolents que eren quan manaven. És això que ens hem de demanar. Hi haurà un plurilingüisme real en aquests organismes que són comuns? Quan tindrem en aquest país un ministre o una ministra de Cultura tan culte que, com a mínim, sigui capaç de parlar dues de les quatre llengües oficials de tot l'Estat? Quan ho tindrem això? (*Remor de veus.*) No estic dient quan tindrem un ministre català, els catalans som plurilingües. No és d'aquí que parlo, no és d'aquí que parlo. (*Persisteix la remor de veus.*) Estic dient, senyora Figueras i cia., que vol dir companyia, quan tindrem un ministre castellanoparlant tan culte, plural, sensible i federal que serà capaç de parlar alguna llengua més enllà de la seva? Els d'aquí ja en sabem, els europeus som així. (*Remor de veus.*) Els d'aquí sempre hem parlat idiomes. És d'això que els parlo, i no d'una altra cosa.

Quan hagi passat aquesta etapa, quan de manera progressiva hagi passat l'etapa del Partit Popular, en aquest país i en aquest Estat, haurem de fer un pensament. I

quin pensament haurem de fer? Haurem de demanar-nos si tot allò del que vam ser capaços al final de la primera transició estem ara en condicions de tornar-ho a impulsar amb més garanties i amb uns nous horitzons, que ja no poden ser els mateixos de fa vint-i-cinc anys, perquè ja estem a la Unió Europea, i amb més possibilitats d'èxit. És a dir, és possible una convivència igualitària en drets i en deures de la diversitat de pobles, llengües i cultures de l'Estat espanyol? És això el que ens ha d'interessar. I no tant el discurs aquí. Vostè ha de fer el discurs perquè el sentim, però nosaltres ja n'estem de convençuts. És allà que s'ha de fer el discurs. I l'ha de fer vostè, i l'ha de fer Convergència i Unió, i l'hem de fer tots nosaltres, perquè al llarg d'aquests anys de democràcia, vint-i-quatre anys de sistema democràtic a l'Estat espanyol, quan no hi havia majoria absoluta, els diputats que donaven la majoria absoluta eren els diputats de Convergència i Unió, els diputats del PSC o, com ara, els diputats del PPC. Per tant, sempre, quan no hi ha hagut majoria absoluta, han estat diputats de Catalunya i diputades els que han donat aquesta majoria absoluta. I un es pregunta de vegades: a canvi de què? O si aquesta cessió de majoria absoluta ha estat realment beneficiosa.

Pocs mesos abans de l'any 31, de l'abril del 31, hi va haver el que se'n va dir el Pacte de Sant Sebastià. No estic pas reclamant la reedició d'un pacte d'aquelles característiques, però sí que és bo que en recordem l'esperit, d'aquell pacte. En què va consistir? En el fet que diferents partits de diferents comunitats nacionals de l'Estat, d'acord amb polítics espanyols de partits d'esquerres progressistes, van pactar un escenari polític diferent que fos respectuós amb aquesta diversitat. Jo crec que quan hagin passat aquests anys de govern del Partit Popular, no serà de més, perquè si no, no se m'acut cap altra sortida, que posem les bases d'una segona transició política, una segona transició política en la qual siguem capaços de descriminalitzar de manera absoluta el que són afirmacions normals per la gent normal, és a dir, valors que pertanyien al nostre patrimoni cultural i polític. Per exemple: el valor democràtic de l'autodeterminació. Jo no sabia dir-ho amb paraules millors que les que deia el document fundacional del PSC -congrés- quan deia que es tractava d'un dret «inalienable» i «imprescriptible». Doncs això. Quan deixarà de fer por la reivindicació serena i tranquil·la del dret dels pobles a escollir a cada moment amb llibertat el seu present i el seu futur? Qui té por d'això? Ningú que sigui demòcrata no pot tenir por d'això. Per això és important que ho recordem aquí. Ho deia, a més a més, un socialista destacat, Serra i Moret, quan afirmava: «Pertoca als catalans de no deixar-se malmenar ni prendre l'esperit de ciutadania, el dret d'autodeterminació, reconegut avui com un principi universal de civilització i de suficiència humana.» I conclouia: «Els catalans...», i les catalanes –això ho afegeixo jo– «diran si volen una Catalunya amb estatut d'autonomia, si la volen independent de tot i de tothom, si la volen confederada amb altres nacions peninsulars o si la volen formant part dels Estats Units d'Europa, on a nosaltres ens abelliria de veure-la.» Quan diem això, quan afirmem això, com li sona això, senyor Maragall? Li sona que això forma part del que en podríem dir el

seu «patrimoni polític»? Forma part de la seva cultura política? Se sent proper vostè a aquests plantejaments?

Crec que hem expressat amb claredat al llarg del debat la voluntat d'Esquerra Republicana de Catalunya de no ser subsidiària absolutament de ningú. Però si ens posem a tocar aquesta Constitució espanyola, que no sigui només pel Senat. Miri, si jo fos federal –que no és el cas, en tot cas, federalista europeu, sí– estaria enormement preocupat perquè l'única vegada que en tota la Constitució espanyola surt la paraula «federalisme» o «federació» és justament per prohibir-la. Doncs, diguin-ho, això, si ho saben, perquè segur que se l'han llegida moltes vegades. Diguin-ho. Que l'article 145 de la Constitució espanyola va directament contra la nostra línia de flotació, contra la capacitat de retrobament i col·laboració entre Catalunya, el País Valencià i les Illes Balears. El senyor Ruiz Gallardón es permet de potenciar un òrgan comú de la Comunitat Autònoma de Madrid amb les dues Castelles i no passa res, i aquí, amb vint-i-un anys, amb prou feines, i ara tot just, hem començat a fer coses amb el govern de les Illes Balears.

Jo, senyor Maragall, voldria entendre que aquesta Moció de censura, tal com ha estat presentada, ha de ser entesa com el darrer episodi, com el darrer gest, com la darrera etapa, de la cultura política de la transició. En certa manera, és com una nova cessió de la vella política de sempre. I en alguns dels discursos que venien d'aquí –i que venien d'aquí– això es notava més. És a dir, semblava com si fos una mena de ball de bastons on ningú volia reconèixer les coses positives dels altres. Miri, jo no em poso al mig d'enlloc. El que sí que queda clar és que Esquerra Republicana de Catalunya sí en algun lloc està al mig, és al mig del catalanisme democràtic. Aquí sí que estem exactament al mig. Cadascú deu saber qui són les seves fronteres i amb qui fa frontera. Però nosaltres, en aquest punt, sí que estem situats al mig. No pretenem tenir la raó, n'hem comesos molts d'errors, lògic en un partit que és el partit degà de la política catalana, que té setanta anys d'història. Hem tingut dies gloriosos, hores adverses i episodis que més val que els passem per alt o de puntetes, però hi som.

I no només hi som, sinó que hi serem cada vegada més. I creiem que és estèril, inútil, injust, per a la societat catalana que tota la política catalana s'acabi reduint a dos pols que s'alimenten de la confrontació. Perquè això l'únic que fa és afeblir-nos i, en el fons, donar una imatge poc madura i poc nacional del país com a tal.

Vostè sap molt bé que nosaltres, que Esquerra Republicana de Catalunya, no votarem favorablement la seva Moció. Allò que deia un diari: la moció de censura de Maragall és la moció de censura de Pujol presentada per Maragall com a candidat alternatiu. No hi votarem a favor.

Això no vol dir que no votar-hi a favor impliqui que votem a favor del Govern. Ja hi hauria algú que li faria il·lusió interpretar-ho així. Però la realitat és que votar a favor de, en una moció d'aquestes característiques –que ha estat descrita, amb més o menys fortuna, per altres oradors– implica necessàriament també votar en contra, en contra de. I és justament aquest estil, aquesta manera, aquesta cultura, aquest escenari polític, el que nos-

altres volem superar. És veritat que compartim bona part del diagnòstic de la malaltia –encara que al Grup Parlamentari no hi tinguem cap metge. El que no compartim és la recepta, no compartim la recepta. És evident que tenim una Generalitat, des de fa sis anys, que està condicionada pel Partit Popular. És evident que hi ha un cansament de model. Massa temps el mateix partit i la mateixa gent als mateixos llocs no acostuma a ser mai bo, tot i que hi ha altra gent i altres partits que també fa molts anys que hi són, en àmbits de poder polític i en àmbits de poder econòmic. És veritat que la gestió és manifestament millorable o, com deia aquell, «que ens falten competències i que sovint ens sobren incompetències.» Però li deia que votar a favor de seria en aquest cas votar en contra de, i això és donar continuïtat a aquesta Catalunya dual, reduccionista, incompleta, que no és la nostra Catalunya. És fer una política frustrant de sempre per no canviar res. Perquè, quin sentit té presentar una moció de censura a un president que plega, a un home que se'n va? Vindrà a la votació amb un resultat més que anunciat i, quan s'hagi acabat, Catalunya estarà igual, amb un govern de la Generalitat exactament igual, condicionat pel Partit Popular. A aquest nivell, cap canvi, doncs.

Sap quin seria el canvi de debò? Ara que tothom ha escoltat el seu programa de govern, ara que tothom sap que vostè és un bon candidat, que ha estat un gran alcalde, que és un dels polítics en cartell més destacats que té aquest país, el canvi de debò seria que vostè retirés la Moció de censura i no la sotmetés a votació, que no anés a perdre una votació, que guanyés en credibilitat, en generositat i en patriotisme. Sigui valent i eviti la votació. Estengui la mà cap a tots els altres partits catalanistes i gestionem tots junts els dos anys que ens queden. Vam fer-ho els dos primers anys de la transició amb el Pacte de progrés als ajuntaments.

Vostè deia ahir literalment: «Hem d'afrontar el futur mundial tan incert.» Doncs, bé, en temps difícils, en temps de crisi internacional els països fan pinya per sobre de les diferències, i avui a Europa els països adopten polítiques més nacionals que mai. A més a més, fóra bo que ens acostuméssim a treballar en col·laboració partits diferents, perquè així serà el proper govern de Catalunya: un govern de partits diferents, plural, i Esquerra aspira a ser-hi com a garantia d'una Generalitat nacional i progressista.

Aquesta és l'única estratègia per canviar consciències. Jo em pregunto, per què, senyor Maragall? Per què, senyor Pujol? Per què no pot ser allò que la gent veu clar i veu bé. Per què no ens podem posar d'acord en temes bàsics els dos anys que queden? Per què no preparem junts la segona transició els mateixos que vam començar la primera?

Mentre uns i altres, mentre vostès es neguen a entendre's, diuen: «No, perquè, és clar, si presenten una moció de censura vol dir que no es volen entendre amb nosaltres.» I des d'aquí ens diuen: «No, perquè, clar, com que ja pacten amb el PP no en volen saber res.» Mentre es neguen a entendre's, aquesta falsa bipolarització cada vegada més ens decanta cap a la dreta i cap a l'Espanya més uniformista. O no és contradictori reclamar un front autonomista, un front en defensa de

l'autonomia política amb una moció de censura? Si vostè acceptés un pacte nacional d'estabilitat com el que vam proposar, sap què passaria? Que tindria un impacte colossal aquí, i aquí és on es quedarien sense els arguments excloents en què ara s'atrinxeren i que són el pretext per no fer un acord entre tots els partits catalanistes. Vostè s'imagina quin escenari?, que digués: «D'acord, retiro la Moció de censura i aquests dos anys que queden ens arremanguem tots plegats i, som-hi!, que continuï governant aquest Govern, però amb un consens bàsic per part de tots.» Això obtindria una enorme simpatia entre la majoria de catalans.

Si ho fa, tindrà la nostra complicitat, tindrà la nostra col·laboració. I cregui'm, potser ara no li ho semblarà, però seria la millor inversió de futur que vostè podria fer, la millor inversió de futur que el Pasqual Maragall candidat a presidir aquest país podria fer.

Si vostè manté la votació, senyor Maragall, malgrat les coincidències en molts aspectes, com hem dit, no li votarem a favor. Vostè no va ser, quan es va presentar, el nostre candidat a president de Catalunya, el seu programa no era ni és exactament el nostre programa, el seu govern a l'ombra, el considerem tan nostre com l'altre Govern que massa sovint pren el sol.

Nosaltres no votarem «no». Nosaltres ens abstindrem. Algú pot dir: «Ja ho sabíem.» I per què? Doncs, perquè sí, perquè volem. Si vostè hagués volgut el nostre vot favorable fa deu mesos, n'hauríem començat a parlar, hauríem parlat del calendari, del contingut del programa, de cada detall del debat d'avui. Però no ha estat així, i nosaltres el que no podem és acudir a una reunió quaranta-vuit hores abans i donar-nos per satisfets.

Miri, al gener d'enguany, al Parlament de Galícia el primer partit de l'oposició BNG, partit nacionalista i d'esquerres, primer partit de l'oposició, va presentar una moció de censura contra el president de Galícia, exministre de Franco. El Partit Socialista, segon partit d'esquerres del Parlament gallec –no sé si em va seguint el fil– es va abstenir tot defensant el caràcter diferenciat del seu projecte polític, deia: «Som un altre projecte, som un altre partit, ens abstenim.» I Esquerra de Galícia, el tercer partit d'esquerres, abans vinculat a Izquierda Unida –suposo que em continua seguint– també es va abstenir pel mateix motiu.

Ara, vostès, el primer partit de l'oposició, partit d'esquerres, presenta una moció de censura contra Jordi Pujol, president de Catalunya, demòcrata, catalanista, empresonat per la dictadura, i Esquerra, segon partit d'esquerres de la cambra, també s'abstindrà, perquè el nostre és un tercer espai polític diferent del Socialista i del Convergent, com ho era el seu a Galícia.

I aquí, a Catalunya, per què? M'ho he escrit molt bé i, per tant, li ho llegeixo: «La nostra estimació és que aquesta Moció se situa fora del context de viabilitat. La seva presentació com a candidat a president no surt d'una voluntat explicitada per diferents grups parlamentaris que poden constituir una majoria en aquesta cambra. Com a projecte polític, aquesta Moció no és una alternativa, tant des de la perspectiva de l'aritmètica parlamentària, com també per les motivacions que la impulsen. Les iniciatives polítiques, a tots nivells, i

més quan són d'ampli abast, les decidim nosaltres mateixos, fixant els objectius, escollint el moment, l'abast i, això sí, fent el treball necessari perquè prosperi. El seguidisme no forma part de la nostra pràctica política, les nostres no són visions limitades a interessos de partit, són posicions adreçades a construir una majoria estable a Catalunya que eviti el desgast, el desprestigi de les nostres institucions, que redrexi la penosa situació a què ens ha portat el Govern de Convergència i Unió, mitjançant la fixació d'un conjunt d'objectius concretats en un ventall de realitzacions a complir en la resta de la legislatura. Realitzacions que serveixin i que recullin les aspiracions de la majoria del poble, per assolir la màxima identificació de tot el poble de Catalunya amb l'autonomia, la qual cosa voldrà dir que hem recuperat i enfortit els nostres nivells de consciència.

»Senyores i senyors diputats, he fixat en termes que crec que són clars la nostra posició política. Amb el que acabo de dir, queda justificada la posició d'abstenció davant la Moció de censura que avui debatem.

»Joan Raventós, 30 de setembre de 1982.

»Josep-Lluís Carod-Rovira, octubre de 2001.»

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Té la paraula l'il·lustre candidat senyor Maragall.

El Sr. Maragall i Mira

Senyor Carod, vostè ha parlat de la necessitat de formar un govern en què tindrien entrada totes les forces polítiques de llarga tradició democràtica i catalanista. Això és el que va dir, almenys l'altre dia, en el pacte d'estabilitat. Està bé, si no és ni govern, aleshores no sé de què estem parlant. Si el que estem parlant és de deixar-ho tot igual amb un canvi de majoria, que és el que ara entenc que vostè estava proposant, pitjor que pitjor, perquè aleshores encara estem més lluny, vostè i jo, del que jo em pensava.

Jo no li he demanat a vostè, nosaltres no hem demanat, Socialistes - Ciutadans pel Canvi no demanem a vostè, no li hem vingut a demanar el vot explícitament. El demanem, evidentment, a tothom, però no l'hi hem vingut a demanar explícitament, sinó a saber exactament si vostès volen o no un pacte de progrés en el futur, presidit per l'esquerra. Això és el que nosaltres voldríem saber.

Si en aquest pacte de progrés hi ha de ser o no hi ha de ser Convergència i Unió, Convergència i Unió ho haurà de decidir. Jo li he explicat el que va passar a l'Ajuntament de Barcelona i ho podríem repetir exactament igual aquí.

Què va passar? Va passar que van guanyar les eleccions els Socialistes i l'esquerra. Va passar que Convergència i Unió, en aquell moment, va creure que havia d'estar en aquest bloc catalanista, i va passar que amb això va durar dos anys, perquè al cap de dos anys se'n va sortir.

Per tant, torno a dir: nosaltres no li venim a demanar avui el vot sobre la qüestió de la censura. Nosaltres

volem saber si vostès volen governar en un pacte de progrés decidit per l'esquerra o no, i si es conformarien que Convergència i Unió decideixi si en aquest cas ells estaran o no estaran en aquesta majoria.

Una de dues: vostè o no vol l'alternativa, perquè el que vol en el fons és no haver-se de pronunciar en aquest moment sobre el futur, cosa que entendria des del punt de vista electoral, però que no admeto des del punt de vista dels principis, o no sé pas a què hem vingut.

Senyor Carod, i li ho dic amb tota la solemnitat, la proposta de pacte d'estabilitat parlamentària que vostè va formular la setmana passada incloïa Convergència i Unió, IC - Verds, Esquerra Republicana i PSC. Oi que això vol dir una clara majoria de progrés? Sí o no? Haig de donar per suposat, com seria natural, que vostè donaria suport per a presidir aquest pacte, demà mateix, segons vostè deia fa dues setmanes, al candidat del grup majoritari del bloc de progrés, és a dir, a un president socialista? Sí o no? Això és el que nosaltres volem saber.

Un govern d'aquestes característiques hauria d'estar presidit per la força majoritària de les esquerres, entre altres raons i entre altres coses, perquè respondria a una majoria parlamentària de centreesquerra i suposaria un veritable canvi, el canvi que tanta i tanta gent ens està reclamant a tots. Nosaltres no creiem com vostè, si és que l'he entès bé, que el moment polític actual sigui d'apuntalar el Govern que hi ha. No ho creiem. Ni ens tranquil·litza el fet que vostè faci servir per argumentar aquesta seva posició que tot allò altre és difícil, que tot allò altre és impossible.

Miri, els principis compten –li ho torno a dir– i les actituds també. Evidentment que tot és possible, però nosaltres el que volem que quedi clar és: si podem o no comptar amb vostès, o avui o quan calgui –o quan calgui–, per formar un bloc alternatiu de govern en aquest país, amb Convergència i Unió o sense Convergència i Unió.

Nosaltres, repeteixo, no creiem que sigui el moment polític per apuntalar el Govern que tenim, ni tampoc el d'esperar tranquil·lament que caigui, especulant que s'endurà més runes de l'enderroc; no. Nosaltres creiem que ha arribat el moment de mostrar als catalans i les catalanes que hi ha una alternativa millor, perquè, en efecte, això no pot continuar així. Perquè, en efecte, no es pot deixar la clau del Govern de Catalunya a mans del Partit Popular, amb tot el respecte pel Partit Popular.

Per què no hauria de governar Catalunya una majoria com la que governa tants ajuntaments, començant pel de Barcelona? Jo em proposo de formar un govern d'aquestes característiques, i vull comprometre'm públicament i davant dels amics d'Esquerra Republicana a discutir sobre el programa que vosaltres vàreu dipositar a la Sindicatura de Greuges, abans de les darreres eleccions.

A veure, parlem de coses serioses. Parlem, com crec haver parlat en el meu discurs d'ahir, d'una Catalunya pròspera, justa i lliure; parlem d'un país just socialment, amb salut i formació i la família protegida; parlem d'un país productiu, competitiu i amb treball per a tothom; parlem d'un país culte, segur i ben administrat;

parlem d'un país amb recursos suficients, ben gestionats i un sistema financer al seu servei; parlem d'un país lliure, democràtic, que compti al món i que sigui solidari i respectuós amb la diferència. Aquests eren els sis objectius formulats per Esquerra Republicana de Catalunya; ara podria dir «firmat: Josep-Lluís Carod-Rovira», com vostè ha fet abans amb Joan Reventós. Aquests eren els sis objectius que vostès van formular; és que no són els que nosaltres estem presentant?

Parlem de com articular aquests sis objectius en un programa de govern; fem-ho junts. A la gent de l'Ebre no podem ja dir-los només que rebutgem el Pla hidrològic nacional; hem de proposar una alternativa, i l'hem de proposar des del Govern. A la gent del món educatiu no podem dir-los només que aquest Govern no resoldrà els problemes de l'escola; ja ho saben; hem de proposar una alternativa i hem de practicar-la. A la gent de Llagostera, perquè falti un vot, vostè dirà «no votem això», això que va dir que volia; a la gent de Llagostera no podem dir-los només que la posició d'aquest Govern sobre el conflicte amb FECSA no ha estat equànime; hem de proposar una alternativa i hem de votar a favor que aquesta alternativa governi. A la gent del món de la cultura, la d'avantguarda i la tradicional, no podem dir-los només que aquest Govern és més llast que estímul, que oblidava sovint que la cultura és també la nostra *force de frappe*, que cal encara posar recursos per impulsar la normalització lingüística o que cal reforçar l'aprenentatge de la llengua pròpia a l'escola, tenint present l'arribada de nens procedents de la immigració; no n'hi ha prou amb la queixa; hem de proposar una alternativa. I podríem anar seguint. Convergència i Unió no està ja en condicions de canviar de política, senyor Carod; és més: no és que no pugui, és que no vol, és que no vol canviar de política; per això cal canviar de política. Fem un pas en la línia de construir el que vàrem votar en finalitzar el debat d'orientació de política general, que vam votar-ho junts l'any passat, i aquest any hi vam tornar, d'alguna forma.

Primer: la reforma de l'Estatut –l'hi recordo– i, si s'escau, la revisió del text constitucional. A la llum de l'experiència d'aquests darrers vint anys, a la llum de la necessitat d'un reconeixement efectiu del caràcter plurinacional, pluricultural i plurilingüístic de l'Estat espanyol, i de la voluntat d'incorporar en l'ordenament jurídic el que es desprèn del Tractat de la Unió Europea i de la Carta europea de l'autonomia local. Fa tres anys que en vam parlar, vostè i jo, d'això, senyor Carod.

Dos: un nou sistema de finançament autonòmic que superi les insuficiències del sistema vigent i que, en el marc d'una revisió global del sistema financer públic –insisteixo: en el marc d'una revisió global–, incloent-hi les hisendes locals, l'acosti gradualment al nivell de recursos del sistema foral.

Tres: les reformes legals necessàries per aprofundir l'autogovern en la línia que actualment ja gaudeixen diversos estats federals. Reforma del Senat per tal de convertir-lo, efectivament, en cambra de representació territorial; l'adequació de l'Administració de justícia a la realitat autonòmica de l'Estat; la capacitat de les comunitats autònomes de ser presents en els organismes europeus en la línia del que disposa el Tractat de la

Unió Europea en el seu article 203. Aquesta capacitat s'hauria d'estendre a altres organismes internacionals, com ara la UNESCO.

Quatre: una nova organització territorial de Catalunya, que aquest Govern ens està endarrerint.

Cinquè: la redacció d'una llei electoral catalana, que aquest Govern durant vint anys ha estat escamotejant.

Sisè: el desenvolupament d'una política sobre integració social i cultural de la immigració en el marc d'aquell pacte que havíem de fer i que el president Pujol es va comprometre a comandar.

Setè: la configuració d'un espai social i laboral català, que està amenaçat per la Llei de convenis col·lectius o la proposta de convenció col·lectiva a nivell sectorial estatal. Volen nacionalitzar, el Partit Popular vol nacionalitzar els convenis col·lectius sectorials; això seria la mort de la configuració d'un espai social i laboral català que vostès i nosaltres vam votar aquí fa un any.

Vuit: la millora dels serveis públics, sanitat, ensenyament, serveis socials.

Nou: un programa per a la modernització i la incorporació de Catalunya a la nova economia i a la societat de la informació que eviti la possible fractura social i territorial.

I deu: el foment del transport públic i la mobilitat sostenible, eliminant les discriminacions que a Catalunya hi ha en el finançament i la gestió de les infraestructures per tal de garantir el progrés del país.

Per la nostra banda, senyor Carod, estem convençuts que els catalans i les catalanes volen un govern de progrés, com més aviat millor. Estem convençuts que el tindran, que a nosaltres ens correspondrà encapçalar-lo i que Esquerra hi haurà de ser.

Moltes gràcies, senyor president.

(Aplaudiments.)

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Demana la paraula, senyor...? Té la paraula l'il·lustre diputat senyor Josep-Lluís Carod-Rovira per cinc minuts.

El Sr. Carod-Rovira

Senyor Maragall, vostè ha fet avui un pas endavant, jo crec que molt important en la política catalana. Jo, en aquells moments, l'any 80, no hi era –no hi era políticament a primera fila, vull dir–, i sempre he sentit a dir que un dels grans errors del Partit Socialista va ser no incorporar-se en aquell moment a un govern tripartit a Catalunya. No sé si això és així o no, el cert és que han passat vint-i-un anys i el Partit Socialista no ha governat Catalunya. Avui s'ha explicitat d'una manera molt clara, molt concreta la voluntat de vostè al cap davant del seu partit, de voler convertir Catalunya en la seva primera prioritat. Jo crec que hi ha elements simbòlics que tenen una enorme càrrega política; no és menor el fet que vostès hagin modificat les sigles estèticament, i tampoc ho és que el Partit Popular hagi passat a dir-se Partit Popular de Catalunya.

A algú pot semblar que això és pura estètica; jo crec que no ho és; de vegades l'estètica ve empesa, ve determinada per una realitat social, civil, nacional imparable, i això és el que hem vist avui. Vostè finalment ha reconegut –perquè l'hi he preguntat dues vegades– que en aquest horitzó democràtic i de progrés hi ha uns agents possibles, i vostè no ha descartat Convergència i Unió d'aquests agents possibles, com jo no vaig descartar aquesta coalició quan vaig plantejar aquest pacte nacional d'estabilitat. Jo no parlava d'un pacte de govern. És clar, vostè em diu: «És que el que voleu és apuntalar un partit.» Tan difícil és d'entendre que hi ha algú que vulgui apuntalar un país? Tant costa d'arribar a entendre que en un moment de transició de tota una etapa política a una altra etapa política, que si és incert a nivell mundial més ho serà per a nosaltres, cal més que mai fer gestos de generositat política, de sacrifici polític, a benefici col·lectiu i no a benefici d'unes sigles? Tant costa això?

És clar, vostè diu, què faríem? Aquest pacte a quatre, donar suport a un govern, a un govern que, segons les nostres posicions, hauria d'aplicar la política que pactéssim per als dos anys que queden; perquè, si no fem això, sap què passarà? Que quan sigui que votem aquesta Moció de censura, tindrem el mateix escenari que tenim ara, i vostè creu que serà millor per a Catalunya que els dos pròxims anys el senyor Pujol, els seus consellers i conselleres vagin i vinguin de Madrid, condicionats pel Partit Popular a cada moment, limitada la seva acció política i sovint reduïda la mateixa dignitat d'aquest mateix país en determinades posicions per polítiques adoptades des de Madrid? Això considera vostè que és millor? No m'ho crec; sap vostè molt bé que no és millor una Generalitat condicionada pel PP que no pas una Generalitat que governi, que condueixi els dos anys que queden a partir d'un acord bàsic. Que sabem que és difícil, naturalment que és difícil, tot és difícil. També és difícil que prosperi la seva Moció de censura d'avui. Però si no s'intenta, res no s'aconsegueix.

Vostè ha dit que hi havia uns agents possibles per a aquest acord de cara al futur, i vostè parlava directament d'acord de Govern. Nosaltres estem convençuts que hi serem en aquest Govern que deia vostè. M'ha agradat més quan ho plantejava abans, que deia: «Si és un pacte i un govern presidit per l'esquerra...» Home, si és presidit per l'esquerra segur que hi serem, però quan deia: «Podem comptar amb vostès?», podem comptar amb vostè, senyor Maragall, nosaltres, la bona gent d'Esquerra Republicana de Catalunya, per, en un govern progressista a Catalunya que faci política en clau nacional, fer quadrar per exemple determinades entitats d'estalvi, fer quadrar per exemple determinats grups monopolístics del sector de l'energia elèctrica, fer quadrar determinades empreses que fan negoci amb l'esforç i el treball dels catalans i les catalanes? Podem comptar amb vostè per fer això? Podem comptar amb vostè per avançar cap allò que vulgui democràticament la majoria de Catalunya sense cap límit, vulgui el que vulgui el poble de Catalunya? No hi ha hagut només a Catalunya al llarg d'aquests anys sucursalisme polític; hi ha hagut també molt sucursalisme econòmic disfressat d'altres meravelles.

Esquerra Republicana de Catalunya estarà on ha estat sempre al llarg de setanta anys, al servei de Catalunya, al servei de la llibertat i al servei de la gent.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup Popular té la paraula l'excel·lentíssim senyor Alberto Fernández Díaz.

El Sr. Fernández Díaz

Senyor president, senyores i senyors diputats, molt honorable president, honorable conseller, senyor candidat, bé, la veritat és que si li avanço el sentit del vot del Grup Parlamentari Popular a la seva Moció de censura, probablement no desvetllaré cap sorpresa. Sí, senyor Pasqual Maragall, sap que el Grup Parlamentari Popular no li podem votar a favor de la seva Moció, el Partit Popular votarem en contra de la seva proposta, però permeti que li avanci la raó certa de per què el Grup Parlamentari Popular votarem en contra de la seva Moció de censura.

Hi han hagut moltes interpretacions al llarg dels últims dies, als passadissos polítics, als mitjans de comunicació, de quines podrien ser les raons per les quals el Partit Popular podria votar en contra de la Moció de censura que vostè presenta. Però li diré l'única –i subratllo l'única– que és certa –l'única que és certa–, que no és una altra, perquè el projecte que vostè representa no coincideix amb els plantejaments del Partit Popular. Nosaltres votarem en contra de la seva Moció perquè tenim un altre projecte polític, per cap altra raó. Jo no li vull dir que el nostre projecte, el que representa el Partit Popular sigui millor o, evidentment, no li diré que és pitjor que el seu, cadascú tenim la nostra legitimitat a defensar els nostres projectes, però no tingui el menor dubte que, en qualsevol cas, avui, en aquesta sessió parlamentària, l'única raó per la qual el Partit Popular expressem aquest vot contrari és, precisament, en la defensa del projecte polític del Partit Popular de Catalunya. No hi ha cap altra raó més per no votar la seva Moció.

També és ben cert, senyor candidat, que vostè no ha pogut justificar la raó de la presentació d'aquesta Moció. No ha pogut justificar al llarg de les seves diverses i llargues intervencions, no tan sols la possibilitat d'impulsar un canvi de Govern, sinó també que a Catalunya hi hagi, en aquests moments, una greu situació d'incertesa política, una greu crisi institucional que aconsellin un canvi de Govern de Catalunya. Ben al contrari, jo diria, senyor candidat, que si hi ha una crisi en aquest moment és precisament una crisi internacional, una crisi internacional que potser hauria aconsellat que vostè, com a mínim, ajornés la presentació d'aquesta Moció de censura. Estem davant de temps d'incerteses, de preocupació; tots encara tenim present, i sobretot la nostra societat, aquell dimarts negre de l'11 de setembre. Potser, en aquests moments, la societat catalana, el que ens demana a tots plegats són esforços de responsabilitat i esforços de complicitat a l'hora d'afrontar el nostre futur. Però, en qualsevol cas, vostè ha optat per

mantenir aquesta Moció de censura, absolutament legítima, no ho qüestionaré pas, però li he de dir, amb tot el respecte i la consideració que es mereix, que vostè, quan li deien que era la gota malaia, doncs, precisament, ser la gota malaia no és això, senyor Maragall.

Aquí s'ha equivocat. Ser la gota malaia no és presentar una moció de censura ara per traslladar la percepció que hi ha una situació permanent de construcció d'una alternativa al Govern de la Generalitat des d'una vessant d'esquerres. Perquè si tot està tan malament, si el Govern de Catalunya no governa, com vostè diu, si tot està tan negre, per què no han presentat aquesta Moció des del primer moment que la van anunciar, fa nou mesos? Per què un any de retard d'aquesta Moció de censura, que vostè entén que era inexcusable la seva presentació? Em pot dir que vostè necessitava presentar aquesta Moció de censura per presentar la seva alternativa al Govern de la Generalitat. Doncs jo em pregunto, senyor Maragall, si vostè necessitava presentar ahir i avui la seva alternativa, què ha fet fins ara, en aquests dos primers anys de legislatura? Continua encara de vacances, ara catalanes, abans romanes? Necessitava aquesta Moció de censura per donar satisfacció a un grup parlamentari concret d'aquesta cambra únicament per proposar que el que convé són eleccions? Per dir a aquest hemicicle i al poble de Catalunya que calen eleccions tampoc calia, senyor candidat, presentar aquesta Moció de censura.

I, per tant, des del Grup Parlamentari Popular, des del rebuig a la seva presentació per diverses raons que després explicitaré, sí que li puc ben assegurar que no hi haurà un abans i un després en el panorama polític català d'aquesta Moció de censura. Tot seguirà igual, hi haurà un punt i seguit. Probablement serà l'anècdota, l'anècdota d'aquesta sisena legislatura, però, en qualsevol cas, creiem sincerament que no aconseguirà aquest objectiu que vostè perseguia o que almenys així, ahir, ens va anunciar. I no ho serà perquè aquesta Moció que ens ha presentat no és ni creïble ni convincent, perquè creiem sincerament que vostè s'autocensura a l'hora de presentar en la forma i per les raons i amb els arguments que vostè ha explicitat en aquestes dues ja llargues sessions parlamentàries. Perquè creiem sincerament, des del Grup Parlamentari Popular, que la seva Moció de censura és un punt i seguit a l'hora de no assumir la seva derrota, de continuar mantenint vives inèrcies electorals a Catalunya. Vostès, el Grup Parlamentari Socialista, des de les darreres eleccions catalanes han mantingut sempre el mateix nord i sempre el mateix error: aquesta obsessió electoral. Estan demostrant més obsessió electoral que no pas ambició catalana. Fins i tot, estan pagant el preu de la contradicció de mantenir actituds erràtiques: varen començar demanant, en aquesta legislatura, qüestions de confiança; després van anunciar mocions de censura; ara, quan arriba aquest moment, el que ens demana i el que ens sollicita és que es convoquin eleccions. I, a l'hora de la veritat, el que està demostrant aquesta actitud erràtica de vostès és que ni poden ser govern a Catalunya ni saben exercir el seu paper d'oposició. Potser perquè vostès s'han contagiats de la mateixa foscor del seu govern a l'ombra, potser perquè vostè s'ha contagiats de la boira que el president del Govern de la Generalitat feia

referència en el darrer debat, evidentment amb altres connotacions, de la nebulosa del president de la Generalitat. S'ha contagiats, potser, dels mateixos vicis que vostè diu ara que cal criticar, però que, evidentment, cal superar d'aquell que vostè tant ha criticat i critica.

Jo crec sincerament, senyor Maragall, que entre el president del Govern de la Generalitat i vostè hi han moltes coincidències, moltes, sobretot a l'hora de mirar el passat i a l'hora d'afrontar el futur. Potser necessiten de corts i seguicis, de cultes a la personalitat. No és casualitat, i ho dic des d'una forma col·loquial i amb tot el respecte, que a un l'anomenin el virrei i a l'altre, el príncep. Jo crec que, en el fons, diuen que defensen dos formes distintes d'entendre Catalunya i la nostra societat, però, a l'hora de la veritat, no deixa de ser una mateixa prolongació d'una mateixa forma de ser.

Però, en qualsevol cas, senyor Maragall, nosaltres no podem compartir el que vostè ahir anomenava un «nou estil», un nou estil de governar Catalunya, entre altres raons, perquè vostè i jo ens coneixem, i molt: hem compartit responsabilitats a l'Ajuntament de Barcelona, i la veritat és que li hauria de dir que em preocuparia molt que vostè traslladés a aquest hemicicle i al Govern de la Generalitat de Catalunya el seu estil de governar la ciutat de Barcelona, on, per cert, encara puc recordar que mentre vostè n'era l'alcalde, l'oposició mai vàrem poder votar ni una sola proposta de resolució ni una moció, perquè vostè sempre entenia que no teníem aquest dret. I per tant, evidentment, aquell estil que vostè va impregnar i va traslladar a aquell govern municipal de la ciutat de Barcelona, doncs, és evident que tingui una certa preocupació a l'hora que vostè el pugui traslladar, amb el permís, evidentment, del president del Parlament, a aquesta cambra.

I és evident, també, senyor Maragall, que al Partit Popular de Catalunya no qüestionem la presentació de la Moció de censura. Jo he sentit, al llarg d'aquests dies, molts qualificatius a la seva Moció. Nosaltres, evidentment, no els compartim. Crec sincerament que la seva Moció és absolutament legítima, però si ha demostrat una cosa és que vostè portava dos anys fent un discurs recurrent i parlant d'una majoria parlamentària caracteritzada pel guarisme 68. Parlava sempre d'aquesta feblesa del Govern de la Generalitat de Catalunya emparada en una exigua majoria d'un vot. I avui, quan aquesta Moció de censura finalitzi, podrem comprovar que aquells que criticaven que es governava Catalunya des d'una exigua majoria d'un vot resulta que ells estan encara més lluny d'una majoria de govern a Catalunya, perquè estan a tretze diputats d'aconseguir-ho.

Però jo li diré que hi ha diverses qüestions que podem avançar. Al Partit Popular de Catalunya sempre hem defensat afrontar el debat polític, en aquesta cambra i en el conjunt de Catalunya, amb aportacions útils, no pas amb controvèrsies o polèmiques estèrils. I ho volem fer, també, en aquesta sessió parlamentària, i per això lamentem que aquesta obsessió electoral que abans esmentava, que el Grup Socialista ha patit i ha defensat aquests dos primers anys de legislatura catalana, ha barrat, i tant de bo que no continuï així en el temps, la possibilitat d'arribar a grans acords en aquest hemicicle.

Vàrem començar aquesta legislatura, l'octubre de l'any 99 o el novembre de l'any 99, amb una gran oportunitat per davant, i era que feia molts anys –molts anys– que a Catalunya i a Espanya no teníem la gran oportunitat d'estar més de tres anys, tres anys i mig, sense cap tipus de convocatòria electoral. Teníem la gran oportunitat, al llarg de més de tres anys, de poder intentar aconseguir un seguit d'acords entre totes les formacions polítiques catalanes per avançar en aquelles qüestions, o almenys en algunes qüestions, cabdals per al futur de Catalunya. I, malauradament, aquesta obsessió electoral ho ha impedit fins ara. Però encara hi som a temps, senyor Maragall, i per això jo li demano que deixi enrere aquestes inèrcies electorals, allò de fer-ho tot en funció únicament d'interessos de partit o en funció d'aconseguir una projecció mediàtica per a unes eleccions que vostè sap perfectament, com jo, que hi ha la intenció d'esgotar la legislatura, perquè Catalunya necessita estabilitat per continuar aquest progrés econòmic i aquesta millora del benestar social.

Encara tenim, per tant, senyor Maragall, dos anys per davant sense cap tipus d'eleccions, o, com a mínim, de catalanes. Anem a aprofitar-ho. Deixi enrere aquesta estratègia que vostè ha posat de manifest, en aquests dos primers anys de legislatura, d'arraconar el Govern de la Generalitat al guarisme 68. Vostè ha estat més preocupat a poder justificar un discurs des del Grup Socialista contra el Govern de la Generalitat de Catalunya en base al guarisme 68 que no pas de fer avançar de debò Catalunya en aquests últims mesos. Vostè ha estat més interessat a buscar esquerdes en el marc de relacions entre el Partit Popular i Convergència i Unió que no pas a aconseguir uns consens mínims que permetin avançar i progressar la nostra societat. Probablement, perquè vostè sap com ningú que l'any 99, a les darreres eleccions catalanes, vostè va tocar el cel, però també va tocar el sostre. I ara, el que li demanem des del Partit Popular és que toqui de peus a terra.

Tenim dos anys per davant. És molt de temps, podem fer moltes aportacions útils, podem fer realitat un consens de mínims que faci realitat no pas el guarisme 123, que a algun grup parlamentari d'aquesta cambra li agradarà excitar, sinó per fer realitat el guarisme 135. Hem aconseguit el guarisme 135 en algunes ocasions: declaracions sobre la lluita contra el terrorisme, el finançament dels partits, sobre la immigració. Jo el convido a deixar enrere aquesta obsessió electoral i apostar per ser capaços d'assolir consensos mínims en qüestions cabdals, i vostè i jo podem arribar-hi en algunes qüestions. I ho sap perfectament, perquè vàrem aconseguir alguns avanços molt importants, també, a l'Ajuntament de Barcelona, i perquè vàrem fer realitat uns estils que en aquelles qüestions que eren cabdals per al futur de la ciutat de Barcelona vàrem demostrar que Barcelona era una ciutat, també, quan tots ens posàvem el vestit de feina..., aconseguir grans consensos. Podem treballar junts, tots els grups parlamentaris, amb la mira, amb la fita, del guarisme 135 –no pas marcadors de golejadades futbolístiques de 4 a 1, sinó en el marcador, en qualsevol cas, del 5 a 0–, en la garantia de la prestació de serveis públics essencials: la sanitat, l'educació, la gent gran; intentar assolir un consens mínim en aquelles qüestions que haurem de regular els propers mesos, i

que, com a mínim, haurien d'establir la base d'una definició dels serveis públics a Catalunya al marge de resultats electorals en properes eleccions. I ho podem aconseguir.

Vostè sap perfectament que podem avançar, i molt, almenys des del Partit Popular, a l'hora de definir un nou model organitzatiu de Catalunya i de descentralització de la Generalitat. Vostè ha parlat de la Llei d'ordenació territorial, unes lleis d'ordenació territorial que varen ser aprovades des d'una majoria absoluta que ja no existeix. Parlem-ne, d'aquestes qüestions. Parlem d'enfortir el protagonisme de les administracions locals; parlem de descentralitzar, la descentralització, que, probablement, és una de les fites més importants que haurem d'afrontar els propers mesos; parlem també de fer realitat el pluralisme d'aquesta cambra; parlem, senyor candidat, de reformar el Reglament d'aquest Parlament de Catalunya, i posem-nos-hi seriosament. Si som capaços de deixar enrere –hi insisteixo– aquestes controvèrsies, de fer discursos per esquarterar el marc de majories que fins ara han garantit l'estabilitat del Govern de Catalunya els últims cinc anys o per justificar estratègies de partit amb el guarisme 68, estic ben segur –ben segur– que podrem avançar –probablement no tot el que vostè desitjaria, però, evidentment, vostè ha de comprendre que nosaltres defensem, també, el nostre projecte–, podrem avançar els propers mesos i fins al final de la legislatura.

Li he de recordar que el Partit Popular i el Partit Socialista Obrer Espanyol ho hem fet –ho hem fet–, i tenim moltes i importants diferències, però hem avançat, també, en algunes qüestions, des del diàleg: el pacte per la justícia; el pacte per les llibertats i contra el terrorisme; l'acord al voltant del finançament autonòmic, que a vostè no li agrada; amb els sindicats, o almenys amb algun, el més important d'ells, sobre les pensions. Al Partit Popular, des del Govern d'Espanya, hem impulsat grans diàlegs i grans acords, i, evidentment, Catalunya no pot ser una excepció en aquesta dinàmica i en aquest tarannà. Però, això sí, també li demanem que no tingui por a arribar a pactes també amb el Partit Popular en aquesta cambra, que no tingui cap tipus de reserva, perquè hi han moltes qüestions en què podem avançar, amb el Partit Popular i amb el conjunt de la resta de formacions parlamentàries. Perquè, a diferència d'altres, i ho vull subratllar, nosaltres no volem construir una Catalunya des de l'exclusió, sinó, ben al contrari, des de l'addició.

Per això jo també li demano, senyor Maragall, que aquí, a Catalunya, defensi també els pactes d'Estat, aquests pactes que abans anomenava jo, que havien signat el Partit Popular i el PSOE. Defensi també els pactes d'Estat a Catalunya, defensi'ls sense complexos i, com a mínim, sense contradiccions. Per què vostè és tan reticent a defensar un pacte antiterrorista que, al seu moment, varen signar el PP i el PSOE? Defensi'l també aquí, a Catalunya. Perquè sap vostè que aquest pacte no és pas un pacte contra el nacionalisme, com alguns volen dir, sinó és, precisament, un pacte per defensar la llibertat i la democràcia. Per què no li agraden pactes que són acords d'Estat, com el del finançament autonòmic, i defensa vostè aquí unes posicions que vostès

saben que únicament tenen una justificació partidista? Que, fins i tot, jo li podria dir que, a vegades, tinc la impressió que vostè aquí, a Catalunya, està més a prop de la defensa de determinats plantejaments nacionalistes, o si parléssim –abans s'ha comentat– del País Basc, que està més a prop de defensar plantejaments del Partit Nacionalista Basc que no pas de defensar els seus companys socialistes bascos, amb Nicolás Redondo al capdavant.

A vegades, vostès han introduït unes derives i unes argumentacions per mi molt equivocades i, fins i tot, molt perilloses, i, evidentment, injustificades des d'una vessant socialista. Vostè deu recordar com poc abans de les eleccions catalanes vostè parlava, fins i tot, del referent irlandès. Va fer campanya amb John Hume, el president del Partit Socialdemòcrata Laborista irlandès. Segur que ja no em tornarà a parlar del referent irlandès, ni em tornarà a visitar Catalunya i a fer reunions el senyor John Hume, perquè vostè sap que aquells que anomenaven, com a solució de futur del terrorisme, la via irlandesa, també des de Catalunya i també des de les files socialistes, evidentment, ara no tenen arguments per poder defensar-lo amb coherència.

Però, bé, jo li deia que el Partit Popular, el Grup Parlamentari Popular, rebutjaríem la seva Moció perquè tenim el nostre projecte polític, però també li dic que el rebutjaríem perquè el seu projecte és ple d'inconsistències i de contradiccions; ple d'inconsistències i de contradiccions, probablement, perquè avui ha quedat constatat que el seu govern a l'ombra, cada cop més, serà una ombra de govern. Que el seu govern té moltes ombres –massa– i que en aquest moment, i cada cop més, la societat catalana el que reclama d'aquells que aspiren a governar Catalunya és claredat, confiança i idees clares. I permeti que li digui que vostè les idees clares no les té. Jo no dic que no tingui idees, el que dic és que, les idees clares, no les té.

Vostè molt sovint aquests dos dies, mirant els escons del Partit Popular, parlava d'allò que en diem des del Partit Popular «el barullo del PSOE», i ho repetia, vostè. Jo li he de dir que hi ha un *barullo* del PSOE i que hi ha un xivarri del PSC. Jo vull que m'expliqui o li demano que m'expliqui –perquè vostè és qui ens diu que vol presidir el Govern de la Generalitat– quines seran de debò les seves propostes de Govern, no les seves com a Pasqual Maragall, com a candidat: les del Grup Socialista, les del Partit Socialista, les del Partit Socialista-Ciutadans pel Canvi, les del Partit Socialista-Ciutadans pel Canvi més Iniciativa per Catalunya, més Iniciativa per Catalunya i els Verds i, fins i tot, amb Esquerra Republicana. Que ens digui de quina forma els catalans podem saber ben bé, donant suport a Pasqual Maragall com a president del Govern de la Generalitat, quin Pasqual Maragall i quines propostes faria vostè realitat des del Govern de la Generalitat, perquè jo em temo que fins i tot vostès ni això saben.

Saben, això sí, que han de conciliar les propostes ara amb l'esquerra. I és molt fàcil articular una posició i un bloc d'esquerres a la contra d'un govern de la Generalitat. És molt fàcil, sense concretar, però és molt difícil amb un mínim de rigor.

I li posaré alguns exemples. Quina serà la seva política d'immigració, senyor Maragall? La que generen alguns dels seus socis a l'ombra, que demanen complicitat als sense papers, que fins i tot els amaguen aquelles persones que de forma il·legal estan al nostre país a la seva seu, aquesta serà la seva política d'immigració?

Vostè, com a president del Govern de la Generalitat, quina defensa farà de la lluita contra el terrorisme internacional després del dimarts negre de l'11 de setembre? Vostè defensarà i donarà suport a l'actuació del Govern d'Espanya, dels governs de la Unió Europea, de la comunitat internacional, o donarà suport, també, a tot allò que diuen els seus socis a l'ombra que estan en contra de l'actitud que estan mantenint, des de la fermesa contra el terrorisme internacional i contra el totalitarisme, aquests governs? Quina serà la seva actitud? Quin serà, també, el seu model de societat i quina compatibilitat vostè vol articular entre l'Administració del sector públic i el sector privat? Quina és la seva complicitat?

Vostè ha pactat amb Iniciativa per Catalunya, ha ofert a Esquerra Republicana un acord on es compatibilitzi el que és públic amb el que és privat. Vostè ha parlat d'un pacte escolar. Des del Partit Popular no tenim cap dubte: nosaltres creiem i defensem un sistema d'ensenyament dual, perquè considerem que ambdós sectors –el sector privat i el públic– presten un mateix servei a la societat catalana en matèria d'ensenyament i, per tant, no hi ha confrontació. Perquè els mals i els dèficits de l'ensenyament públic no estan en l'existència d'un ensenyament privat, sinó ben al contrari: el concertat també és una garantia per adreçar més recursos a les necessitats del sector públic.

I vostè parlava d'un pacte escolar, una compatibilitat entre el sector públic i privat a l'ensenyament. Podríem ampliar-ho a altres sectors: a la sanitat, a la cultura, a nivell de l'Estat, probablement, a les pensions i a tants i tants altres sectors econòmics i socials. Això, també, ho ha parlat amb els seus socis a l'ombra, a aquells que defensen l'intervencionisme i la tutela per sobre de qualsevol altra consideració i qualsevol altra prioritat en el Govern de la Generalitat?

Quin és el seu model, per exemple, de televisió? Vostè parlava de privatitzar Televisió Espanyola. Suposem, també, que ho traslladaria aquí a Catalunya. Hi estan d'acord, també, els seus socis a l'ombra? Fins i tot algun membre del seu govern a l'ombra –fa pocs dies que és alcalde i no hi és en aquests moments– ha privatitzat un servei públic de transport en una capital catalana molt important. Vostè també privatitzaria el transport públic a Catalunya? També ho faria?

Jo li demano, senyor Maragall, li demano coherència. Li demano idees clares. Li demano que sigui conscient que, amb aquells que vol pactar o fins i tot amb aquells que pacti, ens digui clarament quins són els continguts.

Avui acabem d'escoltar tot els seus oferiments a Esquerra Republicana. Bé, fa uns dies tots varen poder llegir als mitjans de comunicació com el Grup Socialista deia que no calia traslladar –vostè mateix–, que no calia traslladar el model de finançament autonòmic al Senat, i, en canvi, el Grup d'Esquerra Republicana diu que sí

que cal traslladar-lo al Senat. I, en canvi, tots dos comparteixen grup parlamentari al Senat. En què quedem? Els senadors catalans de l'Entesa, què faran al Senat? Portaran el model de finançament autonòmic al Senat? Sí o no? Quan el portin, tindran el mateix sentit de vot? Sí o no? I el que és més important: donaran les mateixes argumentacions per defensar un o altre model de finançament? Sí o no, senyor Maragall?

Perquè aquí, fins i tot, podem riure les gràcies, quan alguns parlen amb un determinat to sobre el Partit Popular –jo hi entraré després, perquè jo crec que una cosa és fer bromes en determinats moments i altra cosa és fer bromes en qüestions que són especialment sensibles per a la convivència de Catalunya–, però, en qualsevol cas, senyor Maragall, jo sí que li demano que vostè conciliï primer amb l'esquerra el que vol fer si algun dia és escollit president del Govern de la Generalitat, que primer conciliï abans de presentar aquesta oferta i, després, que presenti aquesta Moció de censura. Perquè, aquestes propostes, no tan sols les ha de conciliar amb l'esquerra: les ha de conciliar amb el Partit Socialista Obrer Espanyol. Ho ha de conciliar perquè, clar, vostè cada dia que passa fa el «més difícil *todavía*» en la política catalana; fins i tot ha patit una crisi el govern a l'ombra, quan dos membres del seu govern a l'ombra varen trencar la disciplina de vot del Grup Socialista i els va multar. Ja és difícil això de patir una crisi a l'ombra. No sé si algun dia convocarà o demanarà la convocatòria d'eleccions també a l'ombra.

Però, en qualsevol cas, vostè, que li agrada el «més difícil *todavía*», senyor Maragall, des d'una òptica d'aquells que no ens considerem nacionalistes ho va aconseguir al darrer debat de política general. Fixi's vostè el que va arribar a dir. Es van produir uns acords entre Convergència i Unió i Esquerra Republicana en clau nacionalista, que, evidentment, des del Partit Popular no podem compartir –cadascú tenim, i jo no ho qüestiono pas, la nostra legitimitat per a fer qualsevol plantejament–, però vostès, el Grup Socialista va sortir a aquest faristol a dir que el Grup Socialista no podia donar suport a aquells acords de Convergència i Unió i Esquerra Republicana, que havien signat en clau nacionalista, perquè la formació republicana havia rebaixat el seu sostre reivindicatiu. Amb la qual cosa, vostè ha aconseguit el més difícil: i és que no vagi més enllà que la mateixa Convergència i Unió, molt sovint, a l'hora de fer determinats plantejaments, sinó que, ara, fins i tot, en aquest Parlament de Catalunya i de forma molt recent, vostè ha anat més enllà que la mateixa Esquerra Republicana.

Pot ser que formi part d'allò que vostè, poc abans de la campanya electoral, en una entrevista parlava de la fraternitat dels nacionalistes, i, en aquest sentit, vostè, a vegades –a vegades–, quan no incorre en actituds erràtiques, com a mínim –com a mínim– incorre en algunes qüestions que s'allunyen d'una visió de Catalunya que mantenim aquells que no ens sentim nacionalistes.

I per això, senyor Maragall, no ens ha d'estranyar que, quan ve el senyor Zapatero –habitualment ve únicament en ocasió de la festa de la rosa–, eludeixi de parlar de Catalunya, que eludeixi de parlar de Catalunya quan ve el senyor Zapatero. No pot parlar de Catalunya i no pot parlar de Catalunya, primer, perquè no acostuma a

parlar mai de res el senyor Zapatero, eh?, i, en segon terme, perquè vostè..., perquè, si no, s'hauria de pronunciar sobre les seves propostes. S'hauria de pronunciar si està d'acord o no sobre la necessitat de reformar la Constitució i l'Estatut que vostè proposa. S'hauria de pronunciar sobre si dóna suport o no al desenvolupament de l'article 152, que vostè avui hi ha tornat a insistir, però no ens ha detallat les competències que voldrien incloure en aquest desenvolupament de la Constitució des d'un article 152, o s'hauria de pronunciar sobre si està d'acord amb propostes –que, per cert, encara no he sentit al llarg d'aquest debat si està d'acord amb vostè–, quan demana, senyor candidat, la supressió de l'Administració general de l'Estat a Catalunya.

Tot això vostè ho ha demanat: reformes de la Constitució, supressió de l'Administració de l'Estat, aplicació de l'article 152. Jo l'únic que li demano és que no hem d'esperar que ens digui vostè –com va fer ahir, que vostè es comprometia solemnement a dir-li al senyor Rodríguez Zapatero– de traslladar-li al senyor Rodríguez Zapatero les seves propostes i d'aconseguir el seu compromís de ser acceptades. Si no ho ha fet fins ara, a què està esperant? Fa molt temps que estem escoltant en aquest hemicicle que vostè vol reformar la Constitució o que vol suprimir l'Administració de l'Estat o que vol canviar l'Estatut. Si fins ara no ha dit res al senyor Zapatero, quan començarà a dir-li alguna cosa?

Jo li demano, senyor Maragall, que tingui un major rigor, una serietat i una coherència a l'hora de presentar aquesta alternativa. Que conciliï abans de presentar les seves mocions de censura quines són les seves propostes, diàfanes, sense ombres, amb l'esquerra i amb el PSOE. Que presideixi un grup parlamentari on els Ciutadans pel Canvi no tinguin complexos de ser del PSC, i els dels PSC de ser militants del Partit Socialista Obrer Espanyol. Que no impulsi un govern de la Generalitat de Catalunya que..., creiem que l'últim que necessitaria la nostra societat és una Generalitat presidida per una sopa de lletres d'ideologia i de sigles, amb una barreja de set partits i de vostè mateix, d'un còctel d'esquerres i de nacionalisme. Perquè ja fa molt de temps que vostè ha deixat de ser una opció que pretenia ser transversal per escorar-se definitivament cap a l'esquerra i cap al nacionalisme.

I és que vostè apella un canvi, quan en realitat el que s'està proposant és una veritable alternativa en fals. Vostè apella el progrés i, en realitat, vostè el que representa és el retrocés, el retrocés d'aquells que pretenen traslladar ara a Catalunya les fórmules que ja van fracassar amb un govern d'Espanya presidit pel Partit Socialista Obrer Espanyol.

I per això, senyor Pasqual Maragall, entre altres raons –i potser tindrà temps en una segona intervenció, si vostè ho considera adient, perquè vostè és el que marca la pauta d'aquest debat–, per tot això i perquè el Partit Popular de Catalunya defensem un projecte alternatiu, el seu, el votarem en contra.

Però sí que li vull dir, senyor Maragall, que el Partit Popular defensem un projecte integrador, un projecte plural que no té cap tipus de complex per defensar una Catalunya de futur que compatibilitzi sentiments, llengües i cultures, que defensa de debò el pluralisme...,

que, per cert, senyor candidat, vostè, a l'hora de presentar la Moció, el seu Grup Parlamentari, en el seu escrit no hi havia ni una sola línia que parlés de pluralisme, ni una sola línia. Ni tan sols les referències al pluralisme, que sí que va fer de forma verbal a la sessió d'ahir, han estat capaços de mantenir en el debat que han mantingut amb el president del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana.

Ni una sola línia de pluralisme, ni una sola línia a l'hora d'articular aquesta nova forma d'entendre un sentit social que ha de prioritzar el Govern de la Generalitat de Catalunya.

Nosaltres és evident que no podem compartir la seva missió. Nosaltres considerem que Catalunya fa molt de temps que ha deixat de ser cosa de dos, d'aquella Catalunya en què, en aquestes dues primeres dècades d'autogovern, s'ha produït un perfecte repartiment de poders i de papers entre el Partit Socialista i Convergència i Unió.

Avancem en un nou mil·lenni i en una nova Catalunya, una nova Catalunya on s'ha posat, ja, fi a aquest duopoli català i on cada cop més la pluralitat de la nostra societat estarà cada cop més reflectida a l'hora de prendre decisions de futur.

I sí que li demano una cosa, i estic ben segur que, probablement, aquí, l'escoltarà amb un major interès. Miri, per fi –per fi– amb una Constitució hem posat fi a allò que havien anomenat sempre «les dues espanyes». I ara, precisament, que hem aconseguit posar fi a aquella història dolenta, negra de les dues espanyes, alguns –alguns– volen començar a construir la Catalunya del nou mil·lenni des de les dues catalunyes.

Vostè té una gran oportunitat per fer-ho. Jo conec el seu tarannà, jo sé que vostè no està per aquesta línia. Jo sé que vostè no pot compartir aquells discursos d'aquells que des d'aquest faristol dibuixen línies divisòries sobre bons catalans i catalans dolents, que reparteixen carnets de catalanitat en funció de les coincidències polítiques. Jo sé que, vostè, no és aquest el seu tarannà.

Per això jo li demano que, quan faci oferiments a aquells que aposten per dibuixar línies divisòries en aquest hemicicle, no continuï vostè en aquests mateixos plantejaments. Perquè comencen aquests grups dibuixant línies divisòries en aquest Parlament de Catalunya i acaben aixecant murs en la societat catalana, demostrant que, en el fons, per molt que ho vulguin amagar, representen la visió més exclouent del nacionalisme.

Nosaltres, des del Partit Popular, no volem línies divisòries en aquest Parlament, i jo estic ben segur que aquelles persones que aspiren a presidir el Govern de la Generalitat de Catalunya –i també estic segur que, algun dia, aquells que presideixen el Govern de la Generalitat de Catalunya– no permetran que, en aquest hemicicle, hi hagi catalans de primera o catalans de segona; bons catalans o catalans dolents, línies divisòries que parteixen aquest hemicicle quan tots tenim la nostra legitimitat i també el nostre orgull de defensar una Catalunya convivencial, una Catalunya que forçosament ha de ser de tots, i una Catalunya on tenim cabuda tots.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments.)

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. L'il·lustre candidat, senyor Maragall, té la paraula.

El Sr. Maragall i Mira

Senyor president, senyor diputat, senyor Albert Fernández –Albert, he dit!–, vostè ha parlat de crisi internacional, ha parlat de si estem trobant la millor manera de contribuir a la millora de la vida política en un moment de crisi internacional; ha parlat de les motivacions d'aquesta Moció; ha preguntat si tot seguiria igual, o, més aviat, ha afirmat que tot seguiria igual. En fi, ha parlat de la coincidència de punt de vista entre Convergència i els socialistes en molts aspectes, del virrei i del príncep. Ha qualificat la Moció de censura...

Miri, jo li haig de dir que l'objectiu fonamental d'aquesta Moció de censura, amb tots els respectes, jo crec que l'hem aconseguit. L'objectiu era posar de relleu, davant del poble de Catalunya, que, efectivament, hi ha una alternativa, que hi ha un bloc de vots important que representen, efectivament, molts vots populars a favor d'aquesta alternativa, que hi ha un bloc en contra. I jo li ben asseguro que hi ha una cosa que és certa en el futur i és que el primer bloc tirarà endavant i creixerà, i que el segon petarà: abans de les eleccions –estic segur, en fi, és general pronòstic–, el bloc de 68 –en fi, el número sagrat que vostè deia de 68– deixarà d'existir, en fi, per les conveniències electorals de cadascun d'ells, dels que el formen.

Jo crec que aquí hem vingut a parlar, per això, més que de números i de guarismes, i de qui vota i qui no vota, i quines són les matemàtiques i les aritmètiques electorals... Si jo hagués pensat en això no hauria presentat la Moció de censura fa nou mesos, i li diré perquè la vaig presentar fa nou mesos i perquè fa nou mesos que no l'hem activat.

La vam presentar fa nou mesos perquè va haver-hi un canvi de govern, i m'he cansat d'explicar-ho. I el govern que va néixer fa nou mesos, com era lògic, era nou i, a aquest govern, se li havia de donar la confiança de demostrar si sí o no responia a unes expectatives de millora, que nosaltres, ja des del primer moment, no vam creure que existien. I, efectivament, els nou mesos ens han demostrat que teníem raó. Però, al govern nou se li havia de donar un període de gràcia, o no?

Era un govern nou que deixava de banda figures importants de la política catalana i convergent, o de Convergència i Unió; era un govern que naixia clarament de la forma que va néixer, en fi, amb un cert obscurantisme, amb les innovacions que va introduir des del punt de vista de la conducció del propi govern, no només les persones que el formaven, sinó la manera de formar-se, la distribució de feines entre el conseller en cap i el president, el president i el conseller en cap –que encara no tenim clares, perquè no sabem mai qui presideix. Jo no sé si vostè ho sap, però jo no! Qui presideix els consells? Vostè m'ha dit: «Per què ha trigat nou mesos?». Home, hem trigat nou mesos per respecte, també!

A mi, aquests nou mesos no m'han servit per preparar l'alternativa! Ja la teníem preparada, l'alternativa! Han

servit perquè el país pogués comprovar si sí o no aquella intuïció inicial, que per aquí no anàvem enlloc, era raonable o no. I era raonable! I vostès, estic segur que, en el fons, estan convençuts d'això, perquè vostès, aquí, hi juguen un paper important, però no decidiu des del punt de vista governamental: tenen un paper decidit des del punt de vista parlamentari. En aquest Parlament tira endavant al que vostès diuen que sí, al que vostès diuen que no, no tira endavant: quan vostès diuen: «Aquesta Moció de l'esquerra, d'IC, d'Esquerra o de Socialistes m'agrada», aleshores, Convergència, ràpidament, retira la seva posició i van darrere la seva, perquè no volen quedar en solitari. I això, ho sap tothom que està més o menys a prop d'aquest Parlament, però vostès no tenen cap influència en la forma de governar. La té el Partit Popular? Sí, però a Madrid, a nivell d'Espanya, diguem, no vostès.

Jo, a vostès, el que els demano és una mica més de personalitat, precisament, en aquest sentit; una mica més d'autonomia i que siguin capaços de formular la política catalana del Partit Popular que faci honor a la «C» que han posat a les seves sigles –que jo penso que l'han posada molt bé, que han fet molt bé de posar-la, no?; algú ho ha posat en dubte i jo crec que no...

Vull dir-li que li agraeixo la seva intervenció i les seves crítiques: no esperava menys de vostè, com tampoc no espero els vots del seu Grup. Sóc conscient de la distància de les nostres posicions polítiques. Vostès pensen que l'autogovern de Catalunya està bé com està; nosaltres creiem que no; tinc la sospita que, en la seva intimitat, possiblement hi estan d'acord, però afirmen que ja estan satisfets de com està. Vostès pensen que l'economia que tenim, bàsicament economia de mercat, resol tots els problemes; nosaltres creiem que no. Vostès s'estimen més un senyor que es diu Aznar que un senyor que es diu Zapatero; nosaltres, no. Vostès s'estimen més el senyor Berlusconi que Blair, Jospin o Schröder; nosaltres, no. I el conec, el senyor Berlusconi, però no me l'estimo. Però jo respecto la seva força política. No sé el senyor Pujol, perquè ara no hi és, però li ho hauríem de preguntar, per què forma part.. en fi, formen part, amb el senyor Duran Lleida, més ben dit, perquè Convergència no hi és...! Parlant de «barullos», Convergència, a Europa, no hi és! En el Grup Popular..., però el senyor Duran Lleida, sí. I que jo sàpiga, en el moment en què va entrar Berlusconi, ja que en parlem, doncs, van tenir el dubte de si sortir o no del Grup, però, finalment, hi han tornat i, a més, hi han tornat acceptant les posicions dels *tories* britànics que diuen que el Grup Popular Europeu ja no està pel federalisme europeu, que va ser l'inici de tot, l'inici de tot del temps de Schuman i del temps de Spaak i dels socialdemòcrates europeus, que van llançar Europa. Aleshores, tots eren federals!

Tornem a això nostre. Jo respecto la seva força política i el que representa. Com a president de la Generalitat, jo, això, no ho oblidaria mai i no ho oblidaré mai, perquè crec en una Catalunya plural i perquè crec que la presidència de la Generalitat té un doble rol, que fins ara no s'ha sabut escatir..., en fi, aclarir. Un rol polític de Govern, en el qual les diferències polítiques pesen –i molt!–, però també un rol institucional.

El president de la Generalitat ho és –ho ha de ser– de tots els catalans, i no només directament de tots els catalans, sinó també de tots els partits catalans –per dir-ho d'alguna forma– i també de tots els governs catalans del nivell que siguin, nivell local inclòs. Jo això mai no ho oblidaré, li ho ben asseguro.

Deixi'm que li digui també que no sols el respecto a vostè i el que representa: vostè representa la força política d'Espanya que governa amb majoria absoluta. A vegades he dit públicament –i no ho dic ara per quedar bé amb vostè– que també ha sigut afortunat que hi hagués una victòria per majoria absoluta de la dreta conservadora espanyola, perquè mai més ningú ens pugui dir... Això és afortunat: tothom és constitucionalista; no hi ha ningú a Espanya, pràcticament, llevat d'ETA i els terroristes que digui: «No som constitucionalistes.» Vull dir, ni Esquerra Republicana deixa de ser constitucionalista, m'imagino. Tots estem d'acord que es pot canviar –m'imagino que vostès també: ho diu el Pacte antiterrorista–, tots estem d'acord que es pot canviar la Constitució, però seguint els articles de la Constitució com s'ha de canviar. I això és enormement positiu. És a dir, que a Espanya no hi hagi cap col·lectiu important social i polític que pugui dir: «estem fora del sistema constitucional» és enormement important. Jo crec que això es va produir per unes circumstàncies una mica escadusseres i que van coincidir en el temps, que va ser l'esclat de nou del terrorisme després de la treva i l'esclat de El Ejido, crec que allò va crear una psicologia a Espanya que va donar lloc a una reacció popular que va ser favorable al Partit Popular. Però, dit això, això té unes conseqüències, des del meu punt de vista, positives, mirat fredament.

Ara bé, deixi'm que els digui també que, d'alguna forma, això, a vostès, no els capacita tampoc per anar dient a tothom el que ha de fer. Vostès, per descomptat, han de governar a Madrid. Vostès, aquí, tenen el vot decidit en el Parlament. Jo els demano que vostès pensin de debò que el rol que vostès tenen aquí podria ser més ben aprofitat per a Catalunya, en tinc la convicció!

Jordi Pujol, com va dir la senyora Nadal en el debat de política general, no va trobar un minut, en un discurs de sis hores, per dir el que jo he dit abans que passin cinc minuts, o deu minuts, o quinze minuts del meu diàleg amb vostè. Jo no posaré mai en dubte la seva catalanitat ni deixaré que altres ho facin; li he de dir que m'agradaria que el Partit Popular, com abans he iniciat a dir, tingui més veu pròpia, que sigui més ambiciós i més autònom i que, d'aquesta forma, sens dubte, serà més respectat. Sabem que vostè farà tots els possibles perquè jo no arribi al Govern, tant és així que fins i tot arribaria a recolzar el senyor Artur Mas, com va dir el senyor Rajoy.

Jo vull intentar treballar, en alguns temes, amb vostès. En primer lloc, perquè crec en el diàleg i en el respecte com a actitud democràtica i en el respecte als electors i electores que vostè representa. Jo no crec que, a Catalunya, hi hagi un vot anticatalà –ja ho he dit abans.

En segon lloc, perquè és molt possible... No n'hi ha cap! Tots els vots catalans són vots catalans, no són vots anticatalans, pensin el que pensin, diguin el que diguin.

En segon lloc, perquè és molt possible que, quan canviï el govern de Catalunya, encara hi hagi un govern del Partit Popular a Espanya, molt possible. No cal que li digui que jo intentaré que el govern d'Espanya canviï també com més aviat millor!, però sempre he defensat que, governi qui governi la Generalitat, ha de dialogar i acordar coses amb el govern de l'Estat, governi qui governi.

Vostès, en aquest moment, estan en un lloc de privilegi per ajudar en aquesta relació. Tant és així que vull començar per agrair-li els seus bons oficis per tal que fos... –començar, no, perquè ja li vaig dir ahir mateix–, que fos aprovada la proposta de l'Entesa Catalana de Progrés al Senat per fer que el català, l'euskera i el gal·lec siguin assignatures optatives a tot Espanya, però voldria aprofundir amb vostè algunes qüestions que em semblen fonamentals en el moment present.

Senyor Fernández Díaz, ens hauria d'ajudar a modificar substancialment les lleis d'estabilitat pressupostària. Sí, ja sé que, per començar, pots ser estic demanant massa, però pensi un moment en el que li dic: no sols en la limitació que suposen a l'autogovern de les comunitats autònomes i a l'autonomia local dels ajuntaments, que ja serien qüestions prou importants com per replantejar aquestes lleis, pensi també en l'actual moment de crisi internacional i els seus efectes sobre una economia que ja presentava elements de recessió. Jo sóc contrari al dogma del dèficit zero i tothom ho està deixant de ser en aquests dies, però és que, en moments així, el dèficit zero és suïcida per a qualsevol país.

Deixi'm que li plantegi també una altra cosa: vostè i jo discrepem sobre el nou sistema de finançament autonòmic; vostè pensa que és fabulós i que ho resol tot i per sempre, i jo no. Jo crec que és un sistema estable i que, per tant, és per sempre, i justament perquè és estable i per sempre és dolent! Si fos un sistema que es pogués canviar d'aquí dos, tres anys... Que és canviarà! Es canviarà quan hi hagi una altra majoria, però està pensat per ser estable. «Es canviarà!» –diu el senyor conseller. Menys mal que ho diu ell també! És clar que és canviarà! Però nosaltres ho vam dir des del primer dia: el dia que es va aprovar, vam dir: «el canviarem!» Nosaltres –vull dir el senyor Zapatero i jo, vam dir..., i el senyor Sevilla– vam dir: «El canviarem! Quan nosaltres governem, en farem un de diferent!».

Però jo no vull parlar-li d'això: ja ho farem quan arribi la revisió del sistema, si és que arriba, que jo crec que l'hem de fer arribar. Vostè sap que el nou sistema no contempla un element, que jo considero cabdal: el compromís del repartiment territorial de les inversions de l'Estat. En els pressupostos generals de l'Estat de l'any 2000, la mitjana d'inversió directa de l'Estat per habitant és de 148 euros –multipliqui per 166 i són les pessetes. A Catalunya, ens correspondran 50,7 euros! I ja sé que em dirà que l'AVE i les altres inversions ferroviàries queden fora, perquè aquestes –oh!, perquè aquestes són inversions productores d'ingressos i, per tant, són inversions que finalment paguem, que s'autofinancen! L'aeroport és exactament igual, el port és exactament igual! I ja els vaig dir que, a més, algunes d'aquestes entitats encara tenen diners per finançar, per la via de la perequació, infraestructures de la resta d'Espanya. Per tant, no

les podem considerar com a inversions de l'Estat pures i dures, en el sentit de desinteressades! Ja tenen el seu pagament! S'han de finançar, això sí, però, a última hora, els crèdits els pagarà l'usuari.

En allò que és inversió directa, directa –que per això jo insisteixo amb el senyor Homs, que no em fa cas, que hi ha de ser en els pactes de finançament autonòmic o públic en general–, en allò que és inversió directa de l'Estat, la mitjana d'inversió directa de l'Estat per habitant és de 148 euros, i a Catalunya és de 50! No és menys cert que la desproporció és important –i jo li dic que, si jo fos president de la Generalitat, el cridaria per intentar treballar junts per corregir això.

Com que tenim constància que, en aquest moment, hi ha dificultat perquè el pressupost de l'Estat reculli amb fidelitat els acords als quals es va arribar, perquè si s'apliquessin –bé, ja m'explicaran vostès que no– «en puritat», el que hi hauria són més diners que el que ara hi ha en l'avantprojecte de pressupost. Jo no sé per quin fi, per quin joc de mans, el senyor Montoro ha col·locat en els pressupostos de l'Estat de l'any 2002 unes xifres per repartir entre les autonomies que s'adiuen més amb el que ell va prometre que no pas amb el que, efectivament, surt del model.

El model està en baixa, sap per què? Perquè el model està basat en els impostos indirectes i el consum està baixant. I com que el consum no està pujant tot el que s'esperava, resultarà que la restricció inicial que diuen vostès amb aquell llenguatge tan esotèric que ens va donar de quaranta o cinquanta mil milions de pessetes d'aquí a dos anys seran vint. I com que d'aquí a dos anys seran vint, si tot seguís igual, si tot seguís igual –no vol dir que el consum hagi de baixar sempre–, d'aquí a quatre anys serien menys de vint, és a dir, el que es va donar inicialment a cada una de les autonomies. I li comunico, senyor Albert Fernández Díaz, que totes les autonomies estan inquietes. El senyor Homs ja veig que no, però totes les autonomies estan inquietes per això: les autonomies socialistes i les que no ho són. I estan esperant, que, efectivament, el senyor Montoro faci honor a la paraula, no del que va dir en el model, sinó a la paraula del que ha dit en el projecte de pressupost que és més elevat.

Per tant, el sistema l'haurem de canviar i jo ara tampoc li demano, en fi, que em digui en això que tinc raó, que ja tot arribarà. Estic segur que en el moment convenient podrem fer la revisió que el país demana. De moment, sols aprofito el debat per demanar-li que consideri si com a president del Partit Popular de Catalunya no hauria d'intentar d'ajudar en aquesta situació.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies a vostè, senyor candidat. Té la paraula l'il·lustre diputat senyor Alberto Fernández Díaz. Per quinze minuts.

El Sr. Fernández Díaz

Moltes gràcies, senyor president. Senyor candidat, vostè feia una referència a l'inici de la seva intervenció, de

la seva rèplica, en què dubtava si finalitzaríem aquesta legislatura amb el guarisme 68, si continuaríem amb aquest guarisme els propers mesos. Bé, jo crec que no és cap secret: el guarisme 68 es mantindrà. D'una forma o una altra es mantindrà. Amb unes formacions polítiques o amb altres es mantindrà. Jo l'únic que li puc dir... que aquesta legislatura s'ha iniciat amb un 68 protagonitzat pel Partit Popular de Catalunya amb una aposta sincera del Grup Parlamentari Popular de Catalunya que manté..., perquè nosaltres no actuem en funció d'interessos conjunturals o d'estratègies de curta volada, sinó que apostem per l'estabilitat per convicció i perquè, com abans li comentava, creiem que es el millor per consolidar el progrés social de Catalunya, però el que està clar és que amb un 68 o per un 68, per una de les dues raons, aquesta legislatura vindrà marcada pel seu final.

Però ja que li agraden tant els guarismes, que jo abans he esmentat... Li he demanat un consens mínim en algunes qüestions cabdals i parlava dels 135. Hem parlat del guarisme 67 que fins avui semblava que formava part d'un projecte d'esquerres sense cap tipus d'esquerda. Hem parlat, també, en la primera intervenció, d'aquest guarisme 123 i de les línies divisòries que a alguns equivocadament els agradaria dibuixar.

Permeti'm, senyor Maragall, que a més d'afegir el guarisme 68 fem un nou guarisme: el 62. Jo li proposo el guarisme 62, senyor Maragall. Li proposo un acord coherent entre el Partit Popular i el Partit Socialista per defensar qüestions centrals i importants també per al futur de Catalunya. I li faig aquesta referència al guarisme 62 des d'una reflexió, una reflexió sincera, una reflexió personal que molt sovint, mentre estava llargues hores assegut al meu escó, em venia al cap. Jo m'he preguntat en aquests dos anys que porto de diputat en aquest Parlament de Catalunya, per què mai, ni una sola vegada, el guarisme 62, és a dir, la coincidència entre el partit Popular i el Partit Socialista ha sigut una realitat en el marcador de l'expressió d'aquest hemicicle. Jo em pregunto per què mai hi ha hagut aquest guarisme 62 en aquest Parlament de Catalunya. Recordem que hi ha hagut 67, 68, 123, 135, però el 62 mai. Alguna cosa ha de passar, sobretot perquè a vegades s'han plantejat, s'han defensat i s'han votat qüestions en les quals el Partit Popular de Catalunya ens hem quedat en solitari en aquesta cambra catalana, quan a la societat catalana hi ha més catalans que donen suport a plantejaments concrets del Partit Popular a l'hora d'entendre la societat catalana i una forma d'articular i d'entendre Catalunya en un projecte compartit amb la resta d'Espanya del que representen els vots del Partit Popular. I si això és així, alguna cosa falla en aquest Parlament de Catalunya perquè aquest guarisme 62 no es produeixi i únicament hi hagin els dotze vots del Grup Parlamentari Popular.

S'ha parlat, i molt, en aquesta sessió de la pluralitat de Catalunya. S'ha parlat i molt de la pluralitat que tots plegats representem en aquest hemicicle. Jo crec que és important, també, començar a reflexionar sobre per què no hi han determinades pluralitats de guarismes. Jo estic segur que amb aquest guarisme 62 hi haurien molts socialistes catalans que defensen un model plu-

ral per a Catalunya i que defensen un projecte sense complexos i sense trampes, des de Catalunya amb la resta d'Espanya, que s'hi sentirien identificats.

Jo crec, sincerament, senyor Maragall, que molt sovint el Partit Popular ha defensat en aquesta cambra aquests socialistes catalans que creuen també en un projecte amb la resta d'Espanya i que vostès, per moltes raons, no ho han fet. I per això jo li proposo una cosa tan senzilla com fer realitat, de tant en tant... No li dic sempre, no li dic moltes vegades. Li dic almenys, en alguna ocasió, hauria de ser lògic que el guarisme 62 fos una realitat, per constatar i defensar la vigència de la Constitució i de l'Estatut, per exemple; per rebutjar l'autodeterminació que ha sigut apel·lada, aquest dret, que ja els avanço que, evidentment, el Partit Popular de Catalunya no compartim, entre altres raons perquè creiem que Catalunya s'autodetermina elecció rere elecció quan els catalans es pronuncien a les urnes.

Els catalans i Catalunya ja ens autodeterminem i el que no podem acceptar com dret, que és el de l'autodeterminació, un principi que les Nacions Unides consideren per als països en vies de descolonització i jo estic convençut, senyor Maragall, que vostè comparteix amb mi que Catalunya no és colònia de ningú ni Espanya és la seva metròpoli. I per tant, com jo estic segur que el Partit Socialista hauria de coincidir que el dret d'autodeterminació no és aplicable a Catalunya, doncs, a vegades em sorprèn que el Grup Socialista mai hagi rebutjat el dret a l'autodeterminació en aquesta cambra catalana. Fins i tot ha anat més enllà. Ja no n'hi ha prou que el Partit Socialista no hagi dit que no al dret a l'autodeterminació que propugnen formacions nacionalistes. Ha anat més enllà.

Les últimes setmanes podem comprovar com en nombroses administracions locals, en molts ajuntaments i consells comarcals de Catalunya, el Partit Socialista està votant a favor de l'autodeterminació, i això, senyor Maragall, crec sincerament que és una contradicció. Jo no gosaré dir-li del Partit Socialista perquè, evidentment, jo no sóc el seu president, però sí que és una contradicció amb tots aquells socialistes, que són molts a Catalunya, que també es senten orgullosament espanyols d'una Espanya democràtica, d'una Espanya constitucional, d'una Espanya plural.

I jo li demano, també, en aquesta referència al guarisme 62, que apostem de debò pel pluralisme. En alguna ocasió, vostès i nosaltres, podríem coincidir en aquest Parlament de Catalunya a l'hora de defensar el pluralisme social i lingüístic de Catalunya. No li dic que coincideixi amb tots els plantejaments que en matèria lingüística faci el Partit Popular, però en alguns, com a mínim, jo crec que vostès, sincerament, haurien de coincidir. Tampoc ho han fet. Probablement perquè estan més preocupats pel què diran que no pas pel què pensen i jo crec, sincerament, que aquest debat..., i jo intento fer almenys unes reflexions des de la utilitat en el futur, crec que ens hauríem de plantejar la necessitat de fer realitat, també, la defensa d'un pluralisme social i lingüístic que reconegui que la catalana és una societat tan oberta com diversa, que s'ha forjat en generacions de catalans amb arrels, però també en generacions ja de catalans amb cognoms d'altres parts d'Espanya.

I ho dic perquè sé que vostè ho pensa, també, això. I el que li critico no és que vostè no ho pensi, sinó que no ho defensi, que no ho digui clarament o que a vegades faci unullet per intentar justificar un titular a uns sectors socials que li puguin donar suport, però que després no ho defensi amb fermesa i amb coherència en aquest Parlament de Catalunya.

I li demano, també, que tingui la valentia, si és que ho pensa, de reconèixer, per exemple, que aquesta Administració de l'Estat que vostè vol suprimir és també una Administració catalana, en tant que presta serveis a la societat catalana. Jo crec, sincerament, senyor Maragall, senyor candidat, que aquesta proposta del guarisme català és vàlida per a aquells socialistes, populars i catalans que, com deia abans, creuen en aquesta Espanya democràtica, constitucional i plural.

Vostè m'ha fet referència perquè l'ajudi en algunes qüestions concretes. Jo crec que ajudar-lo és precisament no fer-li cas –i ho matisaré–, no fer-li cas en aquells tres punts concrets que vostè m'ha esmentat: Llei d'estabilitat, finançament i les inversions de l'Estat.

Lleis d'estabilitat. Jo no el puc ajudar perquè, si l'ajudés a vostè, sincerament, crec que estaria perjudicant Catalunya. La Llei d'estabilitat significa aplicar el que són les noves regles derivades de la nostra incorporació a la Unió Europea i dels futurs reptes de modernització d'aquest país. I per això, precisament, som conscients que el dèficit ha sigut el gran entrebanc del creixement econòmic de la nostra societat; que el dèficit, precisament, el que ha fet, a la pràctica, amb l'excepció de situacions molt concretes, ha sigut distreure recursos que finalment no han pogut ser adreçats a altres polítiques prioritàries com les polítiques socials. I perquè crec sincerament que la Llei d'estabilitat el que pretén és mantenir la garantia de progrés i creixement econòmic, que, precisament, des d'un control pressupostari i des d'una austeritat en la despesa, garanteix la consecució dels fins que en principi tots perseguim.

Vostè em parlava d'una altra qüestió, el finançament autonòmic. Tampoc li puc fer cas, senyor Maragall, perquè crec sincerament que el nou model de finançament autonòmic pactat... El Partit Popular amb Convergència i Unió, cert, però també amb el Partit Socialista Obrer Espanyol en totes aquelles comunitats autònomes on el Partit Socialista té responsabilitat de govern, han donat suport a aquest acord de finançament. Vostè, molt sovint, per furgar en les ferides polítiques, molt sovint, diu que el Partit Popular hem enganyat el president de la Generalitat, el president Jordi Pujol. Senyor Maragall, nosaltres tenim moltes capacitats d'engany pots, però jo no em veig capaç, ni el Partit Popular tampoc, d'enganyar alhora el senyor Chaves, el senyor Ibarra, el senyor Pujol... Pots, vostè s'enganya a si mateix i no vol reconèixer que Catalunya ha aconseguit fa poques setmanes el millor acord de finançament i el major avenç de l'autogovern de la nostra història més recent. I per això, jo no el puc ajudar, senyor Pasqual Maragall.

I després, m'ha demanat un tercer ajut, que és el de les inversions de l'Estat. Bé, jo crec que l'estem ajudant, més que a vostè a Catalunya, des del moment que el govern del Partit Popular està aconseguint i està impul-

sant i està aplicant a Catalunya més inversions, no tan sols que mai, sinó fins i tot del que vostè va demanar ahir en la presentació del seu programa de govern. Més inversions que mai. Mai Catalunya havia aconseguit el sostre inversor que està aconseguint amb els pressupostos de l'Estat, any rere any, en els últims cinc exercicis. L'any 2002, l'any 2002, Catalunya veurà com s'inverteixen més de 330.000 milions de pessetes des de l'Administració de l'Estat, una quantia molt superior a la xifra que vostè s'havia fixat amb l'ambició horitzó dels propers deu anys. Una xifra molt superior a qualsevol etapa presidida o protagonitzada per un govern del Partit Socialista a Espanya. Molt superior, senyor Maragall, a aquella etapa caracteritzada pel Jocs Olímpics. I vostè ho sap, vostè ho sap, que hi ha més inversió que mai i, el que és més important, aquesta inversió, a més de generar noves oportunitats de futur per a Catalunya, el que està aconseguint, és compensar molts dels errors i dels dèficits d'inversions de l'etapa socialista.

Li hem de recordar, per exemple, que l'AVE serà una realitat l'any 2004 i, a la frontera, el 2005. Vostè ahir criticava el retard d'un any. Bé, doncs, a qui hem de criticar pel retard de dotze anys de l'arribada de l'alta velocitat a Barcelona amb relació a Sevilla?

Per què ara podem parlar de la tercera pista de l'aeroport i de tots els projectes per millorar les nostres estructures aeroportuàries quan vostès –i vostè en aquell moment era alcalde i, el senyor Acebillo, el seu principal assessor...? Vostè sap que, quan vostè era alcalde, la tercera pista de l'aeroport, la situen a l'horitzó del 2002. I això no serà una realitat, entre altres raons perquè hi ha un Partit Popular que governa i perquè el senyor Acebillo, malauradament per al senyor Clos, li influeix encara a nivell de Barcelona, però no a l'Estat a l'hora d'afrontar les seves inversions.

I, per exemple, vostè que em demanava que l'ajudi en les inversions, hem ajudat i molt, el Partit Popular de Catalunya, a l'hora de fer realitat l'arribada de l'AVE de la forma en què arriba a la ciutat de Barcelona. Perquè vostè ho sap, segur que els alcaldes socialistes de l'àrea metropolitana, i molt en concret els alcaldes del Prat, de Cornellà, de Sant Boi, de l'Hospitalet, l'hauran informat i li hauran donat trasllat dels acords entre el Ministeri de Foment i el Govern del Partit Popular, i els ajuntaments governats pel Partit Socialista, per fer realitat l'alta velocitat. I, fent realitat aquesta arribada d'alta velocitat, transformar, també, els seus nuclis urbans.

I li hauran explicat que l'Ajuntament de Barcelona, amb l'alcalde socialista, senyor Clos, al capdavant, no volia l'entrada de l'alta velocitat per l'Hospitalet i fer realitat, per tant, en aquestes ciutats de l'àrea metropolitana el soterrament de les línies. Volien entrar-hi pel morro, però, afortunadament, no li hem fet cas, senyor Maragall, i hem fet entrar l'alta velocitat per allà on corresponia, que era per l'Àrea Metropolitana de Barcelona, pels nuclis urbans, garantint el soterrament de la via i la millora.

I podríem continuar, podríem parlar, aquest Govern del Partit Popular, que ha fet realitat els seus incompliments. Vostè se'n recorda, quan era alcalde de Barcelona, que sempre deia, abans dels Jocs, que era impres-

cindible finalitzar la pota sud? Doncs, la pota sud no es va finalitzar l'any 92, es va finalitzar amb un govern del Partit Popular; el mateix amb l'autovia del Baix Llobregat; el mateix a l'hora de redimensionar les rondes, aquelles rondes que vostè deia que no havien de ser una via interurbana, que havia de ser un carrer més de la ciutat, i ara hem de patir les conseqüències de les seves mancances, amb dos i tres carrils que necessiten la seva ampliació, i que també està fent realitat el Govern del Partit Popular.

I ha parlat de les inversions, les del Pla Hidrològic Nacional. Nosaltres no amaguem aquest debat, potser, a vostès, no els interessa aprofundir-hi, no ho han fet al llarg d'aquest debat, perquè vostès recorden el que demanava el senyor Borrell: 1.800 hectòmetres cúbics d'aquell Pacte de l'aigua, que vostès han signat en aquest Parlament de Catalunya no fa més d'un any, on parlaven que hi havia quatre referències a transvasaments. De quina aigua parlàvem de transvasar en aquest Pacte de l'aigua que hem signat amb el PP i amb Convergència i Unió, el Partit Socialista?

Jo crec, senyor Maragall, que vostè sap perfectament que el Partit Popular estem ajudant Catalunya. I, ajudant Catalunya amb el flux inversors, estem ajudant, també, aquells ajuntaments, fins i tot els que presideixen vostès. I el seu portaveu, el senyor Nadal, també li podria dir moltes coses de les inversions de l'Estat al pas per la ciutat de Girona, que estic segur que està molt més satisfet del que vostè ha expressat.

En qualsevol cas, senyor alcal... (*rialles*), senyor candidat... –se m'escapava allò d'alcalde–, han sigut dotze anys, entre els dotze anys que he compartit amb vostè anomenant-lo alcalde, comprendran que, de vegades, se m'escapi..., que en una hora i mitja li digui candidat. Però també, també, a vegades, a un el traeix el subconscient perquè li he de dir, senyor candidat –li ho he de dir–, que vostè al llarg de la intervenció d'ahir i d'avui, de vegades, em donava la impressió que continuava escoltant no pas a un alcalde, sinó a un barceloní. I jo crec que tots plegats hem de ser conscients que ens hem de canviar el xip i hem de ser conscients que Catalunya va molt més enllà que Barcelona, i que no podem substituir un centralisme de Madrid, no pas per un centralisme de Barcelona, sinó per un centralisme de la plaça de Sant Jaume.

Jo estic segur, també, que en aquesta línia vostè coincidirà amb mi, i, en qualsevol cas, disculpi aquest lapsus que he mantingut.

El president

Moltes gràcies, senyor... (*Veus de fons.*) Demana la paraula...? (*Pausa.*) Senyor Homs, demanava la paraula...? (*Veus de fons.*) És igual, és que l'han demanada a l'hora. (*Remor de veus i rialles.*) Sí, és igual... Té la paraula, senyor candidat.

El Sr. Maragall i Mira

Sí. És curiós que es donin coincidències com les que s'acaben de donar entre el senyor Fernández Díaz i el senyor Carod, perquè els dos m'han criticat pel mateix: per barceloní. Dic, home..., jo sóc molt orgullo-

sament barceloní, però em penso que ja he donat prou raons per les quals no se m'ha de considerar un barceloní, políticament parlant, esbiaixat a favor de Barcelona i en contra de Catalunya. No és aquest el meu problema, de debò.

Senyor Fernández Díaz, el dia que vostès facin, des del Govern de l'Estat, la meitat del que va fer el Govern socialista durant els anys que van del 1986 al 1992, començarem a parlar d'inversions –i estic parlant d'inversions, no productores d'ingressos, estic parlant d'inversions pures i dures, de les inversions que no tenen retorn.

Miri, començo pel final: el bunyol del Prat és un bunyol. És a dir, aquest pas que han acabat fent, o que diuen que volen fer –jo espero que encara tingui solució– de l'AVE des de, pràcticament, de Sants fins a l'aeroport i tornada, per dir-ho així –encara que dóna un giravolt–, això no és el que necessitem. I la veritat és que vostè ha contraposat Hospitalet amb Barcelona ara, per dir que si no s'hagués fet el que s'ha fet, no s'hauria pogut ensorrar la línia fèrria de l'Hospitalet. Això és mentida. (*Remor de veus.*) Perdoni, això és mentida. S'hauria pogut fer perfectament una línia arribant pel Morrot i entrant directament des de l'aeroport fins a la plaça de Sants, venint des de Tarragona o des de Vilafranca, i, en canvi, ensorrar les línies de l'Hospitalet.

És evident que l'Hospitalet va aprofitar el fet que les línies passessin per allà per demanar l'ensorrament. Això és cert. I és evident que seria més car fer les dues coses que no pas una de sola. Però jo li dic que aquest estalvi que fem, aquest estalvi que es fa no havent de soterrar les línies de l'Hospitalet, a part de l'AVE, ens costarà molts milions i milions d'euros, en el seu dia, quan ens adonem de l'impacte que això tindrà sobre l'ús de l'aeroport de Barcelona. Aquest és el tema.

Vostè ha parlat diverses vegades de perquè no hi han seixanta-dos vots sovint aquí, i jo li ho podria preguntar exactament igual, a vostè. Però, en tot cas, em sembla que no hi ha cap mena de dubte que l'opció que representem, sent respectuosa, mútuament respectuosa, és una opció allunyada. Així com amb els altres sempre hi han, sembla que hi han friccions o hi han «solapaments», hi han moments de dubte sobre si estem o no estem..., en el cas del Partit Popular hi ha una actitud que es deriva del fet de tenir plantejaments també a nivell espanyol –tots dos–, però això no implica que tinguem ni la mateixa ideologia, ni els mateixos continguts, ni les mateixes idees i, rarament –rarament– coincidim. Sí que hem coincidit, però no a seixanta-dos, sinó justament a cent trenta-cinc, com vostè deia abans, i diverses vegades, eh? Per exemple, la votació, en aquest Parlament, de la declaració sobre el terrorisme, va pivotar clarament sobre vostès i nosaltres i es va arribar a un acord que, en aquell moment, va ser realment innovador a nivell de l'Estat espanyol, o no? Perquè no es va produir en cap més autonomia, tots hauríem volgut que s'hagués produït.

I, per cert, el Pacte antiterrorista, ho vull recordar aquí, perquè en aquesta cambra s'han sentit coses molt dures contra aquest Pacte, hi ha un punt –per a mi molt important i és el que em va decidir a acceptar-lo clarament– en què diu que la Constitució es pot canviar. El

que passa és que s'han de seguir els tràmits que la Constitució preveu, però diu: «Tota idea és defensable.» Diu: «Tota idea és defensable si es defensa amb democràcia i dintre dels camins que marca la Constitució». Jo crec que era un punt molt important.

Vostè ha parlat, i abans s'ha parlat també, del senyor Redondo, eh? I vostè ha parlat de les posicions dintre del Partit Socialista d'Euskadi, també n'ha parlat el senyor Carod-Rovira. Jo vull que sàpiga que jo vaig defensar aquí un dia, amb gran xivarri de tothom, que hi havia hagut una ofensiva nacionalista espanyola, en les eleccions d'Euskadi, i se'm va contestar d'una forma molt agra, per part del president de la Generalitat, que el senyor Nicolás Redondo era l'escolanet del senyor Mayor Oreja, i que el PSOE era l'escolanet del PP. Vull que sàpiga –vull que ho sàpiga–, vostè, senyor Fernández Díaz, i el senyor president de la Generalitat, també, que en aquell moment, i avui, jo penso que al senyor Redondo se l'ha de defensar tenint en compte, sempre, sempre i en tot lloc, tenint en compte que el Partit Socialista Obrer Espanyol, el Partit Socialista, a Euskadi, i el Partit Popular, d'Euskadi, estan patint el que estan patint. I, per tant, tot el que no sigui justificar, almenys explicar, no justificar, explicar-nos el perquè de les seves posicions, és quasi sempre injust.

Dit això, jo estic d'acord amb les posicions del senyor Nicolás Redondo, moltes vegades. Sobretot és ell que ho diu públicament, no sóc pas jo que ho dic públicament, però ell sí que ho ha dit. I és més, m'ha comunicat, més d'un cop, la seva admiració pel president de la Generalitat que, avui, ha tingut més floretes que mai en molts anys. Doncs, hi afegeixo aquesta altra: és a dir, vostè que el va qualificar d'escolanet ha de saber que el senyor Redondo –em consta– està demanant una entrevista amb vostè, perquè li vol dir que està molt més d'acord amb vostè que amb el senyor Arzalluz, com era de preveure.

En tot cas, sàpiguen que el meu respecte per la gent que està patint directament –i nosaltres ho hem patit i vostès ho han patit– el que se'n diu la lacre, que és una paraula que a mi no m'agrada del terrorisme, mereixen i mereixeran sempre el meu respecte i la meva col·laboració.

Vostè ha preguntat abans, també, sobre Televisió Espanyola i si jo era partidari de privatitzar-la. La veritat és que vaig recollir una frase del senyor Miquel Puig que em va semblar suggerent, en el sentit que no quedava clar –no queda clar– que estigui justificat haver de pagar quasi 100.000 milions l'any de deute, o sigui, de dèficit, d'una corporació pública com és la Televisió Espanyola per tenir una cadena que, a última hora, és una cadena de programació pràcticament privada: o sigui, que té els *talk shows*, i té..., en fi, té una programació pràcticament privada.

Aleshores, hi ha hagut una resposta indirecta d'un ministre del govern de Madrid dient: «Home, sí que s'ha de fer; perquè, si no es té aquesta programació no es té l'audiència que es necessita perquè allò que té de públic aquella cadena tingui el públic que ha de tenir», per entendre'ns, «allò que té de missatge oficial, de missatge de país, institucional, tingui el públic amplíssim que hauria de tenir per ser eficaç.» Però, clar, això és una explicació una mica..., si ha de ser així, aleshores, que

es posin d'acord públics i privats i que una cadena privada, gestionada privadament, tingui unes hores d'emissió pública que es puguin llogar, per exemple. Jo no sóc privatista per definició, però sí que penso que moltes vegades la defensa d'allò públic, sobretot per part de la dreta, encobreix interessos que no són exactament els que haurien de ser. No sé quins interessos. Però, en tot cas, ho torno a dir: televisió pública, televisió TV1, eh? I de Sant Cugat jo vaig dir –ho vaig dir– que Sant Cugat és una llàstima com s'està desaprofintant. És un gran casalot buit, amb molta... En fi, en gran mesura el senyor Fernández Deu ho sap millor que ningú, que no està aprofitat com s'hauria d'aprofitar, i que té uns professionals perfectament preparats per fer molt més del que estan fent; que està produint molt en aquest moment, també, per la primera cadena, però que hem d'aconseguir –potser per un acord entre Televisió Espanyola i Televisió de Catalunya ho hauríem d'aconseguir– que Sant Cugat estigués ple, per dir-ho així, i que fos utilitzat en la seva totalitat. I, en canvi, estalviar-nos quartos per la banda del que és una programació privada de TV1, que jo crec que no està justificada, des del punt de vista del dèficit públic.

Cas de Televisió de Catalunya, tampoc, però és cert que hi han més motius per justificar el fet que, pel fet de ser en català, ja té en si mateixa una funció pública important. I això no ho negarà ningú.

Per altra banda, abans, vostè m'ha preguntat que per què nosaltres parlàvem sempre de l'article 152; per a què el volíem, l'article 152. L'article 152 el volem, concretament, per tenir el comandament unificat de la policia en aquell país. Perquè això es pot tenir de dues maneres: o bé per la via pràctica que vaig suggerir ahir, que fossin els ajuntaments i els mateixos Mossos d'Esquadra, la Policia local i els Mossos, els que assumissin tot aquell personal restant encara aquí de la Policia Nacional i de la Guàrdia Civil i que en el temps anirà desapareixent. Es pot arribar per la via de pactes que això sigui..., que a la pràctica hi hagi una unificació; però, també es podria –per la via de l'article 152– arribar a la delegació de competències en matèria d'ordre públic que permetessin que tot això es fes no per via d'acord amical, sinó, a més, amb una sanció legal a nivell espanyol i des del punt de vista constitucional, absolutament irrefutable, no?

Vostè m'ha parlat molt –al principi i, al final, una mica– de la crisi internacional i dels temes relacionats amb la crisi de l'11 de setembre. M'ha preguntat si jo donaria suport al Govern, i jo li dic que sí; jo li dic absolutament i rotundament que sí. Jo crec que el Govern ha fet el que havia de fer. El Govern espanyol ha fet el que havia de fer en aquesta matèria. També crec que tot aquest drama ha tingut un reflex indirectament encoratjador a Europa, amb la creació del fiscal general europeu contra el terrorisme i contra el blanqueig de diners, contra el tràfic d'armes, contra el tràfic de persones. I també crec que ha tingut –i que ho pot tenir en el futur– un reflex positiu en la lluita contra el terrorisme a Espanya.

Efectivament, les últimes notícies que estem tenint són positives en aquest sentit, i jo vull felicitar el ministre Rajoy pels èxits que està obtenint.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies. El conseller d'Economia i Finances, té la paraula.

(*Remor de veus.*)

El conseller d'Economia i Finances (Sr. Francesc Homs i Ferret)

Disculpeu, és que és tan estret, això, que no...

El president

És que fem molts estalvis, senyor conseller, quant a economia, aquí, al Parlament.

El conseller d'Economia i Finances

És bo –és bo– que feu molts estalvis –és bo que feu molts estalvis.

Senyor president, senyores i senyors diputats, només intervinc... –i no ho faig amb la intenció d'ingerir-me en el debat polític de la Moció de censura; no tinc cap interès a intervenir, raonar i comentar, explicar res del que, doncs, s'ha estat analitzant més en el vessant més polític, més general de la proposta programàtica del candidat–, simplement, perquè vostès han pogut veure al llarg de tota la sessió d'avui –i també a la d'ahir– que el candidat ha dit en moltes ocasions valoracions purament, doncs, en fi, dirigides a criticar, a desvalorar el nou acord de finançament autonòmic, no? I jo m'he anat contenint fins a un punt, Pasqual Maragall, que li he de dir que no hi insisteixi més, no hi insisteixi més, és a dir, no hi insisteixi més utilitzant arguments que en el fons només tenen una finalitat: és, en fi, confondre l'opinió pública.

Aquestes tres brometes que ha fet en tres ocasions que un dia nosaltres vam anar al Majestic i vam acordar, allà, eliminar els topalls de l'IRPF, pujar del 15 al 30, i després, a vostès, per darrere, els vam enganyar abaintant l'IRPF, no és veritat –no és veritat. (*Rialles.*)

Senyor Pasqual Maragall, l'any 96 –l'any 96; els seus col·laboradors, que en prenguin nota–, la recaptació a tot l'Estat, de l'IRPF, va ser de 5,2 bilions de pessetes. La recaptació, aquest any, de l'IRPF és de 7,3 bilions de pessetes –recaptació executada–, 39,3% d'increment –a tot l'Estat–; mitjana anual: 6,6. A Catalunya, l'any 96, IRPF recaptat –estadística, eh?, estadística–: 1 bilió 80.000 milions de pessetes. Any 2002, previsió, dintre dels pressupostos de l'any que ve: 1 bilió 708.000 milions de pessetes; increment: 58% d'increment; anualitat: 9,4% per a Catalunya. És a dir, l'IRPF, en els últims quatre, cinc anys ha crescut un 9%. No torni a dir més que nosaltres en el Majestic..., o que quan nosaltres pactem una reforma del finançament, per darrere ens abaixen la recaptació de l'IRPF. No és veritat.

Després li voldria dir: no digui més que el nou acord del finançament, l'Administració central de l'Estat l'està posant dintre del pressupost de l'any que ve de manera que ja ens estan retallant els guanys que nosaltres hem acordat. No és veritat –no és veritat. I no, no és veritat perquè jo ho digui capritxosament o políticament o intencionadament des d'aquesta tribuna, sinó

perquè en la Memòria dels pressupostos ja presentats... –i que els seus companys diputats de Madrid poden estudiar, li poden dir que no és veritat. Per tant, li vull dir que l'informe econòmic i financer que acompanya els pressupostos de l'Estat diu que la previsió de l'IRPF per a l'any que ve és un increment del 8%. No torni a dir que baixarà la recaptació –un 8%. Diuen, el pressupost de l'Estat ja en el Congrés, que la previsió de recaptació d'impostos indirectes és un 7%. No torni a dir que baixaran els impostos, no ho digui més. El model té una virtualitat: repartir-nos les recaptacions que paguen els catalans a Catalunya, i la previsió sempre és creixent.

Jo només voldria dir-li que aquesta insistència a desqualificar el nou acord ja no té seguidors. Vostè és l'únic, és l'única força política que avui s'entesta a fer veure a l'opinió pública que això és dolent, ni els parlaments de la resta de comunitats autònomes, ni els consellers socialistes de la resta de comunitats autònomes, ni els principals responsables polítics socialistes de la resta de l'Estat, ningú ja parla i diu que el nou acord del finançament és dolent, ningú –ningú–, només vostè.

Jo li vull dir que, fins i tot, fa dos dies he rebut l'informe que Comissions Obreres ha fet sobre el model de finançament. Comissions Obreres ha fet una valoració del nou model de finançament, i diu literalment: «A judici de Comissions Obreres de Catalunya, el nou model de finançament representa un avenç significatiu de l'autonomia i la coresponsabilitat fiscal de les comunitats autònomes i de Catalunya.»

Però –i acabo, president– concretament, en la seva intervenció i en la seva proposta, de les disset propostes que ha fet, vostè ha fet una última proposta, la 17, que és: «el marc financer i» –diu– «de factibilitat».

El detall d'aquesta proposta hauria de ser la consistència de com finançar tota la seva línia d'actuació de Govern per al futur a Catalunya. Vostè fa setze propostes, que, d'aquestes, set les valora, les quantifica, diu quant previsiblement vostè creu que valdran, i les altres no diu quant valdran, però en un conjunt diu que..., aquest conjunt de despesa, 2,4 bilions, això, vostè proposa que ho pagarà per tres conceptes. Un concepte és el marge diferencial, un altre és el nou endeutament –benvingut sigui el criteri– i finalment el nou finançament autonòmic; nou finançament autonòmic –pàgina 70– que, quan el llegim, són cinc línies –cinc línies–, el nou finançament autonòmic és cinc línies de redacció. No diu res ni concreta res, però sí que diu una cosa: que, per vostè, el nou model de finançament autonòmic –en versió socialista, en versió Pasqual Maragall– portarà a Catalunya en els propers cinc anys 322.000 milions de pessetes –322.000 milions de pessetes. Carod, 322.000 milions de pessetes és l'oferta que fa Pasqual Maragall a Catalunya per millorar el finançament autonòmic en cinc anys. I no ens diu amb qui, i no ens diu de quina manera. I això que ja tenim acordat, aprovat, tres lleis orgàniques de les Corts, i ficat en els pressupostos de l'Estat, i 770.000 milions en cinc anys, això és dolent –això és dolent–, i 322.000 en cinc anys, això, ha de ser bo, perquè ho diu Pasqual Maragall –ha de ser bo. Tot un exemple d'inconsistència.

Bé, president..., només dir-li: Pasqual Maragall, no insisteixi més a desqualificar i a desorientar l'opinió pública, a Catalunya, que aquest acord és dolent.

Res més. Moltes gràcies.

(*Alguns aplaudiments.*)

El president

Moltes gràcies, senyor conseller. Per tancar aquest torn, té la paraula l'il·lustre diputat senyor..., té la paraula l'il·lustre candidat.

El Sr. Maragall i Mira

Sí. Senyor conseller, senyor Homs, vostè diu que l'IRPF ha pujat tant i tant, perquè jo vaig fer aquella broma –ja reconec que va ser una broma–, dient que ens havien donat l'IRPF i quan havíem arribat a casa havíem sentit per la ràdio que deien que l'abaixaven. I efectivament això és el que ha passat, perquè, si no, si no hagués passat, com és, senyor Homs, que tots els anys hem viscut de la clàusula de garantia del PIB?

(*Remor de veus i aplaudiments.*)

Com és, senyor Homs, que les coses van anar tan malament amb l'IRPF que hem hagut de viure del fet que hi havia una clàusula de garantia, afortunadament, que deia: «i si el PIB creix més que l'IRPF...» Perquè, clar, què ha passat? L'Estat ha crescut més que el PIB, i, això, em donarà la raó: els ingressos de l'Estat, en aquests últims cinc anys, han crescut més que el PIB, és a dir, la pressió fiscal ha augmentat. El senyor Homs no m'escolta, però ja els ho dic jo, a vostès: els ingressos de l'Estat han pujat més que el PIB, més que la renda nacional i això vol dir que la pressió fiscal ha augmentat. En els cinc anys del PP. La pressió fiscal, que és: impostos que cobra l'Estat partit per renda nacional, ha crescut. Per tant, en els cinc anys del PP, hi ha més pressió fiscal, no menys. Per què? Perquè han abaixat l'IRPF, però han apujat els impostos indirectes. Qui paga l'IRPF? Els més rics. Qui paga els indirectes? Els més pobres. Què ha passat? Ja ho veieu: més Estat, més Estat... (*Forta remor de veus.*) Sí, sí, sí, sí. Més Estat, més pressió fiscal –més Estat. (*Alguns aplaudiments.*) Perdó, perdó. I això té un contingut ideològic, també... (*remor de veus*), si m'ho permeten; això té un contingut, també, ideològic: més Estat, més Estat –més pressió fiscal vol dir més Estat, més Estat– sobre el conjunt de l'economia; l'Estat pesa més que no pas pesava abans. Primera.

I segona: com que el PIB o renda nacional ha crescut més que l'IRPF, vol dir que el sistema de finançament que ens van donar ha crescut menys que la renda nacional i menys que l'Estat. És a dir que en aquests últims cinc anys, senyor Homs, en comptes d'haver-hi devolució, hi ha hagut involució; en comptes d'haver-hi devolució de recursos des de l'Estat cap avall, hi ha hagut devolució de recursos des d'avall cap a l'Estat, per tant, el contrari del que es tractava.

Tinguin en compte que això ha estat així –tinguin en compte que això ha estat així–, i jo entenc que, un cop això ha passat d'aquesta manera, quan els han dit: «ara els donarem impostos indirectes», han dit: «molt bé,

doncs, ara ens firarem perquè, a última hora, doncs, tenim els impostos que estan creixent». Però resulta que la conjuntura ha canviat, senyor Homs, i no des de l'11 de setembre, des d'abans, i, com que ha canviat, el consum està creixent menys que la renda nacional. Perquè, quin efecte té això? Té l'efecte que els impostos que ens han donat estan creixent, ells, ara, menys que la renda nacional; tornem a estar igual que abans.

Hi ha la clàusula de garantia del PIB, senyor Homs, ara, de cara al futur? Tres anys amb sanitat, només. I per a tota la resta? S'ha acabat, senyor Homs, què ens ha fet? –què ens ha fet? (*Remor de veus.*) En quin embolic ens hem posat? Ens hem posat en un bon embolic, perquè resulta que el sistema antic, que era dolent, tenia una clàusula de garantia que el senyor Montoro, hàbilment, ha aconseguit de treure, i ara se n'adona, ell mateix, que l'ha fet tan grossa que l'ha de maquillar, l'ha fet tan grossa que ha d'inventar-se una partida –que ja veurem d'on surt–, en l'avantprojecte de pressupostos de l'Estat, per compensar les autonomies del greuge que tindrien amb el nou sistema perquè la gent no se n'adoni.

Miri, nosaltres hem fet els càlculs. I no jo personalment, eh?; el senyor Antoni Castells, el senyor Martí Carnicer, gent de reconegut prestigi en aquesta matèria, de manera que... I què han vist? Han vist exactament això: han vist que el nou sistema, que és estable –la qual cosa vol dir definitiu– és dolent; és a dir, que el sistema antic..., llevat de la restricció inicial, que en deien vostès, que és els diners que els van donar el primer any i que després van creixent correlativament... –els 50.000 milions..., vostès en diuen 80; bé, són 40 o 50 més els Mossos d'Esquadra, etcètera. Però la quantitat inicial, que van dir: «les damos esto de más», que no sabia ningú d'on sortia, ni cap a on –no «a Mas», «de más», eh?–, doncs, aquesta quantitat és la que els salva; però, aquesta quantitat, hem calculat què passarà amb ella d'aquí a dos anys i haurà disminuït a 20.000 –ja li ho dic. Per què? Perquè els impostos que ens donen per «disfrutar» d'ells, i que són l'única font d'increment possible, són en aquest moment –no li dic que ho seguiran sent sempre– uns impostos que van avall.

I quant a les inversions que nosaltres fem, jo no sé quins números vostè ha fet, però el que jo tinc és que nosaltres estem proposant unes inversions, per a les disset mesures, d'uns 955.000 milions de pessetes per al conjunt del període 2002-2006. I estic dient que el marge disponible entès com la diferència entre els ingressos no financers i les despeses corrents és de l'ordre d'1.380.000 milions.

El marge disponible, per tant, és clarament suficient; és a dir que el que li estic dient és que tot el que nosaltres hem proposat està per sota del que normalment s'obtidrà, tant si és amb el sistema antic com amb el sistema nou. I jo li dic que ara el sistema antic seria millor que el nou, però és que fins i tot amb el sistema nou, que no és el millor, hi sortirem guanyant.

I per últim, sobre això que jo sóc l'únic que dic que el sistema és dolent. Bé, si sóc l'únic, la història em donarà la raó, suposo. (*Remor de veus.*) Però és que no sóc l'únic –és que no sóc l'únic. (*Remor de veus.*) Esperí, sí, li ha agradat això... És que no sóc l'únic. Miri,

vostès estan tan satisfets de la negociació del nou sistema de finançament que no s'han assabentat que el 34,6% del públic, dels ciutadans de Catalunya, creuen que vostès han negociat malament, contra el 21,6% que creu que ho han fet bé; fins i tot el 30% dels seus votants pensa que vostès ho han fet malament. Miri, jo no sóc partidari de discutir de la *realpolitik*, que consisteix a dir que les coses són bones si de sobte la gent diu que són bones, no: sí o no, depèn; en tot cas, en aquest cas la gent té raó.

Moltes gràcies, senyor president.

(*Aplaudiments.*)

El president

A vostè, senyor diputat. Té la paraula el conseller d'Economia.

El conseller d'Economia i Finances

Veig que hi insisteix –veig que hi insisteix. Jo crec que tots els consellers d'Economia de totes les comunitats autònomes l'haurien de contractar, a vostè, perquè els assessoris, eh? –els assessoris. No hi ha cap conseller d'Economia del seu partit que entengui les coses com vostè les entén. Cap. Però li diré més: vostè insisteix que els impostos en el futur baixaran. No és veritat. Però no, no és veritat perquè jo li ho vulgui dir contradient-lo a vostè, és que demani a qualsevol dels seus assessors que li passin les estadístiques dels últims vint anys, que hem tingut crisis profundes, més profundes de les que potser vostè intueix que poden venir, i no han baixat mai les recaptacions fiscals, mai, mai han baixat les recaptacions fiscals.

Jo li estic parlant d'unes previsions, a futur, que les fonamentem en les recaptacions passades. No em torni a dir més allò de l'IRPF, perquè no és que jo ho vulgui interpretar, és que és així en la recaptació ja certificada; en la recaptació certificada, l'IRPF dels últims cinc anys a l'Estat i a Catalunya ha pujat, i a Catalunya molt més que la mitjana de l'Estat. No ho torni a dir més. No és que jo vulgui que això sigui així, és que són les recaptacions certificades en les estadístiques de recaptacions que avui es publiquen en les sèries públiques i oficials, i on les pot, vostè, contrastar: 38,6% d'increment en els últims cinc anys a l'Estat, i a Catalunya, 46, és a dir, per damunt. Catalunya sempre ha anat per damunt de la mitjana de l'Estat en recaptació fiscal, sempre. Per això nosaltres hem volgut anar cap a aquest nou model. Perquè aquest nou model, senyor Maragall, és el que ens assegura que l'esforç fiscal que es fa a Catalunya, que sempre es fa per damunt de la mitjana de l'Estat, participar directament en la recaptació de Catalunya, sempre és més bo, sempre serà més bo que participar en les mitjanes de recaptació de l'Estat. I això, per a Catalunya, és molt més bo que per a Andalusia o per a Extremadura o per a qualsevol altre comunitat autònoma. Aquest és el tema.

I vostè insisteix que en el futur baixaran les recaptacions dels impostos indirectes. No és cert –no és cert. En el futur, en l'immediat, la recaptació de la imposició indirecta que hi ha a l'Estat espanyol és, en el conjunt de la Unió Europea, de les més baixes. I la necessària

i obligada harmonització tributària que s'haurà de procedir a realitzar en els propers quatre, cinc, sis, set, vuit, deu anys tendirà a l'harmonització de la imposició indirecta de l'Estat espanyol. Per tant, no hi haurà mai caigudes de recaptació d'imposició indirecta a Catalunya i a l'Estat espanyol. No hi seran. Ens agradi a nosaltres o no ens agradi, això serà així. Per això té aquesta virtualitat aquest nou acord de finançament, perquè ens assegura que, a Catalunya, es quedin els increments futurs de recaptació tributària que fins ara anaven sempre directament a l'Administració central de l'Estat. I si vostè aspira a governar Catalunya hauria d'acceptar que això és molt millor per als catalans que el que vostè tossudament vol fer creure, que això és pitjor. I per això nosaltres li estem dient des d'avui: no hi insisteixi, no insisteixi a fer veure les coses que no són, i no hi insisteixi quan vostè és l'única persona que insisteix en aquesta direcció.

Jo només li vull dir, senyor Maragall, que si vostè hagués fet un esforç de concreció d'un model molt més elaborat, molt més treballat, molt més indicant exactament on fonamenta vostè la millora de recursos cap al futur, potser tindríem alguna base on poder contrastar el model que s'ha acordat amb el que vostè presenta. Però vostè presenta un model de finançament per als propers cinc anys en què l'única cosa que diu és: els criteris de finançament proposats pels socialistes –que no coneixem–, d'anivellament del finançament de Catalunya amb la resta de les comunitats autònomes de règim comú i la progressiva convergència en cinc anys amb les de règim foral donaran a Catalunya 322.000 milions de pessetes. Ja està. Així. No hi ha res més. Aquesta és tota la literalitat. I jo torno a dir: per què ha de ser més bo per a Catalunya 322.000 milions de pessetes que no un acord ja tancat que ens proporciona 770.000 en el mateix període, cinc anys? Per què? Per què per a Catalunya ha de ser més bo?

Nosaltres no hem dit mai, senyor Maragall, que aquest acord que hem fet és el millor acord –el millor acord– que en el futur pot tenir Catalunya. Hem dit que aquest és el millor que s'ha fet, mirant endarrere, de tots els que s'han fet. I, mirant endarrere, li hem de dir, senyor Pasqual Maragall, que el posicionament del seu partit en les reformes de finançament autonòmiques en relació amb el que hem adoptat ara, en aquests moments, dóna molt que desitjar. Quan vostès presentaven les seves propostes de finançament per a les últimes revisions, presentaven unes propostes i uns plantejaments que eren molt més inferiors dels que ara, en aquests moments, hem acordat. Per això, en aquests moments, li estem dient: no hi insisteixi més, no hi insisteixi més perquè el seu comportament del passat no el legitima per poder, avui, invalidar l'acord de finançament que s'ha adoptat en aquests moments de cara al futur.

Només vull tancar –només vull tancar– dient-li concretament: miri, el pressupost de l'any que ve, el pressupost del 2002 de la Generalitat de Catalunya, serà el pressupost que vostès podran discutir, que contindrà un increment dels més importants que aquesta cambra mai hagi pogut analitzar. I, això, vostè, no ho hauria de menysprear, i no hauria, diguem-ne, de fer confondre l'opinió pública: fer créixer el pressupost –com ha in-

dicat el conseller en cap— per damunt del 10%, no s'hi ha trobat mai, aquesta cambra, sense canvi de continguts competencials, sense alteracions diguem-ne qualitatives per assumir noves funcions i noves competències. A equivalents, competències i funcions, un increment com el que tindrem l'any que ve per poder discutir en aquesta cambra, es dona bàsicament i exclusivament per la nova incorporació de recursos que la Generalitat de Catalunya disposarà com a conseqüència del nou acord de finançament.

No menyspreï, vostè, senyor Maragall, els 86.000 milions de pessetes que vindran l'any que ve a Catalunya com a conseqüència d'aquest acord, no els menyspreï. I no menyspreï els 770.000 que ens vindran en cinc anys; 770.000, Pasqual Maragall, són tres vegades—tres vegades— el pressupost d'Ensenyament—tres vegades, eh?—; 770.000 és quasi la totalitat del pressupost de Sanitat, tot el pressupost de la sanitat de Catalunya ens ve en els propers cinc anys, no el menyspreï—no el menyspreï—, i no el menyspreï quan vostè puja a aquesta tribuna a oferir un programa de govern per a cinc anys en què ens diu que el que vostè aspira aconseguir per a Catalunya són només 322.000 milions de pessetes. Un zero, senyor Maragall, un zero de previsió d'objectius polítics—un zero.

Moltes gràcies.

(*Remor de veus i aplaudiments.*)

El president

Senyores i senyors diputats, vostès saben que reglamentàriament no hi ha límit en aquest, diguem-ne..., en les respostes i qüestionaments. Però sí que hem quedat en un acord, i és que serien com tres, els torns d'anades i vingudes en aquest sentit. Això, ho teníem previst més aviat per al dematí que no per ara, però ho faig extensiu a ara i, per tant, els prego que ara entrem ja en l'últim—si ho creuen convenient— debat. (*El president dona la paraula al Sr. Maragall i Mira.*)

El Sr. Maragall i Mira

No, jo seré breu... Perquè jo haig de contestar: aleshores, si Catalunya va tan bé, senyor Homs... Jo, la veritat, senyor Pujol, és que crec que en aquest canvi de Govern que vostè va fer al gener i que es va..., en fi, *la madre del cordero* de tot el que està passant, d'alguna forma, doncs, va tenir un encert, almenys un—va tenir alguns errors, des del meu punt de vista, però, en fi, algun encert també hi va haver—, i és posar un gran advocat al front de l'economia. (*Remor de veus.*) Perquè, realment, salvar l'insalvable de la forma brillant en què ho fa, a mi, m'admira. Jo, una vegada, en una reunió amb empresaris de Terrassa, amb el Cecot, abans de les eleccions, vaig exposar el meu programa empresarial i em va dir: «Estem d'acord amb tu, absolutament, amb vostè, estem absolutament d'acord. Ara, hi ha una cosa que ens preguntem: “Qui farà d'Homs? Quin ens farà d'Homs?”» Jo vaig dir: «Això té una resposta molt senzilla: “L'Homs.”» (*Rialles.*) I aleshores tothom ho va entendre de seguida. I jo espero que el dia de demà l'Homs podrà seguir fent d'Homs a Madrid, i que ens anirà a tots molt bé, però no cal que governi i que salvi causes perdudes.

Miri, si Catalunya anava tan bé, per què—per què— estàvem tan malament? És a dir...—a veure si ho entenem, això—, si el sistema era tan bo, si el sistema que hi havia abans era tan i tan bo, per què aquestes corregides per fer un sistema millor? Perquè vostè ens ha estat dient que va anar fantàstic, això, i que en aquest moment estem cobrant més que mai. Vostès han previst un increment d'1,4 punts per damunt del producte interior brut en les seves previsions aquestes dels 700.000 milions, i la veritat és que els últims cinc anys el creixement diferencial nostre, per sobre de la mitjana, ha sigut del 0,5—del 0,5—; són les dades que em donen els economistes, i jo me'n fio més que de vostè. (*Remor de veus.*) Molt bé.

Vostès acabaran..., vostès acabaran apujant els impostos. Alguna cosa m'ha semblat que ens estava dient ara amb això de l'harmonització; alguna cosa m'ha semblat que estava insinuant, que, per la via d'harmonització amb els impostos europeus, els acabaran apujant. Per què? Perquè, a més, el senyor Montoro, que els va donar aquells diners que ara no són suficients, els ha tret la possibilitat d'endeutar-se. I per tant, ara... (*Veus de fons.*) Tampoc. Bé, doncs, aleshores tot Espanya està equivocada i vostè té raó, perquè tota Espanya, els ajuntaments, les diputacions, les autonomies..., tothom està esverat amb la Llei de deute zero, i vostè està tranquil·líssim. De manera que vostè és un gran advocat, efectivament, perquè, si no, no m'explico com ha pogut arribar a aquestes conclusions.

Pel que em diuen a mi, quant a l'harmonització, per altra banda, només n'hi haurà una, que serà l'harmonització de la gasolina; tota la resta, no. En tot cas, a efectes de la clàusula de garantia del PIB en la restricció inicial de l'any 1999, què els donaran de més a vostès ara quan liquidin el 99? 32.000 milions, no és *moco...*

(*Aplaudiments.*)

El president

Moltes gràcies. Senyor Fernández Díaz..., senyor Fernández Díaz? (*Remor de veus.*) Sí? (*Pausa.*) A veure, un minut i des de l'escó, senyor conseller.

El conseller d'Economia i Finances

Sí, ens en donaran 56.000, no 30. No inventi. És que vostè el que passa és que inventa, i, inventant, ens diu coses que no són veritat. (*Remor de veus.*) Vull creure que és amb bona intenció, però no és veritat—no és veritat. Com tampoc és veritat la previsió. Miri, la previsió d'increment per damunt del PIB nominal que hi ha en els Pressupostos de l'Estat per a l'any que ve, per impostos directes, és 2,1 i per impostos indirectes és 1,5; la mitjana és 1,4. Escolti'm, és exactament el que hem previst, el Govern de Catalunya, per a l'any que ve, exactament; ens vindrà de Madrid la mateixa previsió econòmica que hem fet i de la qual he informat aquest Parlament.

I, per últim, vostè confon el criteri del dèficit zero amb l'endeutament. Pasqual, haurem de tornar a l'època de la universitat, i ara seré jo que t'explicaré a tu les coses, quan tu abans eres el que me les explicaves a mi: dèficit zero és una cosa i endeutament n'és una altra...

El president

Senyor conseller...

El conseller d'Economia i Finances

...i el que diu la Llei d'estabilitat pressupostària és: «No pots fer més endeutament si fas més dèficit, però si fas dèficit zero pots fer l'endeutament que tu puguis suportar.» Això és el que diu.

(*Alguns aplaudiments.*)

El president

Parlant d'universitat... (*Pausa.*) Parlant d'universitat, als que venim de lletres ens semblava que els números era una cosa molt més sòlida i que no permetien tantes discussions, però estem canviant una mica d'idea, eh?; potser les lletres són més..., més precises.

Té la paraula per un minut, senyor Maragall.

El Sr. Maragall i Mira

Sí, la veritat és que si vostès cobraran no 30.000 i escaig, sinó 56.000 milions de la liquidació de l'any..., en fi, de l'any 99, encara em dóna més la raó –encara em dóna més la raó–, si l'efecte de la clàusula de salvació aquesta que hem perdut encara és més gran.

I quant al dèficit i quant a l'opinió que vostè ha dit dels altres consellers de tot Espanya..., tots estan que la camisa no els arriba al cos, el que passa... (*Veus de fons.*) Sí, ja li ho dic jo que jo hi he parlat –jo hi he parlat. El que passa és que ningú vol dir res. No ens enganyem. (*Veus de fons.*) No, no, no, ja sabran per què, és clar, ja sabran per què... (*Remor de veus.*) Per què no volen dir res? (*Veus de fons.*) No, no, perquè els va bé el pressupost, no el sistema; perquè, al pressupost, han posat una xifra que està per sobre del sistema, en fi, de l'acord que havien arribat i, per tant, tothom calla a veure...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Maragall i Mira

...virgencita, virgencita, que quede como estoy, i a veure si és veritat que aquests quartos arriben.

Moltes gràcies, senyor president.

(*Alguns aplaudiments.*)

El president

A vostè. Té la paraula l'il·lustre diputat senyor Alberto Fernández Díaz.

El Sr. Fernández Díaz

Bé. Després que ahir el Grup de Convergència i Unió, senyor candidat, qualifiqués la seva Moció de censura d'espot de televisió, jo li he de dir, a vostè, després de l'intercanvi d'opinions sobre el futur de la televisió, que vostè i jo tornem després de la publicitat, no?, tornem després de la publicitat perquè... (*Rialles i aplaudiments.*) Que agraïm..., des del Grup Parlamentari Popu-

lar agraïm –com no podia ser d'una altra manera– la intervenció del conseller d'Economia perquè subscriu absolutament tot el seu raonament i totes les seves argumentacions. I l'únic que modestament puc afegir, que no ha dit ell, no sé per què –jo sempre els he dit que tenen a vegades..., el Govern pateix amnèsia selectiva. El que no ha dit és que precisament aquest nou model de finançament, que és el major avenç de l'autogovern i que generarà més ingressos que mai per a Catalunya, s'ha aconseguit, precisament, en un moment on el Grup de Convergència i Unió no és determinant per garantir la governabilitat d'Espanya, i que això referenda que aquest nou model de finançament, aquests majors ingressos, aquest avenç de l'autogovern..., ho ha fet el Partit Popular per convicció i no pas per imposició de ningú.

I a partir d'aquí –i a partir d'aquí–, en aquests tres minuts... (*Remor de veus.*) La veritat –la veritat. Podrien haver intervingut altres consellers..., el senyor Pere Macias per parlar de les inversions, perquè li hauria fet la mateixa argumentació.

Jo únicament, perquè són a penes cinc minuts..., probablement ja són tres d'intervenció el que em resta... El senyor candidat ha fet dues reflexions: una al voltant dels impostos en l'etapa del Partit Popular, que han pujat, i recordant, també, aquell progrés que es generava, segons ell, en l'etapa el Partit Socialista; i, en segon, una reflexió ja de caràcter polític com a cloenda del que ha de ser aquesta intervenció del Grup Parlamentari Popular.

Miri, senyor Maragall, en l'etapa que el Partit Socialista tenia responsabilitats de govern a Espanya, el que passava és que el que havia de baixar –els impostos– pujava; el que havia de pujar, que era el creixement econòmic, baixava o no creixia en la forma que caldria esperar. Els aturats, en l'etapa socialista, no baixaven, pujaven. Els afiliats a la Seguretat Social no s'incrementaven tampoc en la forma que havia determinat.

Jo, amb això, li vull dir que al Partit Popular podem dir amb orgull, amb satisfacció, que Catalunya ha progressat com mai amb un Govern d'Espanya amb el Partit Popular. I això vostès no ho poden dir. Perquè de la mateixa forma que quan Catalunya estava presidida per un Govern de Convergència i Unió..., i continua presidint-la amb un suport del Partit Popular, amb un suport del Partit Popular està progressant. Jo li vull dir, senyor Pasqual Maragall, que Catalunya està progressant i continuarà progressant amb un govern de Convergència i Unió que té el suport del Partit Popular. I això ha sigut una realitat en els últims cinc anys, des de Catalunya i des d'un Govern d'Espanya. Que el Partit popular no estem pendents de conjuntures polítiques, no estem pendents de si llegim als diaris si depenem molt, una mica, massa, d'una o altra formació política: ens fixem únicament en els resultats per a Catalunya.

I des del Partit Popular podem dir amb orgull: aquest progrés, aquests beneficis socials derivats d'una bona governació a Espanya i també d'una actitud responsable del Partit Popular de Catalunya a Catalunya, que han permès aquest progrés social i econòmic de Catalunya, que han permès més benestar, més treball, més

inversions, menys impostos... També, senyor Maragall, menys impostos, no pas com quan vostè era alcalde de Barcelona. Vostè se'n deu recordar. Vostè va aconseguir també un nou rècord a Barcelona. Era la ciutat... –continua sent-ho, però amb vostè es va fixar aquell sostre–, era la ciutat més cara d'Espanya, amb els impostos més cars d'Espanya. Era la ciutat de Barcelona, quan vostè era alcalde. Al màxim legal teníem establerts els tipus de l'impost d'activitats econòmiques, de l'impost de béns immobles, de vehicles. I malauradament, encara Barcelona..., perquè continua sent governada pels socialistes, encara manté aquesta càrrega.

Però, en qualsevol cas, sí que li podem dir que a Catalunya, amb el Partit Popular des del Govern d'Espanya i des del nostre protagonisme en aquesta cambra, hem aconseguit totes aquestes fites que eren imprescindibles per al nostre progrés. Altres potser continuaran les properes setmanes pensant i decidint al voltant de les conjuntures, si han de tenir garantides les majories parlamentàries amb uns o amb uns altres. Nosaltres, ja li puc dir, senyor Maragall, que no hem mantingut cap tipus de variació en el nostre oferiment per garantir aquesta estabilitat, però sí que... –i amb això sí que finalitzo, senyor president–, sí que demano al senyor candidat que no s'oblidi del que per a nosaltres era una part central de la nostra intervenció, que era l'objectiu d'aconseguir aportacions útils en aquest debat, malgrat que hi ha importants dosis d'estabilitat.

Hi ha hagut, senyor candidat, unes aportacions que volem mantenir els propers mesos i fins al final de la legislatura, amb el conjunt dels grups parlamentaris polítics. Aconseguir el 135, aquest guarisme, en qüestions cabdals, i li reitero: reforma del Reglament, major protagonisme de les administracions locals i enfortiment del paper dels nostres ajuntaments, un consens mínim a l'hora de definir de quina forma haurem de prestar els serveis públics essencials, on hi hagi una plena compatibilitat entre el sector privat i el sector públic. Són coses i qüestions tremendament importants, que van més enllà de qui governa Catalunya, perquè li hem de donar estabilitat per donar, precisament, estabilitat al nostre futur. No s'oblidi, senyor Maragall, d'aquest guarisme 135, perquè és factible, però també li demano que no s'oblidi del guarisme 62, perquè joestic ben segur que molts, molts, dels socialistes catalans que defensen una Catalunya plural en una Espanya de tots segur que també li ho agrairan fins i tot a les urnes.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi té la paraula l'illustre diputat senyor Joaquim Nadal.

(Pausa.)

El Sr. Joaquim Nadal i Farreras

Estàvem acabant d'aclarir una qüestió operativa i reglamentària, pactada abans i parlada amb els portaveus, però perquè el senyor president sabés exactament com es plantejava.

Bé, senyores diputades, senyors diputats, estimat candidat i president del nostre Grup Parlamentari, ahir vaig començar la primera intervenció de justificació d'aquesta Moció de censura subratllant la importància i l'oportunitat, des del nostre punt de vista, d'aquest debat. Ara, molt a punt d'acabar, però no del tot, perquè naturalment queda el torn del Grup que dona suport a l'actual majoria i al Govern, nosaltres estem avui més convençuts encara que ahir que aquest era un debat oportú, que aquest era un debat necessari, que aquest era un debat positiu i que aportava al país la sacsejada necessària per canviar les coses a partir d'aquesta Moció de censura.

Estem contents, sobretot, de veure com els que, durant nou mesos i fins ahir mateix, la desqualificaven i la trobaven inoportuna i mal plantejada, i sense justificació, hi han entrat. Potser a desgrat, però hi han hagut d'entrar. I la veritat és que en aquest entrar-hi d'aquells que fins ahir la desqualificaven –recordin aquells articles que jo comentava i que parlaven de vodevil, d'opereta, de mal plantejada, d'operació mediàtica, de mer teatre– avui hem pogut apreciar i observar l'esforç que feien per iniciar el seu aprenentatge per al paper que el futur els ha d'oferir.

En la intervenció que feia aquest dematí Artur Mas, hem apreciat l'esforç que ha fet per començar el lent aprenentatge del paper que li tocarà de jugar en el futur. El debat ha tingut el to, la solemnitat, la solidesa i la qualitat que calien i que volíem. Ahir el candidat ens proposava el seu programa de Govern. Un programa madur, elaborat, progressista, sòlid i coherent. I tots vam assistir a una exposició detallada, extensa i didàctica. Més detallada, una mica més extensa, força més didàctica, que la intervenció que hem escoltat aquest dematí del representant del Govern. Sumats els temps i sumades les coses dites, va dir moltes més coses i de més alt interès nacional –si se'm permet l'expressió– Pasqual Maragall que no pas Artur Mas avui aquest dematí.

Però avui hem vist com, en el diàleg amb els partits polítics, amb Iniciativa, amb Esquerra, també amb el Partit Popular, aquest programa que ahir ens presentava el candidat s'ha enriquit i ha adquirit perfils i contorns cada cop més precisos i més engrescadors. Ahir vam veure el marc general, l'estructura de l'edifici, els pilars fundacionals, els temes de caràcter més institucional. I avui hem vist –i hem anat veient com desgranava– els temes més vius, més punyents, de la vida dels ciutadans i les ciutadanes de Catalunya.

Ahir, com avui, hem vist, cada cop més clarament, una voluntat de canvi, una coincidència en la necessitat d'un nou Govern, d'un nou estil, de noves formes en la governació de Catalunya. Avui com ahir, hem vist, cada vegada amb més claredat, la necessitat d'una renovació que avui és urgent i imprescindible. D'una renovació, de l'inici d'un canvi, que ja ha començat amb aquest mateix debat, que ha vist com el Parlament entrava i entrava a fons –i n'hem tingut diverses mostres al llarg del dia d'avui– en temes de gran importància i transcendència política, en tots els àmbits de la vida política de Catalunya i en tots els àmbits de les capacitats i competències del Govern de Catalunya pel que fa a la vida, la qualitat de vida, les condicions de vida dels ciutadans i les ciutadanes de Catalunya.

Del conjunt de les qüestions abordades, m'agradaria subratllar-ne aquelles que per al nostre Grup Parlamentari, Socialistes - Ciutadans pel Canvi, són vitals ara per a Catalunya. Què cal, des del nostre punt de vista, de tot el que ha proposat i presentat el nostre candidat, perquè Catalunya tingui l'ambició que necessita?

Primer: l'aprofundiment de l'autogovern. Allò que hem dit diverses vegades que volíem fer –i ho hem dit amb Esquerra Republicana de Catalunya i amb Iniciativa per Catalunya - els Verds l'any 99 i ho tornem a dir ara en la Comissió de l'Aprofundiment de l'Autogovern– i la dotació dels instruments necessaris per arribar-hi. Tots aquells canvis, totes aquelles reformes que siguin necessàries per arribar de veritat a l'aprofundiment de l'autogovern. Competències i finançament, reforma de l'Estatut i canvis constitucionals allà on calgui, i la necessitat, sobretot, de deixar de fer d'això, de l'aprofundiment de l'autogovern, un càlcul tàctic, i entrar en un nou pacte constituent per als propers vint anys.

Segon: la reforma institucional. La devolució, la proximitat, l'acord, la col·laboració institucional, la subsidiarietat ben entesa: tots, tots, peces d'un mateix edifici. La reforma institucional que consagri que Catalunya no es construeix des de dalt, sinó que es construeix des de baix; que consagri que Catalunya no es construeix sense els ajuntaments, sinó amb els ajuntaments; que consagri que els ajuntaments són, com diu l'Estatut, l'expressió territorial de la Generalitat; que atorgui a l'alcalde la condició de representant ordinari del Govern de la Generalitat en el terme municipal de cada poble i de cada ciutat de Catalunya. Tots –municipis, comarques, governs locals, vegueries, Govern de la Generalitat–, tots, peces d'un mateix edifici.

Tercer: l'atenció al territori amb un Govern proper i eficaç. Una Administració millor, la que no han fet, la que els exconsellers consultats en el llibre sobre vint-i-cinc anys de Convergència han explicat que no es va fer i va ser una ocasió perduda. La vella reforma administrativa que tots els ajuntaments van haver de fer i volien fer, quan l'any 79 van entrar als ajuntaments les administracions democràtiques, i que en el cas de l'Administració de la Generalitat no s'ha fet. No es perdin, senyores i senyors diputats, cap de les pàgines que en matèria d'Administració pública dedica a aquestes qüestions l'esmentat llibre sobre els vint-i-cinc anys de Convergència Democràtica de Catalunya. No s'ho perdin, perquè diu de tot: origen, extracció, procedència, pertinença política, cronologia del seu origen polític, si primer el carnet i després la feina o primer la feina i després el carnet. No s'ho perdin! Ja m'agradaria llegir-los-el, però els en faig mercè, perquè, si no, potser no acabaríem. Una Administració millor, una Generalitat descentralitzada, com no ho han fet. Poder als territoris i capacitat de decisió als territoris.

Quart: la necessitat d'una estratègia econòmica visible, perceptible, identificable; que tots els empresaris, els pagesos, els ramaders, els pescadors, els comerciants..., tots els sectors de la vida econòmica i social de Catalunya puguin percebre en l'acció del Govern de Catalunya una estratègia econòmica, un horitzó; no el llibre del 2010 –que ja ens sabem de memòria–, una estratègia econòmica per al futur de Catalunya, que vertebrí, que

articuli, que engresqui la ciutadania en un projecte comú compartit que faci que la gent gaudeixi amb la feina que fa, sàpiga que aquest és un país on serà còmode de viure i on, a més a més, la gent es podrà guanyar la vida molt dignament, podrà continuar guanyant-s'hi la vida molt dignament.

Una estratègia econòmica que, com deia el nostre candidat, en matèria d'agricultura i ramaderia, garanteixi que no es perdrà cap fons europeu per manca de cofinançament, que, per desídia, per una visió esbiaixada de què vol i què convé al camp català, no deixi passar aquelles oportunitats de finançament que s'ofereixen al camp català i que es deixen passar de puntetes.

Una estratègia econòmica que prevegi, per als anys difícils que vénen, a la universitat, a la recerca, a la innovació, a l'accés a les noves tecnologies, l'ambició necessària per no perdre el tren. I, senyor conseller, conseller Mas, Localret, d'acord. Primer, l'ou o, primer, la gallina? Es va haver d'esperar el Govern o es va haver d'esperar Localret? Localret tenia la idea i estava esperant que el Govern digués que sí, però, en qualsevol cas, l'ADSL és sucumbir –només l'ADSL–, sense el pacte de Localret pel cablejat de Catalunya, i l'accés del cable a les capitals de comarca és sucumbir al monopoli de Telefónica. Les infraestructures que calen, el respecte degut a l'entorn natural per a una política efectiva de protecció del medi, al territori i al paisatge.

Cinquè: una política per a la cohesió social amb els pobles i les ciutats, amb la gent, amb els ciutadans i les ciutadanes de cada poble i de cada ciutat, amb oportunitats per als joves en el camp de l'educació, del treball i de l'habitatge; amb polítiques per a la gent gran que permetin envellir amb dignitat, amb polítiques contra l'exclusió, que comentaré després un moment; amb capacitat adequada d'acollida dels immigrants, amb –cito textualment la proposta de Pasqual Maragall– «barris dignes i ciutats tranquil·les».

Sisè: lligar l'educació i el treball. Escoler bressol, millora de l'escola pública, dignificar i reformar la formació professional, acostar l'educació al treball i al territori, i un compromís real i a fons contra la sinistralitat laboral.

I setè, començant el segle XXI: una política en l'àmbit de la cultura que faci que tots els sectors culturals no es sentin orfes i desatesos, en el terreny dels equipaments, de la col·laboració amb les altres comunitats al nostre àmbit lingüístic, en la política lingüística, sigui o no a través del Consorci de Normalització Lingüística... Una política cultural per a Catalunya que sigui més, més que la que va fer la Mancomunitat de Catalunya i a la qual vostès, amb la seva política cultural, no arriben a la sola de la sabata.

Si ens ho poguéssim permetre, hauríem de dir: «Catalunya, a l'entrada del segle XXI, necessita, en l'àmbit de la cultura, que és un factor clau en la política d'identificació del nostre marc nacional, una visió oberta, una visió universal, l'ambició d'un nou noucentisme aplicat al segle XXI.»

Catalunya –ho saben tots vostès; alguns millor que jo– és un país antic i petit, de pobles i ciutats antics i petits,

i una gran capital; un país molt treballat, molt fet, fet pels segles, pel sediment cultural, social, humà, de segles i segles d'assentaments en aquest territori; un paisatge, un territori, una economia, una cultura..., en definitiva, una nació feta de moltes aportacions i moltes sensibilitats.

Aquest país és de tots, i aquest país té un gran futur. Entre tots, entre tots –sovint, en moments difícils–, aquest país ha fet grans salts endavant: ni el segle XVIII, ni el segle XIX, amb la revolució industrial, no eren el millor moment, políticament parlant, per a Catalunya, i, en canvi, la gent, els ciutadans i les ciutadanes de Catalunya van fer en el XVIII i el XIX els grans salts endavant que van permetre que Catalunya fos, als inicis del segle XX, l'autèntic motor del conjunt d'Espanya. Grans canvis, grans acceleracions en un país, una nació fent-se cada dia i canviant, amb ambició, amb esperit innovador, amb creativitat. I aquest, ara, és un d'aquests moments. Entre ahir i avui s'ha començat a veure el passat i el futur: un passat passable, és clar; passablement raonable, però el passat; un passat sense retorn.

Vostès, el Govern censurat i el president censurat, tenen tot el dret a defensar-se; s'ha de defensar d'una moció de censura, però Catalunya no necessita un Govern amb només instint de supervivència; és la pitjor medicina per a aquest país que s'estimen i que ens estimem tots tant, però, en el seu cas, a hores d'ara, hi ha *amores que matan*.

Tots, senyora consellera, si mirem la cambra, si mirem el públic, si mirem la tribuna, si mirem la gent que ens escolta i està mirant si encara pot aguantar aquest debat per la televisió, o l'està escoltant per alguna emissora, tenim una Terra Alta o una altra –tots. Tots tenim un pare, una mare, un avi, una àvia, amb arrels a una o altra de les nostres terres. Tots, tots tenim actes –tots, tots, tots–; tots tenim trobades aquí i fora d'aquí, contactes socials amb uns i altres, associacions contra el càncer o associacions de tota mena –tots–, però la gent, tota la gent són ciutadans i ciutadanes, amb drets i deures, ciutadans i ciutadanes madurs, sensibles, exigents i crítics. Vostès, amb vint-i-un anys, però, en els últims, més que mai, han arriscat tant que han tingut la temptació de patrimonialitzar no només el país, sinó la gent.

I, ahir, en aquell acte intimista i dolç de la seva intervenció, senyora consellera, vostè, quan ens parlava de les senyores de l'altre dia aquí fora i dels seus contactes, i del seu pare, legítimament ens volia posar la mà al cor i, a tots plegats, fer-nos agafar una petita esgarifança que tots ho podem fer. Tots ho podem fer i aquesta és la qüestió: no es pot patrimonialitzar la gent, per extensió i en abús d'allò que ha sigut la patrimonialització, també, del país. No es pot usar ni apel·lar a la gent en va.

Deixin-me –el temps corre prou a poc a poc perquè tingui temps per esplaïar-m'hi, malgrat que no els acabi d'agradar–, deixin-me explicar-ho amb algun exemple. Posin-se els cinturons, si volen, perquè entrem en una realitat virtual. Diu l'anunci: «Obrin la porta de casa seva, surtin contents i feliços per anar a treballar i, només obrir la porta, podran entrar directament al metro més endreçat d'Europa.» Ahir, la consellera ens en par-

lava: nosaltres, la gent; nosaltres, allò que, a la gent, li preocupa, li agrada, la resposta als seus problemes i a les seves necessitats... D'acord. Estan preparats? Han obert la porta de casa seva? Tres estacions, tres estacions; en realitat, inaugurades: tres estacions. De tres en tres –de tres en tres–, una línia de catorze estacions, que són les estacions que té el Via Crucis (*rialles*), tardarà cinc anys a fer-se –cinc anys a fer-se.

Ah, ah! Ei!, i pagat pel mètode alemany, que en això no ens supera ningú, que vol dir: «Avui fem i, quan acabem, ja pagarem, a terminis i durant dotze anys.» Fer avui i pagar d'aquí a deu anys. «Ja ho faré jo i pagarà en Maragall», diuen uns. Fer uns i pagar els altres, cosa que és, a mesura que ha avançat el temps i, per més que digui el conseller Homs, que ara no hi és, un mètode que s'ha anat generalitzant.

Pasqual Maragall ahir va posar un exemple i va ser d'una prudència exquisida. Jo no vull ser tan prudent: les 138.534 pessetes d'un municipi del Bages per ajuts per subvenir als aiguats de fa dos anys són, ep, ep, ep!, amb un crèdit a dotze anys a l'eufbor 0,50! (*rialles i aplaudiments*), de l'Institut Català de Finances! –de l'Institut Català de Finances! Home, volen dir que anem tan malament que hem de donar a un ajuntament, mitjanament arreglat, 138.534 pessetes amb un crèdit a dotze anys i a un eufbor 0,50 i alguna comissió d'obertura? Volen dir, realment, que hem de fer això? I, és clar, aquest cas no és l'excepció que confirma la regla! Quants centres d'assistència primària, quants instituts d'ensenyament secundari, quants centres d'ensenyament infantil i primari, quantes instal·lacions esportives en aquest país s'estan finançant amb convenis amb els ajuntaments, amb crèdits de l'Institut Català de Finances, d'aquells que «a mi em toca, jo t'ho faig, Govern; a mi em toca per competències, jo t'ho faig»: CEIP, IES, CAP, Pavelló Esportiu, però, com que les coses no estan per gaires alegries, ho he de pagar amb un crèdit, que demanes tu, que avales tu i que torno jo –principal, interessos i amortització– amb les anualitats corresponents que ja t'aniré donant. M'agradaria que fessin la suma, saber on som en aquesta operació i arribar a precisar si, realment, valia la pena.

Hi ha en aquest sentit una altra manera de fer les coses. Ahir i avui s'ha debatut dos models, dues concepcions, dues maneres de fer, dos estils, i no és veritat que hi hagi una línia borrosa al mig que permeti la confusió: hi ha un programa, hi ha un model, hi ha un candidat, hi ha unes idees, i totes les apel·lacions que feia aquest matí el conseller Mas al debat de política general ens indiquen i ens recorden que, ben garbellat i tret tota la palla del Catalunya 2010, les seixanta mesures i no sé quantes coses més del debat de política general són re de re de re.

Com hi ha una altra manera de fer en la relació i la col·laboració entre el Govern de la Generalitat i els ajuntaments. N'he parlat un moment; ara hi torno un moment: no es pot fer política catalanista i d'afirmació nacional a Catalunya amb recel, amb recança, amb reticència a l'hora de col·laborar amb els ajuntaments. El model de col·laboració s'explicita a través d'un marc legal, i el marc legal és el que defineix aquest edifici únic d'un nacionalisme que permet construir el país de

baixa a dalt, no de dalt a baixa. Ha de ser un marc legal obert; ha de ser a través de la modificació de les lleis d'organització territorial; ha de ser amb diners i pressupostos, amb fons de cooperació local –que no es mou–, amb plans d'obres i serveis que pugin –que no es mouen, pràcticament–, i ha de ser amb unes condicions en el marc dels acords que subscriuguin amb els ajuntaments que no continguin clàusules contra llei pel que fa a les llicències, pel que fa als terrenys, pel que fa als impostos locals: quin exemple...? Aquell govern que li diu a un ajuntament: jo et donaré algun calé perquè facis això –el que sigui–, però la llei no ho diu pas, però m'has de fer exempt d'aquests impostos –llicència d'obres o el que sigui. Això sí, a l'hora de la veritat, els ajuntaments sí que han de passar per la «guixeta», però la Generalitat no ha de passar per la «guixeta» dels ajuntaments.

Passa, també –i ho subratllo, estem en el moment, només, dels exemples– una cosa semblant amb la pobresa, amb la lluita contra la pobresa, contra l'exclusió, amb les polítiques a favor dels discapacitats. També, aquí, hi ha dues maneres de fer, dues concepcions: hi ha un plantejament propagandístic, assistencial, de simple subvenció; la subvenció per engreixar la societat civil, però per no fer ni deixar fer, finalment. Allò que hem dit moltes vegades en el debat sobre els barris, les ciutats, la gent: pa per a avui i gana per a demà; una manya amb una mà i un desaire amb l'altra –per no dir un bolet.

I no han actuat mai, en aquestes matèries, amb criteris d'intervenció a fons, amb polítiques estructurals; no han anat mai a l'arrel de les causes de les desigualtats i de l'exclusió; només atacant aquestes arrels s'avança en una línia en positiu que permetrà superar la pobresa, l'exclusió, les desigualtats. Podríem dir-ho amb una consigna que els sonarà, si volen, potser una mica forta, però és la veritat: menys arrossades i més inversions. En la política de relació entre un govern autonòmic d'un país com Catalunya i la ciutadania: menys arrossades i més inversions; menys demagògia –si m'ho permeten– i més política, que és el que estem discutint avui. I deixin-me dir: la Mina –la Mina–, no pot ser l'excepció que confirma la regla. Per això nosaltres proposem i demanem una política específica per als barris de les ciutats que permetin barris dignes i ciutats tranquil·les.

Quart exemple, i vaig acabant. La immigració. Deia el senyor Mas: «Fem moltes coses: plans comarcals i reclamem competències.» I què més? De moment, res més. Passivitat i omissió; estudis, estudis, estudis... Potser la setmana que ve, el dia vint-i-quatre, el Pla interdepartamental, però fins avui, com que els plans comarcals són, escassament, de 6 a 12 milions de pessetes per comarca, per fer un estudi previ per decidir què es farà, fins avui, pel que fa a les polítiques d'acollida, el Govern de la Generalitat: zero, zero, zero –el senyor Homs, no hi és, que en allò del zero...–, zero, zero; estudis, plans, estudis i més estudis, i res més. De moment, la setmana que ve veurem el Pla interdepartamental, però de moment, pel que fa a la política d'immigració, de moment, res més. Això sí: que el Govern de l'Estat ens traspassi les competències per controlar, per donar els papers, per fer

l'acollida, perquè això ens permetrà fer alguna cosa interessant; però, a part d'això, res més.

I acabo, senyor president, amb dues consideracions. Mirin, aquest cap de setmana passat, aquest cap de setmana llarg del pont del Pilar, el president de la Generalitat va anar a Navars. I a Navars va veure dues coses: una manifestació contra una planta de purins i la celebració, al costat, dels bisbes Deig i Tresserres, dels cinquanta anys de l'Escola de Formació Professional de Navars. La realitat d'aquesta gent –tant els de l'escola com els de la planta de purins– no és ben bé la realitat, el capteniment, la forma de pensar d'aquell to intimista que ahir ens utilitzava la consellera, apellant, amb la mà al cor, a la gent. Perquè si l'Escola de Formació Professional de Navars és un exemple, i és un exemple a seguir en la política de formació professional que vostès han fet, més aviat han espatllat allò que, amb l'esforç de tota la comunitat educativa, estava mig funcionant. I ara cal reformar la formació professional per adequar els cicles formatius al desgavell que vostès han introduït i donar una resposta adequada a aquesta necessària transició de la formació de l'educació al treball, a les oportunitats per a la joventut.

I la veritat és que, davant de tot això, nosaltres ens fem forts en la idea que aquesta Moció de censura era necessària, era oportuna, serà ben vista i hi haurà un abans i un després de la Moció de censura, passi el que passi en la votació que farem, si no avui, demà.

Gràcies senyores diputades; senyor president. Moltes gràcies.

El president

Demana la paraula... –esperis, senyor Maragall. Té la paraula el senyor conseller.

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques (Sr. Pere Macias i Arau)

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats..., la intervenció del senyor Nadal ha fet referència a un tema que considero d'una gran importància i, d'altra banda, d'un gran relleu polític, als efectes del que avui aquí s'ha intentat dir. Perquè, la referència que ell fa al transport públic crec que exemplifica perfectament, tal com ho va fer la consellera ahir, el fet de la política real, la política dels fets, la política de l'atenció a les persones i la política, simplement, d'enraonar.

Mirin: jo, fa pocs dies, vaig ésser convidat per l'Associació de Veïns de Canyelles, en un acte que posteriorment va sortir a tots els mitjans informatius, amb una foto, més o menys espectacular; em refereixo que, vostès saben que aquesta Associació de Veïns havia demanat la construcció del metro. I una de les fórmules per reclamar-lo va ser, a part d'anar a la plaça de Sant Jaume, fa uns quants anys, i muntar amb cartrons una estació de metro, varen anar, també..., varen construir, a la plaça de Karl Marx, on els semblava que s'havia de fer l'estació del metro de Roquetes, van construir amb maons el que més o menys podia ésser una estació de metro. I van posar la banderola que posem –que posàvem; ara ja és, sortosament, més moderna– de l'estació de metro del barri de Canyelles.

Fa poques setmanes aquestes tres noves estacions, que, pel que sembla aquí fan riure, i jo crec que no en fan, de riure: el que fan és servei a la gent d'aquests barris; jo estic realment molt estranyat, no?, perquè he vist la il·lusió que els feia a aquesta gent, no?, i aquí veig que per a l'únic que s'utilitza això és per fer riure, no? Bé, doncs, aquesta gent, l'Associació de Veïns, els veïns, dintre de les festes del barri de Canyelles, varen convidar-me, van dir: «Escolta'm, ja que heu treballat, el Govern de la Generalitat, per fer aquestes noves estacions tan importants i tan estructurants per al nostre barri, vine i celebra-ho.» Curiosament –curiosament–, no hi havia massa altres autoritats convidades, sinó que van voler convidar la meua persona, sobretot per la representació del Govern de la Generalitat, per l'esforç que el Govern de la Generalitat havia fet per prioritzar aquesta línia, aquestes estacions, que donen servei a les persones, per les que, només, possiblement, donaven servei a les muntanyes. I, per tant, aquesta invitació que em van fer, aquesta festassa que ells van fer –em van donar un mall i em van fer clavar el primer cop; després, posteriorment, s'hi van apuntar tots; i després, els quatre o cinc més valents del barri varen enderrocar la banderola, i aquesta era la foto que sortia–, aquest acte, si vostès volen, senzill, no oficial, de la gent d'un barri, de la gent d'un barri on fins i tot potser Convergència i Unió no hi té una majoria de vots, però que van convidar els representants del Govern de Catalunya, avui és posada en ridícul, aquí, reiteradament.

A mi em sembla –a mi em sembla– que aquesta no és una bona manera de voler dir: «Nosaltres som la gent que hem de defensar la gent d'aquest barri, que hem de presentar, que volem governar la gent d'aquest barri i, per tant, d'aquest país.» Però, és clar, més enllà d'aquesta broma jocosa entorn de les tres noves estacions d'aquesta línia, jo crec que aquí hi ha un gran desconeixement; un desconeixement que, a mi, en temes d'infraestructures, m'ha preocupat al llarg de tot el debat. I em permetran –i crec que dec tenir temps, no, senyor president?...

El president

Sí, té el temps que vostè cregui convenient.

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques

Mirin: el debat del tren de gran velocitat. Aquest és un debat que podem allargar molt; però deixin-me dir-los una cosa: l'any 1993 es va dissenyar, pel Govern, en aquell moment, de l'Estat espanyol, un anomenat Plan director de infraestructuras. Aquest Pla director d'infraestructures, document publicat pel que llavors era Ministerio de Obras Públicas, Transportes y Medio Ambiente, conté tota una sèrie de decisions importants; alguna d'elles molt decisiva.

Per exemple, aquí es parla molt del Barcelona - València i tot el corredor del Mediterrani, en alta velocitat. Bé, doncs aquest document, a la seva plana 149 –repetixo: a l'any 93 i fet pel Ministeri, en aquell moment, de Transportes, Obras Públicas y Medio Ambiente–, parlava que el tram, que curiosament anomenava «La Encina» –vostès saben que La Encina és entre Albacete i València–, «La Encina - Valencia - Barcelona» –era

així com, curiosament, anomenaven en aquest Pla aquest tram–, deia: «elevación a 200-220 kilómetros por hora» d'aquest tram. I fruit d'aquest Pla, efectivament, es van fer una sèrie d'inversions en la línia, que ara en diem la línia Euromed, a 220 km/h. Per exemple, es va fer el nou pont sobre l'Ebre, tot el tram des de Vandellòs fins a Castelló, i es va posar, posteriorment, en funcionament.

Bé, la decisió de fer aquesta línia a 220 per hora –200-220 per hora– és una decisió presa l'any 93. Què passa? Que ara es reclama: escolti'm, és que això ha de ser d'alta velocitat. Segurament sí, però, és clar, algú, l'any 93 –i no estem parlant del 87–, al 93 ja s'anava de Madrid a Sevilla amb alta velocitat, de veritat. Per tant, quan ara es reivindica, es reclama, es ve a parlar aquí del corredor de la Mediterrània, què va passar l'any 93? Qui demanava que això fos alta velocitat, de veritat? O és que els 35.000 milions que va costar allò ara els hem d'enderrocar i tornar-ho a fer per poder anar a l'alta velocitat, de veritat?

Per tant, en tema d'infraestructures, jo crec que cal una mica, una mica més de rigor. Rigor que, de manera molt especial, jo vull demanar –i ara el senyor Fernández Díaz es posarà molt content– en el tema que el senyor candidat ha anomenat «el bunyol». Jo, aquí, tinc una foto –que va sortir als diaris– on apareix el ministre de Foment, el senyor Álvarez Cascos, el senyor Manuel Niño –que és el director general de Ferrocarrils–, el senyor Montilla, en la seva condició d'alcalde de Cornellà, el senyor Corbacho, en la seva condició d'alcalde d'Hospitalet; el senyor Tejedor, en la seva condició d'alcalde del Prat de Llobregat; senyor Morlanes, com a president del Consell Comarcal del Baix Llobregat, i jo mateix, en la meua condició de membre del Govern de Catalunya, i resulta que vam firmar un document. Un document del qual jo aquí no tinc la còpia signada, però està signada absolutament per tots, i aquest document els el llegiré; està redactat en castellà i els el llegiré. Perquè, és clar, «això és un bunyol, això no ha estat acceptat...» Bé, això, totes aquestes autoritats que estan aquí, varen signar, vàrem signar conjuntament un document que descriu amb una precisió mil·limètrica i que va acompanyar d'un plànol, com ha de ser tota la solució del tren d'alta velocitat. Però, és clar, resulta que el candidat no se n'ha encara assabentat.

Permeti'm que llegeixi, perquè, realment, això que se'n diu el bunyol ha estat acceptat per totes aquestes autoritats. Diu: «Las siguientes actuaciones seran objeto de desarrollo en los proyectos que se lleven a cabo conforme a los siguientes criterios.» I comença: «Municipio de Sant Boi», i descriu: «En el municipio del Prat, el paso de las vías UIC» –vol dir l'ample internacional– «significará también una remodelación de la infraestructura de ancho ibérico en el tramo comprendido entre la prolongación del eje de la avenida del Remolar y la calle Joan Maragall», etcètera. No els canso. Perquè vegin el detall. Segueixo. Això era l'apartat B; arribem a l'apartat D, que, això que és qualificat com a bunyol, diu: «El acceso al aeropuerto desde la línea principal a la altura de los términos municipales de Sant Boi y el Prat de Llobregat seguirá el trazado del estudio infor-

mativo elaborado por el Ministerio de Fomento para dar acceso a las terminales actuales y futura en ancho ibérico, en bucle completo y reincorporación a la línea principal. El proyecto» –fixi's com això està detalladíssim– «tendrá dos vías en ancho UIC y dos en ancho ibérico desde las respectivas vías principales hasta la estación de la nueva terminal entre pistas. Y será compatible con un acceso de ancho ibérico en dirección Vilanova.» Fixin-se vostès al detall que arriba això: «A partir de ahí, la incorporación a las respectivas vías principales se haría en sentido levógiro en una vía de ancho UIC y una vía de ancho ibérico a lo largo del recinto aeroportuario.»

Bé, no els canso més. En qualsevol dels casos, això, signat per totes aquestes autoritats, avalats, després de mesos i mesos de treball, de consens, on, per cert, allò que segurament i encara fa poca estona aquí ha defensat com una legítima visió personal el candidat, doncs, ha estat substituït per un altre document –aquí no tinc el plànol, però també el podem ensenyar, perquè forma part del document públic– en el qual totes les autoritats, totes –el senyor Montilla, el senyor Corbacho, el senyor Morlanes, el senyor Tejedor, per descomptat, el senyor Álvarez Cascos i jo mateix– signem dient que aquesta és la solució que institucionalment posa fi a una cosa que havíem de saber resolta i que l'hem resolt –i que l'hem resolt. Si volen vostès, després explicaré per què potser s'ha tardat més i quins són els responsables, però em penso que de moment el que hem de fer és estar contents perquè això s'ha resolt. Home, escolti'm, que després de tot això resulti que es digui que això és un bunyol i que no existeix, em penso alguna informació deu fallar per aquesta banda.

Deixi'm, de totes maneres, dir-los una altra cosa: el debat del transport públic. Fa poc més de cinc anys, l'aleshores alcalde Clos i el conseller Artur Mas, de Política Territorial, varen signar la constitució de l'Autoritat del Transport Metropolità. Jo crec que això –i ho situïn vostès, si volen, en el panorama, en el moment que ho van fer, fa cinc anys–, aquesta constitució d'aquest consorci de l'Autoritat del Transport Metropolità ens vinculava a les administracions locals, l'Ajuntament de Barcelona, l'Entitat Metropolitana de Transports i el Govern de la Generalitat, ens vinculava a treballar conjuntament per millorar el sistema de transports en l'àmbit metropolità. En cinc anys, en només cinc anys, hem fet molta i molta més feina que segurament altres. Per cert –per cert–, que a vegades que es posa com a exemple Madrid, senyor candidat, l'Ajuntament de Madrid no té res a dir; els altres ajuntaments, menys: el Consorcio Regional de Transportes és només una eina descentralitzada de la mateixa comunitat autònoma. Aquí totes les decisions les prenem per voluntat lliurement consorciada al 50% entre els ajuntaments i el Govern de la Generalitat. Per tant, poca cosa se'ns pot ensenyar en l'àmbit de la cooperació interinstitucional, en aquest àmbit.

Què hem fet, en aquests cinc anys? Molt. No els cansaré, però entre altres coses hem fet que en aquests moments s'estigui construint –perquè està ja signat i quan s'ha signat ja el contracte vol dir que oficialment ja computen els terminis– la construcció que serà la lí-

nia de metro més important d'Europa en aquests moments. S'ha parlat avui aquí de ciutats que estan fent grans esforços, i s'ha posat l'exemple de Berlín, crec que llegint un text de l'alcalde Clos. Doncs, bé, en això passem nosaltres a davant, i això s'està fent. La línia 9 és una obra important que està ja en marxa; que, per cert, aquest Parlament haurà d'aprovar una llei per fer possible un organisme públic per dur a terme la construcció, i que crec que aquesta línia 9 posarà de manifest la prioritat que el Govern de la Generalitat, que la finança al 100%, per cert, amb un valor total de 240.000 milions de pessetes, li dona el transport públic.

Podria posar-los molts altres exemples fets de la mà de les persones; per exemple, els barris de Ciutat Meridiana i de Can Cuiàs i de la Torre Baró. En aquests barris hi havia una demanda històrica de prolongació del metro; el metro convencional era una mala solució, perquè era molt aparatosa i aquests barris, que suposo que el senyor alcalde coneix prou bé i altres senyors i senyores diputats també –el senyor exalcalde de Barcelona–, són barris amb una orografia diferent i, per tant, el metro, o el fas a dalt o el fas a baix; si el fas a dalt, els de baix queden sense metro; si el fas a baix, els de dalt queden sense metro. Bé, doncs, fruit del diàleg que la gent del Govern de la Generalitat varem tenir amb els veïns, amb totes les associacions de veïns, es va consensuar un nou sistema, el primer metro lleuger que s'està construint ja a la ciutat de Barcelona, que amb un cost raonable, entre el del metro convencional i el d'un tramvia, dona un servei excel·lent a tots aquests barris. Aquesta és una altra de les grans obres que en aquests moments tenim.

I en tenim moltes més. Jo, quan vaig per aquests móns de Déu, sempre els explico, els poso una pregunta, que també, doncs, aquesta cambrà crec que ja la sap, perquè alguna vegada, almenys els diputats fidels que segueixen les intervencions o les interpel·lacions, ja la coneixen. Jo sempre els demano si saben quina ha estat la inversió més grossa que ha fet el Govern de la Generalitat tots aquests anys. L'Eix Transversal! No és veritat: la inversió més grossa que ha fet el Govern de la Generalitat no és l'Eix Transversal, sinó el metro del Baix Llobregat. Transformar allò que era un carrilet a punt de tancar en un metro amb prestacions de metro, que ens permet, doncs, un servei cada quatre minuts fins a Sant Boi o, en aquests moments, cada dotze minuts fins a Martorell, en el futur cada deu minuts. 80.000 milions s'han esmerçat fins avui en això. Quan llavors algú fa aquelles xifres, aquell joc de mans comparant Madrid i Barcelona, resulta que a Madrid hi posen una cosa que, evidentment, és un servei públic, que és el ferrocarril –ells en diuen el Ferrocarril de Arganda–, inversió privada que la computen com a metro, que no ho és, perquè no va pràcticament en superfície, i, en canvi, diuen: «No, no, això no s'hi val, això no és un metro, això no és un servei públic.» Però això, que alguns diuen falsejant les informacions, quan jo vaig a Sant Boi, la gent de Sant Boi, amb l'alcaldesa al seu costat, diu: «Conseller, seguïu per aquí, perquè aquest és un servei excel·lent.» I, a més a més, l'excel·lència d'aquest servei la diuen vostès, la diuen els usuaris: en cinc anys hem duplicat el trànsit d'aquesta línia.

Per tant, si volen, parlem-ne, de transport públic. Podem parlar tot el que vulguin. I jo crec que, a més a més, el transport públic és un més d'aquests aspectes en el qual el Govern de la Generalitat pot presentar un balanç molt positiu d'actuacions, de projectes i, sobretot, de col·laboració institucional.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller. Senyora consellera.

La consellera de Governació i Relacions Institucionals (Sra. Núria de Gispert i Català)

Molt honorable president, senyor Nadal, ahir al matí el senyor Maragall va parlar dels aiguats només amb un exemple, un exemple –permeti'm– ridícul i, a més a més, sense cap consistència. Jo ara els diré exactament el que el dia 20 d'agost es va publicar al *Diari Oficial de la Generalitat*, 20 d'agost d'aquest any, que culminava el procés d'atorgament d'ajuts als ajuntaments afectats pels aiguats de juny i octubre de l'any passat.

Miri, 193 entitats locals afectades, 641 actuacions, una inversió de 4.647,7 milions de pessetes, i d'aquestes inversions, l'Administració Local ha rebut un 70% per part de la Generalitat –un 70% per part del Govern de la Generalitat– a través d'un crèdit i a través del pressupost directe de Governació i sense interessos a càrrec d'ells, sense cap interès; un 20% a càrrec del MAP –el Ministeri d'Administracions Públiques–, i un 10% a càrrec dels ajuntaments. I no dic el percentatge de la Diputació perquè és tan ridícul que..., tinc el decret de la Diputació de Barcelona dient que atorga per a tot 60,5 milions. Per a tot. Per tant, l'exemple que vostè posa em sembla realment ridícul; no té en compte els 4.600 milions que s'han gastat i que en un any els han rebut i, a més a més, l'agraïment de tots els ajuntaments i especialment dels socialistes, i concretament en tinc un, l'alcalde de Godall, del Montsià, amic seu –perquè m'ho va dir, amic seu– i que ha declarat públicament que la Generalitat ha resolt, no bé, molt bé el tema dels aiguats. Com a mínim, una mica més d'explicació i saber més de què estem parlant.

I una altra cosa. Miri, senyor Nadal, el Govern governa, el Govern connecta, el Govern governa des de fa vint-i-un anys perquè connecta, i connectar significa apropar-se als problemes de la gent. Significa construir estacions de metro, com li deia ahir. És igual, tres, en farem moltes més, ja ho ha dit, ja ho ha dit el conseller Macias: farem totes les que siguin, perquè, miri, un Govern que governa seguirà governant. Vostès continuïn repartint *octavilles*, que així els va. O sigui, aquest és un exemple. Un altre, governar és connectar; connectar significa estat prop de la gent, i significa que, com que estàs en un càrrec públic, doncs, has de connectar també amb els problemes de la gent. I llavors els exemples que jo vaig posar els vaig posar perquè penso que a la gent aquests exemples els van; els van perquè tot-hom té problemes i creu que el polític a la millor no els té. Per tant, és en aquest sentit que vaig posar aquells exemples, però en tinc molts més, i si vol li explico al Vendrell, a Molins de Rei, a Tona, a Orpí... Miri, nos-

altres, com que hem après del president Pujol, ens coneixem Catalunya i la trepitgem, i ens passem els caps de setmana trepitjant Catalunya, i això és el que fem, i això a la gent li agrada. Això significa connectar amb la gent, i això significa que quan arriben les eleccions la gent ens vota. No la Moció de censura, que ja saben des del primer dia que la perden.

Miri, vostès van perdre el 17 d'octubre de fa dos anys, van perdre des de l'any 80, i d'això no saben com sortir-se'n. Van perdre el 80, van perdre cada quatre anys, van perdre fa dos anys, no s'han despertat, i demà tornaran a perdre.

El president

Senyor Nadal, té vint-i-dos minuts; els té a la seva disposició.

El Sr. Joaquim Nadal i Farreras

Gràcies, senyor president. Perdre, perdre, senyora consellera, perdre, perdre vaig perdre jo molt més que no pas el senyor Maragall quan era candidat –espero un moment–, l'any 95. Però, en el mateix moment en què jo, com a cap de llista dels socialistes, perdia les eleccions autonòmiques de l'any 95, en el mateix moment, vostès perdien, per primera vegada en molts anys, la majoria absoluta, que és com perdre alguna cosa força important. I aquella nit, aquella nit, quan ens vam veure –crec recordar– al Palau Robert, la cara del conseller Macià Alavedra, a mi, em va justificar tota la campanya! (*Rialles.*) És a dir, vaig quedar francament... (*Aplaudiments.*)

És a dir, que, senyora consellera... –escolti, escolti!– (*Remor de veus.*) Vostè pot fer els jocs que vulgui amb la noció de guanyar o perdre, com que la majoria dels que som aquí estem acostumats a guanyar i a perdre, segons les circumstàncies, sabem perfectament de què estem parlant i no cal que ens digui vostè què hem perdut, quan ho hem perdut, de quina manera ho hem perdut i què és el que representa en cada moment.

Cada elecció té un significat i una lectura política. La del 80 va tenir el que va tenir; la del 95 va tenir el que va tenir, i li asseguro que la lectura política del resultat de les eleccions autonòmiques de 1999 no es juga tant en el terreny de guanyar o perdre les majories aquí com, sobretot, el canvi substancial d'equilibris que va significar en el mapa polític català en el seu conjunt. I el resultat de l'any 99 és, naturalment, l'anunci de futurs millors resultats.

Dit això, dit això, senyora consellera, vostè pot explicar el que vulgui, explicar el que vulgui sobre els ajuts i la política d'ajuts del Govern de la Generalitat en matèria d'aiguats. I podríem, fins i tot, discutir si ho van fer bé o malament.

Abans de parlar dels aiguats, havíem debatut, en aquest Parlament, com pagaven els ajuts pels incendis, i vam coincidir que pagaven molt tard i molt malament, fos quina fos la quantia de l'ajut. I amb els aiguats va començar a passar una cosa força semblant fins que, donades les circumstàncies i amb ganes que no es repetís la mateixa història que als incendis, vostès van haver de

corregir la situació, van rectificar i van començar a pagar més a temps. Però, en qualsevol cas, en qualsevol cas, jo no parlo ara, jo no parlo ara de la proporció... (*Remor de veus i pausa.*) Jo no parlo ara de la proporció entre administracions, el meu exemple és ridícul! El meu exemple és ridícul! És clar que és ridícul!, però, és que és ridícul pel que han fet vostès! (*Rialles.*) Perquè, és clar, *vamos allá, vamos allá, vamos allá* (*Remor de veus.*) *Vamos allá, vamos allá...*

Comencem per l'assumpte, comencem per l'assumpte en qüestió. Títol de l'actuació, títol de l'actuació... Ja és mala sort també que els passi el que els passa, i ara llegiré: «Actuacions de màquina i personal en el tancament i neteja del camí de Joan Maragall i altres...» (*Rialles.*) «123.345 pessetes» i «Esllavissades del camí a Monistrollet, 15.590». Total de l'aportació, «138.935» –abans m'he equivocat!–, concretament, 835,02 euros. I el document a través del qual l'Ajuntament en qüestió ha de prendre un acord de ple per accedir a aquest ajut, diu el següent: «Amb data 31 de gener de 2001, es formalitzà el Conveni entre el Departament de Governació i Relacions Institucionals i l'Institut Català de Finances, per al finançament d'inversions per al restabliment de les obres i els serveis de competència municipal ocasionats pels aiguats de l'any 2000. I, en compliment de l'acord del Govern de la Generalitat de 23 de gener de 2001, per resolució de la consellera de Governació i Relacions Institucionals, de 22 de maig de 2001, s'han atorgat, a favor de l'Ajuntament tal, ajuts per un import de 138.935 pessetes, que es faran efectius d'acord amb l'Ordre de 14 de febrer de 2001, mitjançant la subscripció d'un crèdit –d'un crèdit!– amb l'Institut Català de Finances, per aquesta quantitat, amb les condicions que els he dit, etcètera, etcètera. Escolti, el ridícul no és l'exemple, el ridícul, en això, són, absolutament, vostès! (*Veus de: «Molt bé.» i aplaudiments.*)

Dit això, dit això, un comentari breu sobre la gran intervenció que ha fet el conseller Macias sobre la política de transport públic, que tampoc no desmenteix l'únic que jo pretenia aportar en aquest petit debat de torn de partit del meu Grup parlamentari, per dir que..., home!, d'acord... La consellera ens havia posat l'exemple de les estacions de metro: tres!, vostè hi va anar a fer un cop de mall..., ja en té tota la pinta! (*Rialles.*) Ja en té tota la pinta! Per fer un cop de mall simbòlic, també hauríem pogut fer-lo tots plegats! I escolti: de tres en tres, jo crec que el futur no li donarà gaires cops de mall més, però, en qualsevol cas, per acabar la línia, aquesta, i la del Baix Llobregat, i les que siguin, en tenim per estona! Però, dit això i anant al gra: home, és evident... (*Veus de fons i pausa.*) No, quan el senyor Nadal deixi de fer comentaris prou forts perquè jo els senti, llavors em consideraré amb prou condicions –perdoni, senyor president– per continuar. (*Remor de veus.*)

El president

No, no. Calli, si us plau, que no li toca ara. Continui, senyor Nadal...

El Sr. Joaquim Nadal i Farreras

Sí; continuo, continuo... (*Forta remor de veus.*)

El president

Silenci, si us plau! Prego silenci! No..., perdoni, senyor Nadal, com que ha estat a l'udit, quan s'acabi, podrà demanar la paraula; no ara, perquè vostè sap que el Reglament és el Reglament. (*Remor de veus.*)

Té la paraula, senyor Nadal, senyor Joaquim Nadal. Pot continuar.

El Sr. Joaquim Nadal i Farreras

Gràcies, senyor president. Miri, senyor Macias, és evident que la política de transport públic és molt, molt, molt important i l'hem de fer entre tots! Entre tots vol dir entre l'Administració de l'Estat, l'Administració autonòmica i l'Administració local, però, avui per avui –cito un moment només l'acord que van anar a signar al Ministeri vostè i els alcaldes del Baix Llobregat pel que fa a la línia d'alta velocitat–, pel que jo sé i he vist, allà on precisen els radis de gir i tot allò que vostè ens ha llegit és en allò que ha estat, efectivament, un canvi substancial i important per als municipis en qüestió; mentre que el traçat de la línia de l'aeroport fila menys prim –i en podrem parlar amb molt més detall en el futur–, però, dit això, dit això, alguna cosa més...

El Pla de transport de viatgers del seu Departament, en aquest moment a informació pública, senyor conseller, no preveu l'AVE en el corredor mediterrani, i diu textualment: «canvi d'eixos a Perafort», i prou! I, per altra banda, els pressupostos de l'Estat de l'any que ve no preveuen les partides per pagar ni el Pla director d'infraestructures de l'ATM, ni el contracte programa, de tal manera que s'han hagut d'impulsar esmenes diverses dels pressupostos generals de l'Estat, des de diverses administracions, per deixar constància que hi ha una gran desproporció entre les partides contemplades i els acords exigibles en matèria de transport públic. Si cal, ho precisarem més, però de moment deixem-ho aquí.

I, per altra banda, vostè diu que nosaltres anem fent malabarismes amb els números de la inversió pública a Madrid o a Barcelona en matèria de transport públic, però el fet és que la inversió en transport urbà a l'àrea metropolitana de Barcelona, comparada amb la que es fa a Madrid en pessetes *per capita*, des de l'any 90 fins a l'any 2001, significa que, en la darrera dècada –tota–, la inversió a Barcelona ha estat només el 38% de la inversió feta a Madrid. I, concretament, 3.700 pessetes *per capita*! Sí, sí, sí...

Però, anem a alguna altra cosa, anem a alguna altra cosa! El conseller Macias ha tingut l'afany de sortir, perquè jo he citat les tres estacions que ahir ens comentava amb gran satisfacció la consellera, però, ja que parla, podríem parlar d'uns quants incompliments de la Conselleria de Política Territorial i Obres Públiques; li ho esmento, ràpidament, simplement per situar-nos.

El Pla de carreteres, que va acabar la seva vigència el passat mes de juliol, té un incompliment del 30%: queden 970 quilòmetres de carreteres de la Generalitat per fer, i la inversió pendent és de 435.000 milions de pessetes.

Segon, el Govern, el Govern va trigar dotze anys a elaborar el Pla territorial general, i constatem avui, com

tots aquests dies, la nul·la voluntat actual d'elaborar qualsevol estratègia en l'articulació del territori català.

Tercer, el Govern, durant divuit anys –quasi tants com la Llei electoral–, ha incomplert les obligacions que es desprenien de la necessitat de redactar els plans territorials parcials i, tot just ara, han aprovat el primer, i forçats pel conflicte de l'Ebre.

I el Pla de xoc d'habitatges és totalment insuficient per a les necessitats del país i vostès en fan menys que d'altres administracions i, a més a més, en aquest Parlament i en la Comissió corresponent, van votar contra la nostra proposta d'un Urban català, que hauria significat la inversió necessària per tenir barris dignes i ciutats tranquil·les.

Pel que fa a la línia IX del metro, aquests quaranta quilòmetres significaran més de 100.000 milions de pesetes a pagar amb el mètode alemany, és a dir, aquell mètode que significarà que pagaran uns altres. I ara presenten un projecte de llei que pot significar la pràctica privatització de la gestió de la xarxa ferroviària catalana.

I acabo, senyor president, sense exhaurir el meu temps. Jo hauria hagut de fer aquesta intervenció sobre el faristol, amb un petit autobús de cartró, amb l'anagrama de Transports Públics de Catalunya, i un forat a sobre que diu: «La guardiola del transport públic de Catalunya.» I quan la vaig rebre –crec que aquí al Parlament–, vaig agafar un duro que tenia a la butxaca, el vaig posar dintre la guardiola i vaig dir: «Algun dia podràs treure el petit autobús que t'ha enviat el senyor Enric Ticó per explicar que, en matèria de la xarxa de transport públic per carretera de Catalunya, la gran innovació dels darrers anys ha sigut canviar el color dels autobusos de les empreses concessionàries.»

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats. *(Aplaudiments.)*

El president

La senyora consellera té la paraula. Perdoni, senyora consellera, és que abans, com que el senyor Nadal s'ha sentit al·ludit, té la paraula.

El Sr. Nadal i Malé

Senyor president, jo comprenc clarament que després de l'embolic mental que portava el senyor Nadal necessités el Nadal de Tarragona per recuperar el fil. Gràcies.

El president

No hi ha de què. *(Remor de veus.)* Senyora consellera, té vostè la paraula.

La consellera de Governació i Relacions Institucionals

És per tornar al tema dels aiguats. Miri, 641 actuacions, només en parlen d'una. Però vaig al problema de fons. Solucionar els problemes de la gent, solucionar els problemes dels ciutadans, dels ajuntaments, en situacions d'emergència no és ridícul. I a més ho hem fet en un any, després de dos aiguats: juny i setembre. En un any

s'han pagat més de 4.000 milions. Parlen d'un exemple, un de sol de 641. És ridícul l'exemple. No és ridícula l'ajuda en situacions d'emergència. I això és el que fa el Govern: connectar amb la gent en tots els moments i en els d'emergència.

El president

Moltes gràcies. Algú més demana la paraula? Senyor conseller.

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats. Bé, segurament l'hora fa que jo no tingui... Tinc temps il·limitat, però per respecte a les senyores i senyors diputats crec que he de ser breu. Però em permetran que sí que parli d'unes quantes coses.

Miri, senyor Nadal, vostè s'ha despatxat al final amb l'autobuset del senyor Ticó amb la lleugeresa acostumada, que demostra i exemplifica perfectament tot el que hi ha darrere la Moció de censura. Vostès treuen aquest titular. Diuen: «L'única política del Govern de la Generalitat és pintar els autobusos de color vermell de darrere.» I amb això queden tan descansats. Algú agafa aquest titular i ja està. Això no és així. Això és fruit d'un pla de millora que va preveure tota una sèrie d'actuacions i que ha fet que simplement en dos anys, del desembre del 99 al desembre del 2001, quan entrin els últims autobusos que aquest any han entrat en servei, que cada més n'estan entrant en servei, resulta que haurem disminuït l'edat mitjana de la flota d'autobusos de Catalunya d'11,4 anys a 7,3 anys, amb només dos anys. I amb dos anys més això quedarà estabilitzat en els sis anys, que és absolutament considerat òptim a tot arreu.

Però és més –i vostè, senyor Nadal, ho sap això, com a gironí–, jo fa tres anys, poc després d'obrir l'Eix Transversal, el primer que vam fer va ser convocar un concurs per fer-ho en transport públic. I aquest transport públic va començar i el dia que vaig anar a inaugurar em van dir... Van venir una colla, una associació de persones amb dificultat de mobilitat, i em van dir: «Escolta'm, això està molt bé, però nosaltres no hi podem anar.» «Teniu tota la raó.» Vaig cridar en Ticó: «Ticó, què passa?» En aquell moment per a transport per carretera, no per a transport per ciutat, no hi havia encara a l'Estat espanyol homologació d'autobusos. Bé, sortint d'allà ens en vam anar a Arbúcies, que sap vostè que s'hi construeixen carrosseries, i vam parlar amb la gent d'Indústria. Al cap de mig any ja tenien.... que a més a més això els ha donat un plus de competitivitat, els primers autobusos homologats. Estic parlant de l'any 97, segurament 98. En aquest període de temps de zero autobusos adaptats, perquè no n'hi havia, hem passat avui al 25%, només en dos anys. I havent-hi hagut de fer una feina tecnològica i burocràtica, per cert, d'homologació.

Això és la política de transport públic. No s'enganyi: no és pintar. A mi ja em va bé que vostè expliqui que és pintar, perquè jo explico això. I és més, el dia 31 d'aquest mes jo el convido a vostè i tots els senyors i senyores diputades a la plaça de Catalunya de Barcelona a sortir simultàniament a la una de la nit amb el ser-

vei de transport públic per carretera, que també el Govern de la Generalitat, d'acord amb tots els consells comarcals de la Regió I farà. I a la nit sortiran disset línies d'autobusos tots pintadets de vermell, tots nous i tots adaptats, donant un servei que els ciutadans no tenien. Això no és pintar els autobusos, no és pintar els autobusos. I sap què passa? Que, quan la gent veu que passa això, aleshores ens diuen: «Tu, vine a fer el cop de mall.» Jo vaig anar a Canyelles a fer el cop de mall i no és mèrit meu. Fa uns quants anys algú des de l'Ajuntament de Barcelona deia que s'havia de fer el metro a Montjuïc, i alguns altres, l'Artur Mas, deien que s'havia de fer a Nou Barris. Per això em van convidar a mi. Potser hi hauria d'haver anat l'Artur, però per això em van convidar a mi, sap? No pintem autobusos ni clavem cops de mall en va.

Bé, anem a Madrid. És clar, aquí grans comparacions. Com es pensen vostès que finança una obra molt important que fa el Govern regional de Madrid?, que és el Metrosur, que en diuen ells, que és una obra semblant a la línia 9 més petita, que l'estan finançant, que l'estan construint ara i que té una magnitud –podríem dir– semblant, més petita, però més semblant que la línia 9. Doncs, exactament com ho fem nosaltres. Varen constituir una societat, una IFC, que allà en diuen... Ara no recordo el nom, però en qualsevol cas varen constituir una societat pública, que té la titularitat d'aquesta infraestructura. El mateix que farem nosaltres, però això és el que fan tots els països. No a Anglaterra, que a Anglaterra es van equivocar i van liberalitzar fins i tot la infraestructura. Per tant, nosaltres fem això, que és el que es fa: que es fa a Berlín, que es fa a París, que es fa a tantes altres ciutats. I això és el que les directives europees diuen.

Quins metros hi farem passar aquí? Doncs hi farem passar, suposo, els metros d'alguna de les molt bones companyies que tenim de transport públic, públiques, a casa nostra. Jo sempre ho he dit. Ho he dit a tots els fòrums, i quan ho dic la gent dels Ferrocarrils de la Generalitat, la gent de Renfe, la gent de Transports de Barcelona, ho accepten. Nosaltres tenim tres excel·lents companyies de transport públic. Bé, el més normal és que sigui una d'aquestes companyies la que operi això. I possiblement la que li toca més, que és la dels Transports Metropolitans de Barcelona. Ara, lligant amb això... Per cert, a Barcelona, en aquests moments, el metro, el que anomenem com a «metro», no l'explota només una companyia: l'exploten dues, perquè la línia 9... –vostès saben que ara hi ha cinc línies–, la línia 9 no li diem «línia 9» per caprici. Li diem «línia 9» perquè hi ha una línia 6, una 7 i una 8 que corresponen –al seu dia es farà el canvi, quan toqui– a les línies actualment de metro gestionades per Ferrocarrils de la Generalitat, amb una visió d'unitat de la xarxa.

Bé, per tant, la línia 9 del metro la finançarem com es fa a tot el món, com es fa a tot el món. Les comparacions amb Madrid a mi sempre m'han apassionat i hem fet fer moltes estadístiques. Jo n'he fet fer una i he dit: «Escolta, poseu-hi tot el que Madrid està a punt d'inaugurar, comparació entre el que diem la conurbació de Barcelona que podia ser...» –no podem comparar la ciutat de Barcelona perquè és més petita de terme que

la de Madrid– «compareu-me conurbació de Barcelona i Madrid amb una relació entre quilòmetres de xarxa, estacions i persones.» Bé, els índexs uns a favor d'uns i els altres a favor d'un altre: 14-16,4 en aquest cas a favor de Madrid, 14,3-13,1 a favor de Barcelona, a disposició de qui ho vulgui. Per tant, estem en disposició de comparar el que vostès vulguin.

Finalment, nosaltres estem fent un gran esforç inversor i, quan vostès van fer públic fa pocs dies que quedava un 30 % del Pla de carreteres per fer, jo vaig pensar «això està bé», perquè, és clar, el període d'aquest Pla de carreteres, tots vostès se'n deuen recordar que era agafant els últims anys de la dècada dels noranta, que han estat uns anys que no el Govern de la Generalitat, sinó totes les administracions públiques europees han hagut de fer una gran contracció de la seva inversió pública per altres objectius que em sembla que tots compartíem. Si amb això ens ha quedat un 30%, doncs, escolti'm, està prou bé. I hem de mirar de complir-lo, però, si aquests anys ens ha passat això, està prou bé.

I finalment una correcció, perquè, és clar, les coses no es poden dir amb la lleugeresa que es diuen. Diu: «Vostès han aprovat l'únic pla..., el Pla territorial parcial de les Terres de l'Ebre, fruit de l'agitació com a conseqüència del Pla hidrològic nacional.» Escolti'm, si vol agafarem, anirem a buscar les dades d'aprovació, les dades que per unanimitat de tots els membres, cosa que ara... –vostè s'imagina; jo m'imagino que seria difícil–, abans que sortís tota aquesta polèmica, el Consell de l'Institut de les Terres de l'Ebre va aprovar per unanimitat i amb grans escarafalls de satisfacció aquest Pla territorial. Per tant, no digui que l'hem fet per això, però és que hi ha massa dades: butlletins oficials, secretaris i interventors, tothom que vindran a desmentir-lo. Home, no ens diguin les coses així.

Finalment, nosaltres amb el tema del transport públic no només actuem a la ciutat de Barcelona. Vostè i jo no som barcelonins i, per tant, algú ens podria acusar del contrari. Tinc aquí una llista dels nous serveis de transport de viatgers a Catalunya que s'han posat en marxa els últims quatre anys: per autobús, per carretera... No els cansaré més, però són tres folis. Jo crec que això no és pintar autobusos, no és fer cops de mall a l'aire, sinó que és comptar a donar servei als ciutadans, que ho saben i per això ens hi conviden.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

A vostè, senyor conseller. (*Aplaudiments.*) L'il·lustre candidat té la paraula.

El Sr. Maragall i Mira

Breument, senyor president. El conseller de Política Territorial i Obres Públiques ha tocat uns temes que jo crec que mereixen un esclariment. La comparació Madrid-Barcelona, que tots hi som aficionats –de vegades massa i tot–, el que ens diu és que fa quinze o vint anys el nombre de quilòmetres de metro de Barcelona i el de Madrid era igual, pràcticament. Estaven a la ratlla en aquell moment dels vuitanta quilòmetres, si no recordo malament. En aquest moment nosaltres devem haver

arribats als cent i ells estan als cent seixanta, o sigui ells han doblat.

Per tant, vostè, senyor conseller..., jo respecto molt la seva tasca. És molt al final d'aquest període i tampoc l'hauríem d'acusar de tot. La veritat és que en aquests últims dotze anys, quinze anys, s'ha produït realment una diferència substancial. Vull recordar que... –vostè ha citat el famós metro de Montjuïc–, jo vull recordar que el senyor Barrionuevo, que aleshores era ministre d'Obres Públiques si no recordo malament, va signar amb el conseller Molins, que va signar ell mateix; amb l'alcalde de Barcelona, que era jo, i amb la Mercè Sala, que era en aquell moment vicepresidenta de l'Àrea Metropolitana i presidenta de les companyies de transport, una aportació que crec recordar que estava entre els nou i els dotze mil milions de pessetes per una línia que havia de començar..., la línia 2, que s'havia d'allargar des del Poble Sec fins a dalt a Montjuïc i que havia de continuar cap a la Zona Franca i l'aeroport, any 1990. Immediatament va sortir el senyor president i el senyor Miquel Roca, que aleshores devia ser precandidat per a les eleccions, si no recordo malament. No, va ser posterior. És veritat, però és que quan va ser candidat a les eleccions van sortir i van dir: «Doncs, aquests diners els agafem i els portem a Can Cuiàs i a la Ciutat Meridiana, que és on serveix, perquè allà hi ha la gent, allà hi ha el poble i totes aquestes coses de Montjuïc i la Zona Franca i l'aeroport són coses per a la gent de molt nivell.» I ara avui ens assabentem..., avui, ja fa temps que ho sabem, però avui ratificat pel conseller, que el metro no hi va a Can Cuiàs, no hi va: hi va un metro lleuger, que diu que faran arribar, però jo recordaré sempre aquella fotografia del senyor Roca i del senyor Pujol assenyalant Can Cuiàs dient: «Aquí, aquí vindrà el metro i no pas a Montjuïc.» Clar, entremig hi ha un tema greu, que és la demagògia que vostès van fer servir, perquè vostès van dir: «Allò era per als senyors i això és per al poble.» Primer, no han fet el metro que van dir que farien, han fet un metro lleuger, quan el facin. I en segon lloc, van fer una cosa gravíssima, que és que una signatura que havien fet amb un ministre del Govern espanyol i un conseller i l'alcalde de Barcelona i la presidenta de les companyies, vostès la van deshonorar. I vostès es van tirar enrere i van dir: «Això està signat, però, davant d'unes eleccions», com han fet més d'una vegada, «canviem de criteri i dediquem aquests diners a una altra cosa.» I això, senyor president, no es pot fer.

Jo ho dic al conseller, perquè aleshores no hi era. Miri, senyor conseller, a mi m'ha agradat el tremp de la seva intervenció, perquè vostè ha sortit a defensar la seva tasca. Vostès no en tenen la culpa, del que està passant. És dalt, que no va. Vostès en pateixen les conseqüències, igual que tothom.

(Forts aplaudiments.)

El president

Moltes gràcies. Per tancar... Sí? Té la paraula el conseller.

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques

Sí. Des de l'escó només dir-li una qüestió: el metro lleuger de Can Cuiàs s'està construint, pot anar-ho a veu-

re qualsevol dia. És una obra bastant aparatosa i, a la vegada, aquest metro dona exactament les mateixes prestacions. Jo crec que millors, perquè permet tres estacions en lloc de només una o dues i, per tant, acosta tot, els veïns, més, i, per tant, això s'ha fet parlant i convencent els veïns, i ells ho han acceptat, i, per tant, jo crec que no és just que vostè digui que no s'està fent un metro o un estri de transport, el seu nom és «metro lleuger», que dona exactament el mateix servei.

Pel que fa a la comparació que vostè diu de Madrid i Barcelona –repeteix–, hem d'afinar el llapis, però adoni's d'una cosa: les prestacions que nosaltres donem en aquests moments, ja fins a Sant Andreu de la Barca, aquest desembre, per la línia del metro del Baix Llobregat, són exactament les mateixes prestacions d'un metro convencional. Fem un exercici, sovint, no? A Madrid hi posem això que dic que és el «tren d'Arganda» i aquí no hi posem alguna cosa que fa la funció de metro i que, de fet, ho és. Si fem aquestes comparacions, les xifres s'igualen.

Però, deixi'm dir-li una altra cosa: analitzades les xifres de viatgers amb transport públic entre Madrid i Barcelona, la gran diferència no és en el conjunt de modes ferroviaris, tot i que Renfe a Madrid ens porta una mica més que Barcelona, per tant, amb la resta, el que en podríem dir metro, el metro seu d'allà, que és metro més Ferrocarrils de la Generalitat, sinó que és amb el transport d'autobusos, amb la qual cosa la Generalitat, diguem-ne, hi té..., ens en sentim, també, de responsables, però hi tenim menys responsabilitat.

Per tant, les comparacions de Madrid amb Barcelona són molt sucoses, però deixi'm dir-li també que, és clar, vostè pot dir: «Vostè és interessat», no?, però uns senyors que es diuen Healey & Baker, que fan un estudi sobre les ciutats europees quant a la seva qüestió competitiva per a seu d'oficines, ens situen, a nosaltres, pel que fa al transport urbà, al número 8, entre una trentena de ciutats. A Madrid els situen en el número 14. Per tant, en fi, em sembla que aquests senyors no estan influïts directament pel Govern de la Generalitat.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies. L'illustre diputat senyor Joaquim Nadal té la paraula per cinc minuts.

El Sr. Joaquim Nadal i Farreras

Gràcies, senyor president. Primer, una petita cosa dedicada a l'honorable consellera. Jo no discuteixo –no discuteixo– tot l'ordre i els ajuts atorgats. El que discuteixo i considero una mostra de molt mala gestió, que li proposo que corregim avui mateix prenent un acord de paraula, és donar 138.000 pessetes a crèdit a dotze anys. Si vol, fem una subscripció popular, recollim-les, donem-les i s'estalvien els interessos que això representa. *(Remor de veus.)* És un desastre. És a dir, anar a 138.000 pessetes de crèdit és un desastre. Primera qüestió.

Segona qüestió. Senyor conseller, des de l'any 83, vostès tenien l'obligació d'elaborar els plans territorials parcials. Des de la Llei de política territorial, i d'això fa

divuit anys. No n'han fet cap dels sis que havien de fer, i al Pla territorial metropolitana s'han gastat 2.000 milions de pessetes, com a mínim, i, de moment, no ha donat cap resultat. I l'únic que han aprovat, que és el pla de l'Ebre –l'únic que han aprovat–, el Govern no el va aprovar fins aquesta primavera, després que hi haguessin hagut unes mocions aquí al Parlament, a instàncies de diversos grups de la cambra, i del nostre, exigint l'aprovació immediata del Pla territorial parcial de les Terres de l'Ebre, en un moment en què, tal com estaven les coses, no tenien gaire més remei que afanyar-se i fer-ho.

I pel que fa al transport públic, i acabo, senyor conseller, vostè és d'Olot, jo sóc de Girona, portem molta estona, com ens deia un il·lustre diputat, parlant de transports a l'àrea metropolitana de Barcelona, i jo no he frivoltzat amb la història de pintar autobusos. (*Remor de veus*). No, no. Perquè, a veure, una cosa és pintar i l'altra és quina política hi ha al darrere de la xarxa de transports públics de viatgers a Catalunya, si deixem de banda les empreses públiques vinculades a l'àrea metropolitana. I el que passa, senyor conseller, és que el Pla de transports de viatgers preveu una perversió del règim de concessions, i línies que vostè coneix, i que jo

també conec, però que trobaríem també a la demarcació de Lleida i a la demarcació de Tarragona, allargant les línies o creant filloles noves, consolidaran un model de transport en règim de concessions sense concurs públic per a aquestes ampliacions, i, per tant, pervertint el sistema i consolidant no pas un règim de monopoli, però sí pràctiques de caràcter monopolístic que altres empreses perjudicades per aquesta ampliació de la xarxa una mica perversa hi recorran oportunament, perquè vostès amb això atempten contra les lleis de mercat.

Gràcies, senyores diputades i senyors diputats.

(*Aplaudiments.*)

El president

Moltes gràcies. Per tal de donar compliment a l'article 121.10 del Reglament, la votació tindrà lloc demà, un cop acabat el debat, i no abans de les onze del dematí. La sessió es reprendrà demà a les deu del dematí.

Es suspèn la sessió.

La sessió se suspèn a un quart de deu del vespre i dotze minuts.